

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STEPHENIE MEYER

MEG CABOT

LAUREN MYRACLE

KIM HARRISON

MICHELE JAFFE



*Cehennemde
Balo Geceleri*



STEPHENIE MEYER

MEG CABOT LAUREN MYRACLE

KIM HARRISON MICHELE JAFFE



*Cehennemde
Balo Geceleri*



Alacakaranlık Serisinin yazarı STEPHENIE MEYER , MEG CABOT, KIM HARRISON ve MICHELE JAFFE gibi olağanüstü yazarların kaleminden yazılan bu beş hikaye sizi karanlığın entrikalarıyla sarsacak, aşkın en tutkulu haliyle içinizi ısıtacak ve çarpıcı kurgusuyla sizi esir edecek.

CEHENNEMDE BALO GECELERİ sürprizlerle dolu... Baloda kiminle dans edeceğinizi düşünmeyi bırakın çünkü vampirler, melekler ve şeytanlar sizi bekliyor. En ateşli ve en etkileyici halleriyle. En korkunç ve en gizemli hikayeleriyle. En aşık ve en düşman gözleriyle.

Bu etkileyici derlemede, yazarlar balo gecelerini yeni bir seviyeye, karanlığın büyüğü mertebesine taşıyor.

Kara Melek ile dans etmeniz hiçbir şey ile kıyaslanamaz ve bu melek o gün ne kadar ateşli görüldüğünüzü söylemek için orada değildir.

KIYAFETİNİZİ HAZIRLAYIN, BALOYA DAVETLİSİNİZ!

Yalnız, unutmayın balo gecemiz cehennemde!

CEHENNEMDE

BALO GECELERİ

STEPHENİE MEYER

MEG CABOT

KİM HARRISON

MICHELE JAFFE

LAUREN MYRACLE

Pegasus Yayınları: 205

Bestseller Roman: 44

CEHENNEMDE BALO GECELERİ

STEPHEIE MEYER-MEG CABOT-KIM HARRISON

MICHELE JAFFE-LAUREN MYRACLE

Özgün Adı: PROM NIGHTS FROM HELL

Yayın Yönetmeni: İbrahim Şener

Yayınevi Editörü: Özkan Özdem

Kitap Editörü: Yusuf Tan

Bilgisayar Uygulama: Meral Gök

Kapak Tasarım: Y. Bora Ülke

Kapak Görseli: Getty Images

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası

Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.

No: 12/204-232 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Temmuz 2009

ISBN: 978-605-5943-94-3

PEGASUS YAYINLARI © HarperTeen

Türkçe yayın hakkı Akçalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır. (© Harper Collins Publishers) Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 27/9 Taksim /
İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CEHENNEMDE

BALO

GECELERİ

ingilizce'den Çevirenler:

GİZEM TORUN

SENA ÖNVURAL

PEGASUS YAYINLARI

İNGİLİZCE BASKISINDA ÖNSÖZ

Bu derlemenin satışından elde edilecek gelirin bir kısmı First Book'a bağışlanacaktır.

First Book, tek bir amaca bağlı olup kâr amacı gütmeyen uluslararası bir organizasyondur: Düşük gelirli ailelerin çocuklarına kendi kitaplarını okuya-bilme imkanı tanımaktadır. Pek çok danışma kurulu, First Book Ulusal Kitap Bankası ve First Book organizasyonları sayesinde, bu organizasyonların rehber-lik, özel eğitim ve aile eğitim programlarına katılan çocuklar için devamlı yeni kitaplar sağlar. First Book ülke genelinde ihtiyacı olan çocuklara 46 milyondan fazla kitap tedarik etmiştir. First Book hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.firstbook.org ad-

resini ziyaret edin ya da 866-393-1222 numarasını arayın.

Dünyada Cehennem

STEPHENIE MEYER

9

Madison Avery ve Kara Melek

KİM HARRISON

61

Korsaj

LAUREN MYRACLE

123

Yok Edicinin Kızı

MEG CABOT

165

Öp ve Söyle

MICHELE JAFFE

215

Dünyada

Cehennem

STEPHENIE MEYER

Gabe'in yüzü dans pistine baktığında asıldı.

Celeste'yi neden baloya çağırdığından emin değildi ve onun da teklifi neden kabul ettiği ayrı bir soruydu. Heath McKenzie'nin boynuna öylesine sıkı sarılmıştı ki, çocuk muhtemelen nefes almakta zorlanıyordu. Onu böyle görmesi ve baloya Gabe'le gel-mesinin sebebi daha karmaşık bir hal almıştı. Odanın içinde güm güm ses çıkaran müziğin ritmine kulak asmayıp, tek vücut olmuşçasına müzikten bağımsız dans ediyorlardı. Heath'in elleri Celeste'nin gözalcı beyaz elbisesinin üzerinde içtenlikle geziniyordu.

"Kötü talih, Gabe."

Gabe, sevgilisinin en yakın arkadaşına yaptığı gösteriyi görmemek için başka tarafa baktı.

"Hey, Bry. Eğleniyor musun?"

"Senden daha çok adamım. Senden daha çok," diye cevapladı Bryan pis pis sırtarak. Safra yeşili içki kade-hini şerefeye yapmak istercesine kaldırdı. Gabe de su bardağıyla Bryan'nın kadehine tokuştururken iç çekti.

"Celeste ile Heath'in aralarında bir şeylerin ol-duğundan haberim yoktu. Onun eski erkek arkadaşı mı?"

11

STEPHENIE MEYER

Bryan, bozuk gibi görünen içkisinden bir yudum aldığı anda suratını ekşitti ve kafasını salladı. "Ben bir şey bilmiyorum. Bu gecenin dışında, daha önce ikisini konuşurken bile görmedim."

ikisi de sanki kaybettiği bir şeyi Heath'in ağzının içinde arayan Celeste'ye bakıyordu.

"Hıh," dedi Gabe.

"Muhtemelen içkidendir," dedi Bryan cesaret verici olmaya çalışarak. "Kaç insanın bunu alkolle karış-

tırdığını bilemem ama senin orada olmadığının farkında bile değildir."

Bryan bir yudum daha aldı ve yine suratını ekşit-ti.

"O şeyi neden içiyorsun?" diye sordu Gabe merakla.

Bryan omzunu silkti. "Bilmiyorum. Belki bir bardak içtikten sonra müziğin sesi daha az dokunaklı gelecektir."

Gabe başını salladı. "Kulaklarım beni bir daha af-fetmeyebilir. İpodumu getirmeliydim."

"Clara'nın nerede olduğunu merak ediyorum.

Acaba her durumun her anını tuvalette birlikte geçir-melerini söyleyen bir çeşit kız yasası mı var?"

"Kesinlikle. Buna uymayan kızlara da ağır cezalar var."

Bryan güldü ama ardından o gülüşü kaybordu ve bir saniyeliğine papyonuyla sinirli sinirli oynadı.

"Clara hakkında...' diye başladı.

Gabe, "Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye onu rahatlattı. "O inanılmaz bir kız. Ve siz ikiniz ha-12

DÜNYADA CEHENNEM

rîka bir çiftsiniz. Bunu görmemek için kör olmak la-zım."

"Gerçekten umrunda değil mi?"

"Sana baloya davet etmeni söyleyen ben değil miydin?"

"Evet sendin. Bay Galahad başka bir yakıştırma yapıyor. Cidden, dostum. Kendini hiç düşündün mü?"

"Elbette, her saat başı. Hey, Clara'dan bahsetmiş-

ken... bu gece iyi vakit geçirirse iyi olur yoksa senin burnunu kırarım," diye kahkaha attı. "İkimiz hâlâ çok iyi dostuz; kontrol etmek için ona sormayacağımı dü-

şünme."

Bryan gözlerini döndürdüğünde bir an yutkun-makta zorlandı. Eğer Gabe Christensen burnunu kırmak isteseydi bunu yapmakta hiç zorlanmazdı; gözleri önünde ters giden bir şey varsa ve bunun düzeltil-mesi gerekiyorsa, Gabe parmaklarının morarmasına ya da karizmasının çizilmesine aldırmaz etmezdi.

Bryan sözlerinin bir and gibi gelmemesini ümit ederek, "Clara'yla ben ilgilenirim," dedi. Gabe ve onun insanı içine çeken mavi bakışlarıyla ilgili, veril-miş her görevin üstesinden en iyi şekilde gelebilmiş

gibi hissetmenizi sağlayacak bir şey vardı. Yüzünü buruşturarak, içkinin geri kalanını yapma ağacın altı-

na boşalttı. "Eğer tuvaletten çıkarsa."

Gabe memnuniyetsiz bir tavırla "iyi çocuk," dedi.

Celeste ve Heath kalabalığın içinde kaybolmuştu.

Gabe hâlâ Celeste'nin bu dansı yapmayı istemesi-nin nedenini merak ediyordu.

13

STEPHENIE MEYER

O çok güzel bir kızdı. Mükemmel sarı saçlar -çok gür- iri kahverengi gözler ve her zaman pembeye bo-yanmış gibi duran o, biçimli dudaklar... Biçimli olan sadece dudakları değildi. Bu gece giydiği daracık ve üzerine oturan elbisesiyle de onun aklını başından almıştı.

Ama yine de onu fark etmesinin nedeni bakışları değildi. Kesinlikle başka bir nedeni vardı.

Bu gerçekten çok aptalca ve utanç vericiydi. Gabe bundan hiç kimseye söz edemezdi ama ara sıra birisinin yardıma ihtiyacı olduğuna dair garip duygulara kapılıyordu. *Ona* ihtiyacı olduğuna dair. Celeste'den tarif edilmesi güç bir çekim almıştı. Sanki, kusursuz makyajının altında başı dertte olan endamlı ve sarışın genç bir kadın saklıydı.

Çok aptalca. Ve kesinlikle yanlış. Görünüşe bakı-

lırsa Celeste, Gabe'den gelecek herhangi bir yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

Dans pistine tekrar göz gezdirdi fakat kalabalığın içinde altın sarısı saçlarını göremedi, iç geçirdi.

"Hey! Bry. Beni özledin mi?" dedi Clara. Dalgalı koyu saçları bütün kızların arasında parıl parıl parlıyordu. Duvarın karşısında onlara katıldı. Kalabalık dağıldı.

"Hey! Gabe, Celeste nerede?"

Bryan kolunu omzuna attı. "Gittiğini sandım. Sa-nırım onunla yaptığım ateşli planları iptal etmek zorunda kalacağım."

Clara dirseğiyle Bryan'nın karın boşluğuna vurdu.

Kolonlardan uzakta, odanın bir köşesinden dik 14

DÜNYADA CEHENNEM

dik bakan müdür yardımcısına doğru başını sallayarak "Bayan Finkle," diye devam etti Bryan. Sözcükleri söylerken nefesi kesilmişti. "Mum ışığında hata bildi-rimlerini sıralayacaktık."

"Hay Allah, bunu kaçırmak istemezdim! Sanı-

rim kurabiyelerin orada Koğ Lauder'i gördüm. Belki onunla notlar hakkında konuşabilirim."

Bryan, "Ya da sadece dans edebiliriz," diye teklifte bulundu.

"Bunu kabul edebilirim."

Gülerek dans pistine doğru ilerlerdiler. Bryan'ın elleri Clara'nın belinde geziniyordu.

Gabe, Clara'nın sorusuna cevap beklemediğine sevinmişti. Bir cevabının olmayışı can sıkıcıydı.

"Hey, Gabe! Celeste nerde?"

Gabe suratını astı ve Logan'ın sesinin geldiği tarafa döndü.

Logan o an yalnızdı. Belki onun partneri de herkese kur yapıyordu.

"Bunun cevabını veremem," dedi Gabe. "Onu gördün mü?"

Logan bir anlığına söyleyip söylememekte karar-sız kalmış gibi dudaklarını büktü. Elini canlı siyah sağlarında gergin bir şekilde gezdirdi. "Pekala, sanı-

rim gördüm. Yine de tam emin değilim... Beyaz bir elbisesi vardı, değil mi?"

"Evet, nerede o?"

"Sanırım onu lobide gördüm. Ama tam emin de-

ğilim. Yüzü zor seçiliyordu... David Alvarado'nun yüzü onunkini kapatıyordu..."

15

STEPHENIE MEYER

"David Alvarado mu?" diye tekrarladı Gabe şaşır-mış bir halde "Heath McKenzie değil mi?,"

"Heath mi? Hayır. Kesinlikle David'ti."

Heath sarışın ve beyaz tenli bir defans oyuncusuydu. David'in ise pek uzun sayılmayan boyu, zey-tin yeşili gözleri ve siyah saçları vardı. Yani ikisini ka-rıştırması imkansızdı.

Logan üzgünce kafasını salladı. "Üzgünüm, Gabe.

Kafana takmaya değmez."

"Endişelenme."

"En azından damsız erkekler teknesinde tek başı-

na değilsin," dedi Logan hüzünlü bir şekilde.

"Gerçekten mi? Senin sevgiline ne oldu?"

Logan omzunu silkti. "Buralarda bir yerlerde herkese ters ters bakıyor. Dans etmeyi, konuşmayı, içki içmeyi, fotoğraf çekilmeyi ve benim ona eşlik etmemi istemiyor." Her olumsuzluğu parmaklarıyla gösterdi. "O zaman neden beni baloya davet etti ki? Büyük ihtimalle elbisesiyle hava atmak istedi, gerçekten çok seksi. Bunu itiraf etmeliyim. Ama şu anda bir şeyleri göstermekle ilgileniyormuş gibi görünmüyor... Keş-

ke başka birine sorsaydım." Logan, gözlerini erkeklerin ortasında dans eden kızlardan alamıyordu. Gabe Logan'ın tek bir kıza odaklandığını düşündü.

"Neden Libby'e sormadın?"

Logan iç çekti. "Bilmiyorum. Sanırım . . . sanırım sorsaydım çok hoşuna giderdi. Tamam öyleyse."

"Birlikte geldiğin kız kim?"

"Şu yeni kız, Sheba. Biraz gergin bir kız ama ger-

çekten göz alıcı. Oldukça çekici bir tipi var. Bana ba-16

DÜNYADA CEHENNEM

loya gitmeyi teklif ettiğinde evetten başka bir şey söy-leyemeyecek kadar şaşırmıştım. Onun... yani... şey...

eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm," diye bitirdi, inandırıcı olduğu söylenemezdi. Sheba'nın ona kendisini baloya götürmesini söylediğinde düşüncele-riyle söyledikleri gerçekten uyuşmuyordu. Özellikle de Gabe; birçok şey Gabe'e göre hiç de doğru değildi.

Sheba'yla olanlar tam tersiydi. Derin ve kapkara gözleri ona odaklandığında düşündükleri oldukça ma-sumdu fakat akıllara durgunluk veren o kırmızı deri elbisesine baktığında kendinden geçti.

"Onunla daha önce karşılaştığımı sanmıyorum,"

dedi Gabe, Logamın kısa hayalini bölerek.

"Eğer görseydin, hatırlardın." Sheba, kapıda kar-

şılaşmalarına rağmen Logan'ı çok geçmeden unutmuş olsa da...

"Baksana, Libby tek gelmiş olabilir mi?"

Kimsenin ona teklif ettiğini duymadım..."

"Şey, Dylan'la birlikte geldi."

"Anladım,"dedi Logan. Hayal kırıklığına uğra-mıştı. Ardından tebessüm etti. "Bütün bunların yanın-da gece de o kadar sıkıcı ki başka bir işkenceye gerek kalmıyor. Bir grup çıkarmaları gerekmiyor muydu?

Bu Dj..."

"Biliyorum. Sanki günahlarımız için cezalandırılı-yoruz," dedi Gabe gülerek.

"Günahlar mı? Sanki senin günahın varmış gibi?

Masum Galahad."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu gece buraya zamanın-da yetişebilmek için zar zor izin aldım." Gabe zaman-lamanın bu kadar elverişli olmamasını umuyordu.

"Kovulmadığım için şanslıyım."

17

STEPHENIE MEYER

"Bay Reese bunun olacağını biliyordu. Bunu herkes biliyor."

"Evet, biliyordu," dedi Gabe. Sesi endişeliydi.

Okuldaki herkes Bay Reese'e karşı dikkatlidir. Fakat matematik hocası çizgiyi aştığında yapabilecekleri bir şeyi yoktu. Üst sınıf öğrencilerinin hepsi Bay Reese'i

tanırdı ama o, her şeyden habersiz birinci sınıf öğren-cisine sessizce yaklaşırken, elbette ki Gabe buna seyirci kalmayacaktı. Bu zamanda bile, bir öğretmeni yere yıkmak haddini aşan bir hareketti. Olayı halletmenin daha iyi bir yolu bulunabilirdi. Her zaman olduğu gibi ailesi ona destek çıkmıştı.

Logan düşüncelerini böldü. "Gitsek iyi olacak,"

dedi.

"Hiç iyi hissetmiyorum. Ya Celeste'nin onu eve götürecek birine ihtiyacı varsa..."

"O kız senin tipin değil, Gabe." O melek görünümlü *bir şeytan ve tam bir fahişe*. Logan konuşmasını sürdürdü-

rebilirdi ama bu tür sözler Gabe7İN hoşlandığı kız hakkında duymak isteyeceği sözler değildi. "Bırak, dilini boğazının içine sokan çocukla gitsin."

Gabe iç çekti ve başını salladı, "iyi olduğundan emin olana kadar bekleyeceğim."

Logan sızlandı. "Onu baloya davet ettiğine inanamıyorum. Pekala. En azından adam gibi parçalar çalana kadar şuradan kurtulamaz mıyız? Böylece DJ7İN çaldığı o zirva yığının dinlemekten kurtulabiliriz..."

"Düşünme şeklini sevdim. Acaba limuzin şoförü ufak bir gezintiyi sorun eder mi...?"

Logan ve Gabe en iyi parçalar konusunda yap-18

DÜNYADA CEHENNEM

macık bir tartışmaya girdiler; en iyi beş belliydi ama listenin gerisi biraz kişiseldi, ikisi de bütün gece yaptıklarından çok daha iyi vakit geçiriyorlardı.

Eğlenceliydi. Ama onlar dalgalarını geçtikçe, Gabe tek eğlenenin onlar olduğu hissine kapıımıştı. Salondaki herkes bir şeylerden rahatsız olmuş görünüyordu.

Bayatlamış kurabiyelerin oradaki köşede, sanki bir kız ağlamaktaydı. Evie Hess değil miydi bu? Ursula Tatum'un da gözleri kızarmış ve rimeli akmıştı. Belki de bu baloyla ilgili kötü olan şeyler sadece içkiler

ve müzik değildi. Clara ve Bryan'ın da mutlu görünmesine karşın Gabe ve Logan -daha yeni aşağılanmış ve reddedilmiş- orada bulunanların arasında en çok eğ-

lenen kişiler gibi duruyordu.

Gabe7den daha anlayışsız olan Logan, Libby ve Dylan tartışmaya başlayana kadar negatif atmosferin farkına varamamıştı. Libby aniden dans pistinden indi. Onun ilgisini çeken de işte bu olmuştu.

Logan dikkatini Libby7nin gidişine verdi. "Hey, Gabe. Seni burada bir süre yalnız bıraksam sorun olur mu?"

"Sorun değil. Hadi durma git."

Logan nerdeyse onun arkasından koşuyordu.

Gabe şimdi tek başına ne yapacağından emin de-

ęildi. Celeste7yi bulup kendisine eşlik edip edemeyeceğini sormalı mıydı? Ama bunu sormak için onu birlikte olduğu partnerinden ayırma düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu.

Bir şişe daha su almaya ve gecenin sonlanmasını beklemek için en sessiz köşeye geçmeye karar verdi.

19

STEPHENIE MEYER

Bu sessiz köşeyi ararken, Gabe o tuhaf ve hayatında hiç hissetmediği güçlü çekimi tekrar hissetti; sanki biri karanlık sularda boğuluyor ve birinin yardım etmesi için bağırıyordu. Bu acil çağrının nereden geldiğini merak ederek çılgınca etrafına baktı. Bu hu-sursuzluğun önemini anlayamamıştı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.

Bir anlığına, gözleri bir kııda kilitletti. Ondan uzaklaşarak yürüdüğünde ayna gibi parlayan siyah saçlarını fark etti. Yerlere

kadar uzanan, muazzam, alev rengi bir elbise giymişti. Gabe ona bakınca gözü-

ne çarpan ilk şey küpeleri oldu; küçük kırmızı kıvılcıklar gibi.

Gabe bilinçsiz bir şekilde arkasından yürümeye başladı. Gabe, o bayanlar tuvaleti kapısını açmadan önce hafifçe arkasını döndüğünde pek tanıdık gelme-yen solgun yüzünü -fildişi dudaklar ve çekik siyah kaşlar- ve burnunun kartal gagası gibi kıvrık olduğu-nu gördü.

Kızı burada takip etmemek için kendini zor tutarken güçlükle nefes alıyordu. Onu bataklık gibi içine çeken bu ihtiyacı hissedebiliyordu. Tuvaletin karşı-

sındaki duvara yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi ve kızı beklerken kendi kendine konuşmaya çalıştı.

Bu delice içgüdü onu yanıltmış olamaz mıydı? Celeste bunun kanıtı değil miydi? Sadece hayal ürünüydü.

Belki de artık gitmeliydi.

Ne varki Gabe, bir adım dahi atmayı başaramadı.

20

DÜNYADA CEHENNEM

Kız, sivri topuklarının üzerinde hemen hemen 1.60

kadar olsa da, vücut yapısındaki bir şey -flöre kadar ince ve düzgün-uzun görünmesini sağlıyordu.

Uzunluğunun dışında o yürüyen bir çelişkiydi: Kapkara saçlarıyla ve açık teniyle hem esmer hem beyaz, minyon ve keskin yüz hatlarıyla hem kırılğan hem de sert, yüzündeki o düşmanca ifadenin altındaki vücudunun büyüleyici endamı ile hem davetkar hem de mesafeliydi.

Onunla ilgili belirsiz olan tek şey, şüphesiz ki, bir sanat eseri olan elbisesiydi: Parlak kırmızı deriden elbisesinin kuyruğu soluk omuzlarını ortaya çıkarmış ve narin kıvrımlarını yeri öpene kadar yalamıştı.

Dans pistinin karşısına geçtiği sırada, kızların gözleri elbisenin geçtiği yolu kıskançlıkla, erkekler ise arzuyla izliyordu.

Onu takip eden başka bir olay daha vardı; kıpkır-mızı elbiseli kız dans edenlerin arasından geçerken korku, acı ve utanç nefesleri sadece bir tesadüf olabilecek anaförler halinde etrafında dalgalanıyordu. Yüksek topuk, içine sakladığı bilekleri burkarak kırıldı.

Saten elbisenin kalçasından beline kadar uzanan dikiş

yeri söküldü. Lensler çıkıp kirli zeminde kayboldu. En önemlisi de sutyen askısı koptu. Birinin cebinden cüzdan düştü. Beklenmedik bir kramp yaşandı. Ödünç alınmış bir kolyenin bütün incileri yere saçıldı.

Ve ardı ardına küçük çaplı felaketler ufak sır perdeleri halinde yaşanmaya devam etti.

Solgun esmer kız sanki havadaki mutsuzluğu sez-miş ve bundan zevk alıyormuş gibi kendi kendine gü-

21

STEPHENIE MEYER

lümsedi. Dudaklarını takdir eder bir şekilde, yalama-sını göz önüne alırsak belki de bunun tadını aldı.

Ardından kızgınlıkla alnını kırıştırarak kaşları-

nı çattı. Yüzünü seyreden bir çocuk kulak memesi-nin yanında yanıp sönen tuhaf kırmızı bir ışıltı gör-dü. Sonra herkes omzunu tutarak acı içinde bağırarak Brody Farrov'a döndü. Yavaş dansın bir anı omzunu yerinden çıkarmıştı.

Kırmızı elbiseli kız kendinden memnun olduğu-nu gösteren bir şekilde gülümsüyordu.

Topukları fayanslara tiz bir sesle çarparak bayanlar tuvaletine doğru ilerledi. Acının ve üzüntünün za-yıflayan iniltileri arkasında kalmıştı.

Bir sürü kız tuvaletin içindeki boy aynalarının önünde oyalanıyordu. Bu müthiş elbiseye bakmala-rı ve içindeki narin kızın bunaltıcı ve havasız odanın içinde birdenbire parçalandığını görmeleri için sadece bir dakikaları vardı. Çünkü birazdan dikkatlerini dağıtacak ufak çaplı bir kaos yaşanacaktı, ilki rimel fırçasını gözüne saplayan Emma Roland'la başladı.

Dehşetle sarsılıp Bethany Crandall'ın elinde tuttuğu ağzına kadar dolu olan içki bardağına çarptı. Böylece Bethany'nin sırlıklam olmasına ve kuytu köşede bulunan üç elbisenin daha çok lekelenmesine neden oldu. Bir kız -göğsünün üzerindeki iğrenç yeşil lekeyi göstererek- Bethany'i içkiyi üzerine bilerek dökmekle suçladığında tuvaletteki hava hararetin yükselmesiyle daha bunaltıcı bir hal aldı.

Solgun esmer kız, yaşanan kavgaya tebessüm etmekle yetindi. Ardından en uzaktaki tuvalet yerlerin-22

DÜNYADA CEHENNEM

den birine gidip kapısını kilitledi.

Mahremiyetini tahmin edilen şekilde kullanmadı.

Bunun yerine -hiç de steril olmayan ortamdan kork-madan- alnını metal duvara dayadı ve gözlerini kapadı. Yumruk yaptığı elleri de destek almışçasına metal duvara dayalıydı.

Eğer bayanlar tuvaletindeki herhangi bir kız, ka-pıyla duvar arasındaki çatlaktan dışarı süzülen kızıl ışığa dikkat etmiş olsaydı, buna neyin sebep olduğu-nu muhakkak merak ederdi. Ne var ki buna dikkat eden olmamıştı.

Kırmızı elbiseli kız dişlerini sıktı. Aniden aralarından parlak alevler çıktı ve metal duvardaki taba renkli ince katmanların üzerine siyah lekeler bıraktı. Hızlı hızlı nefes almaya başladı. Alev, görünmez bir ağır-lıkla mücadele ettiği sırada daha da tutuştu. Kalın ve kırmızı parmakları soğuk metalde çıtırdadı. Alevler saçına geldi. Ama düzgün ve kapkara buklelerini yak-madı. Burnundan ve kulaklarından dumanlar çıkmaya başladı.

Dişlerinin arasından tek bir kelime fısıldarken kulaklarından kıvılcımlar çıktı.

"Melissa."

Melissa Harris dans pistindeki kalabalıkta yukarı-

ya baktı. Dikkati dağılmıştı. Birisi az önce ismini mi söylemişti? Ama etrafında bu kısık sesi çıkarabilecek kadar yakın olan kimse yoktu. O halde bu sadece bir hayaldi. Melissa partnerine baktı ve ne dediğini anlamaya çalıştı.

23

STEPHENIE MEYER

Melissa baloya neden Cooper Silverdale ile gitmeyi kabul ettiğini merak ediyordu. Onun tipi değildi.

Kendini beğenmiş olmasına rağmen daha ispatlaması gereken çok şeyi olan, sıradan bir çocuk; durmadan ailesiyle ve servetiyle övünerek bütün gece fazlasıyla garip davranmıştı. Ve Melissa bundan bir hayli sıkıl-mıştı.

Belli belirsiz bir fısıltı daha Melissa'nın dikkatini çekmişti. Tekrar arkasını döndü.

Orada, kalabalığın karşısında ve uzakta, sesin kaynağı olan Tyson Bell dans ettiği kızın omzunun üstünden doğruca Melissa'ya bakıyordu. Melissa hemen yere baktı. Ürpermişti. Kiminle olduğunu umur-samamaya çalışarak ona bakmamaya gayret etti.

Cooper'a yaklaştı. Belki sıkıcıydı ama Tyson da fena sayılmazdı. Herkes Cooper'dan daha iyiydi.

Sahiden mi? Cooper gerçekten en iyi seçenek miydi?

Bu sorular sanki başka birinden yöneltiliyormuş gibi Melissa'nın kafasını karıştırdı. Farkında olmadan Tyson'ın gür kirpikli koyu renk gözlerine baktı. O da ona bakmayı sürdürüyordu.

Tyson her ne kadar yakışıklı olsa da Cooper'la kıyaslanamazdı. Bu yakışıklılık sadece tuzağın bir parçasıydı.

Cooper gevezelik ediyordu. Melissa'nın dikkatini çekmeye çalışırken dengesini kaybetti.

Kafasındaki düşünce, *Cooper'ın ekibinin dışındasın* diye fısıldadı. Melissa, böyle düşündüğü için utanarak kafasını salladı. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Cooper, o ve diğer çocuk kadar iyiydi.

24

DÜNYADA CEHENNEM

Tyson kadar iyi değil. Hatırlasana ne kadar da...

Melissa bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı.

Tyson'ın özlem dolu sıcacık gözleri... bedenini saran sert ve yumuşak elleri... en basit kelimelerin bile şiir gibi gelmesini sağlayan o etkileyici sesi... dudakları-

nın parmaklarında bıraktığı hafif etki kanının damarlarında hızlıca akmasına neden olabilirdi.

Kalbi güm güm atıyordu.

Melissa bu aykırı hayallerle baş edebilmek için kendi iradesiyle başka bir anı hatırladı. Tyson'ın uyarmadan yüzüne bir yumruk atmasıyla - gözlerinin önünde beliren siyah noktalar- elleri yere yapışmıştı, içinden kusmak geliyordu. Bedenini bir acı kaplamış-

tı.

Üzgündü. Çok üzgündü. Söz vermişti. Bir daha yap-mayacaktı. Tyson'ın kahverengi gözleri onu görünce yaşlarla doldu.

Melissa refleks olarak Tyson'a baktı. O da hâlâ bakıyordu. Büyük bir hüznle alnı buruşmuş, kaşları çatılmıştı...

Melissa tekrar ürperdi.

"Üşüdün mü? Ceketimi vermemi ister—" Smo-kininin ceketini çıkarmak üzereyken durdu. Yüzü kı-

zarmıştı. "Üşümüş olamazsın. Burası çok sıcak," dedi pek inandırıcı olmasa da. Ceketini tekrar giydi ve tek-lifini geri aldı.

Melissa, "Ben iyiyim," diyerek endişesini giderdi.

Kendini, sadece onun çocuksu ve soluk yüzüne bakmaya zorladı.

"Burası berbat bir yer," dedi Cooper. Melissa da 25

STEPHENIE MEYER

başıyla onayladı. Onunla aynı fikri paylaşmış olması kendini iyi hissetmesini sağladı. "Babamın golf kulü-

büne gidebiliriz. Eğer tatlı yemek istersen orada harika bir restoran var. Masa için beklemek zorunda da değiliz. Adımı söyler söylemez..."

Melissa'nın dikkati tekrar etrafa yoğunlaşmıştı...

Bu küçük züppeyle neden birlikteyim? diye sordu kafasının içindeki tanımadığı düşünce; o ses kendisine ait olsa da. Zayıf karakterli bir

çocuktı. Bir kedi yavru-sunu *incitemiyorsa bunda ne var? Sevgi güvenden daha önemli değil miydi? Cooper'a baktığımda midemde aynı ihtiyacı hissetmedim; Tyson'dan başka kime baksam.... kendime yalan söyleyemem. Hala onu istiyorum. Fazlasıyla. Bu aşk değil mi, bu isteme?*

Melissa o berbat içkiden fazla içmemiş olmayı diledi. Düşüncelerini netleştirebilmek imkansızdı.

Tyson'ın eşini yalnız bırakıp ve dans pistinin kar-

şısına geçip, önünde dikilene kadar onu izledi; mü-

kemmel geniş omuzlu futbol kahramanı klişesi. Sanki aralarında Cooper yokmuş gibiydi.

"Melissa?" diye sordu o müthiş sesiyle. Hissettiği acı, yüzünden anlaşılabilirdi.

"Melissa, lütfen?" Elini ona Cooper'ın anlamsız konuşmalarını hiçe sayarak uzattı.

Evet, evet, evet, evet, evet diyordu kafasının içinde.

Arzunun binlerce anısı onu sarsmıştı. Kafası ka-rışmıştı.

Melissa tereddüt ederek kafasını salladı.

Tyson rahatlamış gibi gülümsedi. Mutluydu. Onu Cooper'dan çekip aldı ve kollarıyla sardı.

26

DÜNYADA CEHENNEM

Onunla gitmek. Bu kadar basitti işte. Melissa'nın kanı damarlarında bir ateş gibi dolanıyordu.

Soluk esmer kız saklandığı yerden "Evet!" diye fısıldadı. Birden yüzüne kırmızı bir alev çarptı. Çarpma-la birlikte öylesine yüksek bir ses çıktı ki, eğer tuvalet hâlâ öfkenin yarattığı cırtlak seslerle dolu olmasaydı herkes bunu duyabilirdi.

Alev yok olduğunda kız da derin bir nefes aldı.

Gözkapakları bir an titredi ve tekrar kapandı. Bir an-lığına yumruklarını öylesine sıktı ki soluk derisi çatla-yacak gibi oldu. Zayıf görünüşü, bir dağa tırmanmaya gayret eder gibi titremeye başladı. Etrafında gerilim, kararlılık ve beklenti gözle görülür bir hal almıştı.

Şu an kendine her ne kadar zor bir görev yükle-diye de, bunu tamamlaması onun için her şeyden daha önemliydi. Bu çok açıktı.

"Cooper," diye fısıldadı. Ağzından, burnundan ve kulaklarından ateş çıktı. Alevler bütün yüzünü kap-ladı.

Sanki artık bir hiçmişsin gibi. Sanki görünmezsin gibi. Sanki hiç yoksun gibi! Cooper kızgınlıkla titredi.

Kafasındaki düşünceler öfkesini daha da arttırdı.

Seni görmesini sağlayabilirsin. Asıl adamın kim olduğunu Tyson'a gösterebilirsin.

Eli, ceketinin altında ve sırtının arkasında duran ağır şişkinliğe gitti. Silahın varlığını hatırlamanın verdiği şok öfkesini dindirdi ve gözlerini hızlı hızlı kırpmasına neden oldu. Sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibi.

27

STEPHENIE MEYER

Boynunun aşağısına baktığımda birdenbire tüyle-rinin diken diken olduğunu gördüm. Baloda taban-cayla ne yapıyordu? Delirmiş miydi?

Çok aptalca bir şeydi. Fakat ardından, VVarren Beeds onu kendi bencilliğiyle övünerek çağırdığında başka ne yapabilirdi ki? Elbette, okul güvenliği bir şa-kadan ibaretti. Herkes istediği ne varsa içeriye soka-bilmişti. O bunu kanıtlamıştı, değil mi? Ama VVarren Beeds'in gösteriş uğruna belinde silah taşımaya de-

ğer miydi?

Melissa'yı görebiliyordu. Başı aptal iskoçyalı'nın omuzlarındaydı. Gözlerini kapamıştı. Cooper'ı tamamen unutmuş muydu?

Öfkesi yeniden kabardı. Ellerini arkasına doğru götürdü.

Cooper bu kez başını daha güçlü bir şekilde salladı. Çılgınlık. Silahı getirme nedeni bu değildi... bu sadece bir şaka. Bir oyundu.

Ama Tyson'a bir bak. Yüzündeki o kibirli, kendini be-

ğenmiş gülümsemeye bir bak. Kim olduğunu sanıyor?

Babası yetenekli bir bahçıvandan başka bir şey değil!

Partnerimi çaldığı için bir şey yapmamdan korkmuyor.

Onu getirenin ben olduğumu bile hatırlamıyor. Eğer hatırlasaydı korkmasına gerek kalmazdı. Üstelik Melissa da benim burada olduğumu hatırlamıyor.

Cooper dişlerini sıktı; çok kızgındı. Tyson'ın yü-

zünde o kibirli gülüşün kaybolduğunu hayal etti.

Namluya baktıkça korku ve dehşete dönüştüğünü...

Korkunun soğukluğu Cooper'ı gerçeğe döndür-dü.

28

DÜNYADA CEHENNEM

içki. Daha fazla içki. ihtiyacım olan tek şey bu. Ucuz ve iğrenç ama en azından etkili. Birkaç kadeh daha içki. Sonrasında ne yapacağımı biliyorum.

Cooper kendine çeki düzen vermek için derin bir nefes aldı ve içki masasına doğru gitti.

Tuvaletteki esmer kız, kaşlarını çattı ve kafasını kız-gınlıkla salladı. Birkaç derin nefes daha aldı. Kendine rahatlatıcı sözler mırıldandı.

"Daha çok zaman var. Biraz daha alkol kafasını karıştırır, iradesini ve sabrını alır. Daha yapılması gereken bir sürü şey var; birçok başka detay..." Dişlerini gıcırdattı ve gözkapakları tekrar titredi. Bu sefer daha uzun süre.

Sanki listeyi baştan kontrol ediyormuş gibi kendi kendine, "Önce Matt ve Louisa, ardından Bryan ve Clara," dedi. "Ah, ardından da şu her işe burnunu sokan Gabe! Neden hâlâ üzgün değil?" Bir nefes daha aldı. "Küçük yardımcımın işe dönme vakti geldi."

Yumruklarını şakaklarına dayadı ve gözlerini kapadı.

"Celeste."

Celeste'nin kafasının içindeki ses tanıdıktı; hatta hoşuna gitmişti. Son zamanlarda bütün iyi fikirleri böyle geliyordu.

Matt ve Louisa hoş görünmüyorlar mı?

Celeste de söz konusu olan çiftte sırttı.

Birileri iyi vakit mi geçiriyor? Bu artık kabul edilir bir şey mi?

29

STEPHENIE MEYER

"Benim..." Celeste adını hatırlamaya çalışırcasına partnerinin yüzüne baktı. "Derek."

Çocuğun, kızın kaburgalarında gezinen parmakları birdenbire dondu.

Celeste sanki ondan kalan bütün izleri silmek ister gibi elinin tersiyle dudağını silerken, "Çok eğleneliydi," diye garantileyerek kendini geri çekti.

"Ama Celeste . . . düşünmüştüm ki..."

"Şimdilik görüşürüz."

Matt Franklin ve partnerine -küçük çekingen, adı neyse- doğru yürürken Celeste'nin gülümsemesi jile-tin ucu kadar keskindi. Bir an, gerçek eşini hatırladı

-pırıl pırıl Gabe Christensen- ve gülmek istedi. Çok hoş bir gece geçiriyor olmalı! Evet dediğinde bile ne düşündüğünü hatırlayamazken onu böylesine aşağı-

lıyor oluşu baloya onunla gelişine değdini anlamasını sağladı. Celeste bu rahatsız edici anıya kafasını salladı. Gabe masmavi masum gözlerini ona çevirdiğinde

-yarım dakika- o da evet diyerek ona daha yakın olmak *istedi*. Bu kısa anda, o güzel planından vazgeçip, baloda hoş bir çocukla sadece iyi vakit geçirmeyi dü-

şündü.

Vay canına, iyilik timsali fikrinin kaybolduğuna sevinmişti. Celeste daha önce hiç bu kadar eğlenmemişti. Salondaki kızların yarısı için baloyu mahvetmiş

ve erkeklerin yarısının da kavga etmesine neden ol-muştu. Erkekler hep aynıydı ve şimdi hepsinin baştan çıkarılma zamanı gelmişti. Geri kalan kızların bunu görme vakti gelmişti. Bu plan balonun yönetimi için ne kadar da inanılmaz bir ilhamdı!

DÜNYADA CEHENNEM

"Hey, Matt," diye mırıldandı Celeste omzuna vu-ra rak.

Aklı karışmış bir halde partnerinden kafasını kaldırıp bakarak, "Ah selam," diye cevap verdi Matt.

Celeste gözkapaklarını kırparak ve sahne ışığında, göğüs dekoltesini düzeltmek için omuzlarını arkaya atarak, "Seni bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

diye sordu. "Sana, göstermek istediğim bir şey var,"

dedi ve dilini dudaklarının üstünde gezdirdi.

"Hımm," dedi Matt.

Celeste son partnerinin bakışlarının sırtında bir delik açtığını hissetti. Matt'in onun en yakın arkadaşı olduğunu hatırladı. Güldü. Ne harika.

Matt'in partneri elleri belinden düşerken "Matt?"

diye sordu.

"Bir dakika sonra . . . Louisa."

Ha! Adını tek başına çok zor hatırlardı. Celeste ona baş döndürücü bir şekilde gülümsedi.

Matt, Celeste'nin elini tutup onu dans pistinin ortasına kadar takip ederken Louisa tekrar "Matt?"

dedi. Şaşırmış ve kırılmıştı.

Tuvaletin en ucundaki bölme şimdi karanlıktı, içindeki kız nefesinin yavaşlamasını beklerken duvarın di-bine çökmüştü. Tuvaletteki havanın rahatsız edici bir sıcaklıkta olmasına rağmen, o titriyordu.

Tuvaletteki kavga sonlanmıştı. Aynanın önüne makyaj kontrolü için yeni bir kız sürüsü gelmişti.

Ateş saçan kız kendini toparlamıştı. Kulaklarından kırmızı bir kıvılcım daha çıktı. Aynanın önündeki 31

STEPHENIE MEYER

herkes sabırsızlıkla bayanlar tuvaleti kapısına bakarken, kırmızı elbiseli kız olduğu yerden çıktı ve alçak pencereyi açtı. Hiç kimse onun alışılmışın dışında bir çıkış yolu kullandığını fark etmedi. Kapıya bakmaya devam ettiler: Duydukları sesin geldiği yöne bakmaya.

Yapış yapış ve nemli Miami gecesi, cehennemle yarışı-

yormuş gibi rahatsız ediciydi. Dar ve deri elbisesinin içinde rahatlamışçasına gülümsüyor, elleriyle de çıplak kollarını ovuyordu.

Yakınlardaki kirli çöp bidonunun yanında bedeninin rahatlamasını sağladı. Çürümüş bir yemeğin pis kokusunun yayıldığı kapağa yaslandı. Gözleri kapandı. Havayı içine çekti ve tekrar gülümsedi.

Daha berbat bir koku; küf, yanan et gibi bir şey ama daha kötüsü sıcak ve nemli havada yayıldı. Kızın gülümsemesi sanki az bulunan bir parfümmüş gibi bu iğrenç kokuyu soludukça daha da arttı.

Ve sonra gözlerini açıp bedenini doğrulttu.

Kadifemsi karanlığın içinden gizli ve sessiz bir gülüş yayıldı.

"Evini mi özledin, Sheeb?" diye seslendi bir kadın sesi.

Sesin ait olduğu bedeni görünce dudakları dü-

ğümlendi.

Bu çekici esmer kadın, etrafında dönen siyah du-mandan başka bir şey giymemişe benziyordu. Elleri ve ayakları görünmüyordu. Belki

orda bile değillerdi. Alnının üstünde parlak iki küçük damarlı akikten boynuzu vardı.

32

DÜNYADA CEHENNEM

"Chex Jezebel aut Baal-Malphus," dedi kırmızı elbiseli kız. "Burada ne arıyorsun?"

"Ne kadar da resmi, küçük kız kardeşim."

"Kız kardeşler neden umrumda olsun ki?"

"Doğru. Ve bizim akrabalığımız binler tarafından paylaşılıyor ama bu ne kadar da kaba bir dil. Neden bana sadece Jez demiyorsun. Ben de Chex Sheba aut Baal-Malphus kısmını atlayıp sana Sheeb derim."

Sheba alaycı bir şekilde güldü. "New York'a gitti-

ğini düşünmüştüm."

"Görünüşe göre -tıpkı senin gibi- biraz ara veriyorum." Jezebel Sheba'nın dinlendiği yere baktı.

"New York inanılmaz bir yer -cehennem kadar kötü, sorduğun için sağol- ama katiller bile ara sıra uyuyor.

Sıkıldım, bu yüzden baloda eğleniyor musun diye görmeye geldim." Jezebel güldü. Etrafındaki karanlık sis dans ediyordu.

Sheba sert sert baktı ama cevap vermedi.

Otelin balo salonunda olup bitenlere şüphelenme-yen gençlere odaklandı. Birinin müdahalede bulunmasını umduğu sırada, her şeye hazırlıklıydı. Jezebel Sheba'nın planlarını alt üst etmek için mi buradaydı?

Başka ne olabilirdi ki? Orta şeytanların çoğu, görevle-rinden vazgeçerek üyelere ihanet etmek için kilomet-relerce yolu gelirdi; hatta bazen de iyi bir şey yapmak için. Balan Lilith Hadad aut Hamon bir keresinde Sheba'nın lisesinde okuyan öğrenci kılığına girmişti; bundan yaklaşık bir yüzyıl önce. Sheba neden bütün kötülüklerin iyi sonuçlandığını anlayamamıştı. Bunu anladığında, Lilith'in bu küstahlığına zar zor inanmıştı.

33

STEPHENIE MEYER

Bu şeytanlık, Sheba'yı bir alt sınıfa indirmek için ger-

çek aşkın üç ayrı aşamasını planlamıştı. Neyse ki, son dakikada planı bozuldu. Sheba derin bir nefes aldı.

Az kalsın istediğini elde edecekti. Ortaokula geri gön-derilebilirdi!

Sheba şu an önünde dolanan enfes şeytanlığa ba-kıyordu. Keşke Sheba da Jezebel'inki gibi ideal bir göreve sahip olsaydı —katil şeytan! Bundan daha iyisi olamazdı. Sheba kargaşaya yoğunlaşıp aşağılık oyunlarını unutturdu.

Sheba'nın düşünceleri, ihanetin herhangi bir işaretini arayarak arkasındaki binada dans edenlerin arasında bulunan görünmez duman gibi değişmişti.

Ama her şey olması gerektiği gibi gitti. Odadaki mutsuzluk en üst seviyeye ulaşmıştı, insanlığın mutsuzluğunun tadı beynini doldurmuştu. Çok lezizdi.

Jezebel, Sheba'nın tam olarak ne yapmaya çalıştı-

ğını anladığında kendi kendine güldü.

"Sakin ol," dedi Jezebel. "Buraya sana sorun yaratmak için gelmedim."

Sheba burnundan soluyordu. Kesinlikle sorun yaratmak için gelmişti. Bu tam da şeytanlara yakışan bir davranıştı.

"Güzel elbise," diye ekledi Jezebel. "Cehennem'in kışkırtıcı kırmızılığında. Kıskançlığı ve şehveti tahrik etmek için mükemmel."

"İşimi nasıl yapmam gerektiğini biliyorum."

Jezebel tekrar güldü. Sheba da içgüdüsel olarak nefesinin kükürtlü havasını yakalamak için uzandı.

34

DÜNYADA CEHENNEM

Jezebel, "Zavallı Sheba, hâlâ yarı-insan kalıbına sıkışmış durumdasın," diyerek alay edercesine sataş-

tı. "Her şeyin her zaman ne kadar da güzel koktuğunu hatırlıyorum. Ve şu hava! Bu insanlar her şeylerini lanet olası klimalarıyla dondurmak zorundalar mı?"

Sheba'nın yüzü artık telaşsızdı, "idare ediyorum.

Burada herkese bulaşmış bir mutsuzluk var."

"İşte ruh bu! Birkaç yüzyıl daha ve sonra zirvede benimle birlikte olacaksın."

Sheba dudaklarını bükmek için yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Belki o kadar uzun sürmez."

Jezebel'in beyaz alnında boynuza benzeyen siyah bir kabartı belirdi.

"Öyle mi? Aklından neler geçiyor küçük kız kardeşim?"

Sheba cevap vermedi. Jezebel balo salonunun içindeki kalabalığın arasına sızarken düşüncelerini söy-lüyordu. Bu da Sheba'yı daha çok geriyordu. Sheba ağzını kapadı. Eğer Jezebel onun herhangi bir

planını bozarsa saldırmaya hazırdı. Ama Jezebel hiçbir şeye dokunmadan sadece bakıyordu.

"Hmm," diye mırıldandı kendi kendine Jezebel.

"Hmm."

Jezebel'in araştırmasında söz konusu Cooper Silverdale olunca Sheba yumruklarını sıktı. Fakat tekrar söylüyorum; Jezebel sadece inceliyordu.

"Peki, peki," dedi boynuzlu şeytan. "Vay canına Sheeb. Bunu söylemek zorundayım. Çok etkilendim, içeriye bir tabanca sokmuşsun. Onu kullanmaya gö-

nüllü -özgür iradesini kullanmasını engellemek için 35

STEPHENIE MEYER

içkiyle dolu- bir el!" Yaşça büyük olan şeytanın yü-

zünde tuhaf bir şekilde samimiyete benzeyen bir gülümseme oluştu. "Bu gerçekten kötü. Ancak, *orta şeytan*, cinayet, kargaşa ya da belki isyanlar balodaki böyle bir şeye neden olabilir ama ızdırap içindeki insan-kıııklı çocuk detayı? Nesin sen, iki yüz ya da üç yüz yaşında mı?"

Sheba kaba ama hâlâ dikkatli bir şekilde, "Sadece yüz-altmış-sekiz," diye cevapladı.

Jezebel alev kırmızısı bir dille dudaklarının arasından uğuldadı. "Çok etkileyici. Ve görevini de ihmal etmediğini görüyorum. Oradaki mutsuz bir kalabalık," diye güldü Jezebel. "Neredeyse gelecek vaat eden bütün ilişkileri sonlandırmışsın, bir düzine arkadaşlığı bozmuşsun ve yeni düşmanlar... üç, dört, beş kavga yaratmışsın," diye saydı Jezebel. "Dj'in bile seni dinlemesini sağlamışsın! Dikkat edilmesi gereken bir detay. Ha-ha! Acınacak halde olmayan insanlar bir elimin parmaklarını geçmez..."

Sheba acımasızca güldü. "Onlara da sıra gelecek."

"Korkunç, Sheeb. Gerçekten çok yaramazsın, is-mimizi onurlandırırıyorsun. Eğer her baloda senin gibi bir şeytan olsaydı, bu dünya bizim olurdu."

"Ooo, Jez. Beni utandırırıyorsun," dedi Sheba alaycı bir tavırla.

Jezebel güldü. "Tabii ki, biraz yardım almış olmalısın.

Jezebel'in düşünceleri yeni bir çocuğun etrafın-da dolanan Celeste'ye kaydı. Celeste'nin bir kenara 36

DÜNYADA CEHENNEM

ittiği erkekler, yumruklarını sıkıp rakiplerine dik dik bakarken; gözleri arzuyla yanan çocuklardan her biri Celeste'nin geceyi onunla bitireceğine emindi. Diğer bir yanda, bunlar olup biterken reddedilmiş kızlar ağ-

lıyorlardı.

Bu gece görevin yarısını Celeste yapıyordu.

"Bana uygun kuklaları kullanıyorum," dedi Sheba.

"Ne kadar ironik bir isim! Ne kadar kötülük dolu bir zihin! O gerçekten bir insan mı?"

"Sadece kontrol etmek için koridorda yanından geçtim," dedi Sheba. "Saf insan kokusu. Tiksindiri-ci."

"Hıh. Atalarında biraz şeytanlık olduğuna yemin edebilirdim, iyi seçim. Ama Sheba, flört mü ediyor?"

Çok amatörce. Kendini bu şekilde fiziksel olarak dahil etmek."

Sheba'nın çenesi kendini savunmaya başlayacak-mışçasına açıldı ama hiçbir şey söylemedi. Jezebel haklıydı; birinin şeytani

fikirlerinden daha çok insan yapısını kullanması hem acemice hem de zaman kaybıydı. Yine de, sonuç önemliydi. Sheba'nın zamanın-da müdahalesi Logan'ın gerçek aşkını tanımasını en-gellemiştir.

"Pekala, bu gece senin başarılarını hiçbir şey en-gelleyemeyecek." Jezebel'in ses tonu gönül alıcıydı.

"Bunu başarırsan onlar da seni bebek şeytanların ders kitabına koyarlar."

"Teşekkürler," dedi Sheba. Jezebel gerçekten Sheba'ya gardım indirerek yalakalık edebileceğini mi düşünmüştü?

37

STEPHENIE MEYER

Jezebel gülümsedi. Sisleri ifadeyi yansıtan bir bi-

çimde köşelerde kıvrıldı.

"Bir tüyo, Sheba. Burada afallamalarını sağla.

Eğer Cooper'ın tetiği çekmesini sağlarsan, o zaman bu özentî kabadayılardan bazılarını ateş altında olduklarına inandırabilirsin." Jezebel kafasını merakla salladı. "Burada oldukça kargaşa yaratacak potansi-yelin var. Elbette ki, işler iyice kızışırsa bir isyan şeytanı göndereceklerdir... Ama yine de bunu başlatmak için yeterli kredin var."

Sheba suratını buruşturdu ve kulaklarından kır-mızı alevler çıkmaya başladı. Jezebel ne yapıyordu?

Bunun hilesi neredeydi? Akli işkence yapmak için be-lirlediği insanlar üzerinde gidip geliyordu ama balo salonunda Jezebel'in fark edilir sarı renkli kokusunu alamıyordu. Sheba'nın kendine verdiği acıdan ve onun kısa süreliğine de olsa katıldığı hoş olmayan birkaç mutluluktan başka bir şey yoktu.

"Bu gece çok yardımcı oluyorsun," dedi Sheba aşı-
ğılâyıcı olmaya çalışarak.

Jezebel iç çekti. Sislerinin kendi etraflarında dö-

nüş şekillerinde utangaç görünmesine neden olan bir şey vardı. Sheba tahminleri hakkında ilk defa kuşku-ya düştü. Ama Jezebel'in güdülerı kötü niyetli olmak *zorundaydı*. Çünkü şeytanların sahip olduğu güdüler ancak bunlardı.

Jezebel, yüzünde acımasız bir ifadeyle ve sessizce

"Senin terfi etmeni istememe inanmak bu kadar mı imkansız?" dedi.

"Evet."

38

DÜNYADA CEHENNEM

Jezebel tekrar iç çekti. Ve sislerinin üzüntü içinde kıvrılması Sheba'yı yeniden kuşkuya düşürdü.

"Neden?" diye sordu. "Bundan ne çıkarın var?"

"Senin halledebileceğın şeylerde sana akıl verme-min yanlış -ya da doğru- olduğunu biliyorum. O kadar da kötü değilim."

Sheba dikkatlice başını salladı.

"Fırsatını bulduğumuz an çelme takmak hepimi-zin doğasında var. Şeytanların, insanların hatta meleklerin bile. Hepimiz kötüyüz. Bize zarar verse de vermese de doğuştan hainlik edeceğiz. Eğer bizi yö-

neten kıskançlığa, açgözlülüğē, şehvete ve kine izin vermeseydik şeytanlar gibi olmazdık," diye kıkır kı-

kır güldü Jezebel. "Hatırlıyorum da -kaç sene önceydi?- Lilith neredeyse seni birkaç not geçmişti, değil mi?"

Bu anıyla Sheba'nın gözleri yuvalarından fırlaya-cakmış gibi oldu. "Neredeyse."

"Bunu her şeyden çok daha iyi hallettin. Biliyorsun ki şu an en kötü sensin."

Yine mi övüyordu? Sheba kaskatı kesilmişti.

Jezebel parmağını döndürerek sislerin karanlığın içinde dumanlı bir daire çizmesini sağladı.

"Yine de daha büyük bir gerçek var, Sheba. Lilith gibi şeytanlar yakın geçmişte göremezler. Ama dışarı-

da gece veya gündüz, her dakika milyonlarca karar alan insanla dolu bir hayat var. Biz orada bu karar-ların sadece bir bölümünü etkileyebiliriz. Ve bazen, şey, benim durduğum yerden, sanki melekler daima öndedir hissi verir..."

39

STEPHENIE MEYER

"Ama, Jezebel," diye hızlı hızlı nefes aldı Sheba.

Bu şok onun şüphesini gidermişti. "Biz yeniyoruz. Sadece haberleri izle—bizim yendiğimiz çok açık."

"Biliyorum, biliyorum. Ama bütün savaşlar ve yı-

kılmalarla bile olsa... tuhaf Sheba. Hâlâ dışarıda bir yerlerde mutluluk var. Cinayete dönüştürdüğüm her saldırı için, şehrin öbür ucunda, bir meleğin başka bir saldırıya müdahale ettiğini gösteren bir tanığı var. Ya da saldırıya, bu acımasızlığa bir son vermesi için ikna eden! Kötüye gidiyoruz."

"Ama melekler güçsüz, Jezebel. Bunu herkes bilir.

O kadar sevgi dolular ki konsantre olamıyorlar. Kuş-

beyinliler zamanlarının yarısında insanlara aşık olu-yorlar ve kanatlarını insan bedeni için takas ediyorlar.

Yani en aptal melek bile böyle bir şeyi neden ister ki!"

Sheba insan hayatının uzunluğuna kaşlarını çattı. Ne kadar kısıtlayıcı. "Yarım yüzyıldır bunları giymenin anlamını hiçbir zaman kavrayamadım. Sanırım sadece bize işkence etmek için, değil mi? Karanlık lordlar bizim bu kıvranan halimizi görerek eğleniyor olmalı-

lar!"

"Bundan daha fazlası var! Onlardan gerçekten *nefret etmen için. insanlardan bahsediyorum.*"

Sheba ona bakakaldı. "Neden bir sebebe ihtiyacım olsun ki? Nefret etmek benim işim."

"Bilirsin böyle şeyler olur," dedi Jezebel yavaşça.

"Bunu yapan yalnızca melekler değil, insanlar için boynuzlarını takas eden şeytanlar da vardır."

"Asla!" Sheba'nın gözleri büyüdü. Ve sonra kuş-

kuyla küçüldü. "Abartıyorsun. Ara sıra şeytanların 4 0

DÜNYADA CEHENNEM

insanlarla yaşadığı olmuştur ama bu sadece onlara işkence etmek için. Yalnızca kötü niyetli bir eğlence."

Jezebel geri çekildi ve sisleri etrafını sardı. Tartış-

maya gerek duymadı. Böylece Sheba onun ciddi ol-duğunu anladı.

Sheba güçlükle yutkundu, "inanamıyorum."

Bunu hayal bile edemezdi: Bütün bu harika kötü-

lüğü geri alıp bir kenara itmeyi. Zor kazanılmış bir çift boynuzdan vazgeçmeyi -şu anda Sheba'nın sahip olmak için her şeyi yapabileceği boynuzlardan- ve karşılığında zayıf ve tamamen ölümlü insan bedenine sıkışıp kalmayı.

Sheba, Jezebel'in boynuzlarını parlatmasını ve suratını asmasını izledi. "Birinin bunu nasıl yapabildiği-ni anlayamıyorum."

"Melekler hakkında ne dediğini hatırlıyorsun değil mi? Aştan kafalarının karışması?" diye sordu Jezebel. "Diyorum ki, nefret etmek de bir kafa karışık-lığı olabilir. Lilith'e ve hain iyiliklerine bir bak. Belki bu daha küçük şeytanlarla başlıyor ama nereye gideceğini kim bilebilir ki? Erdem bozulur."

"Bir diğer şeytana karşı oynanan oyunlar seni bir kuşbeyinli kadar nasıl aptal yapıyor anlamıyorum,"

dedi Sheba sessizce.

"Sheba, sakın melekleri hafife alma," diye eleştirdi Jezebel. "Onlarla başa çıkamazsın, duydun mu? Benim gibi güçlü bir *orta şeytan* bile kanatlarla boynuzları birbirine geçirmekten daha iyisini bilir. Onlar bize bulaşmazsa biz de onlara bulaşmayız. Bırak Şeytan Lordları meleklerin icabına baksın."

4 1

STEPHENIE MEYER

"Bunu biliyorum, Jezebel. Bu yüzyılda doğmadım."

"Affedersin. Yine çok yardımcı oluyorum," derken ürperdi. "Yalnızca bazen çok sinirli olabiliyorum, iyilik ve ışık her yerde!"

Sheba kafasını salladı. "Ben böyle bir şey göremiyorum. Mutsuzluk her yerde."

"Mutluluk da öyle kardeşim. Her yerde," dedi Jezebel üzgün bir şekilde.

Jezebel'in kelimeleri havada kaybolurken uzun süre sessiz kaldılar. Bunaltıcı esinti Sheba'nın tenini yalayıp geçti. Miami cehennem değildi ama en azından huzurluydu.

Sheba kızgınlıkla "Benim balomda değil!" diye birden bağırdı.

Jezebel kahkaha attı. Dişleri gece kadar karanlıktı.

"Bu böyle. Bu yüzden elimden geldiği kadarıyla yardımcı oluyorum. Çünkü dışarıda senin gibi kötülüklere ihtiyacımız var. Ön sıralara geçebilmemiz için en kötüsüne ihtiyacımız var. Bırak Lilith gibiler aşağılık oyunlarla karanlıklar ülkesini karıştırсын. Sheba gibi-leri benim tarafıma getir. Yüzlerce Sheba getir. Bu sa-vaşı ilk ve son kez kazanacağız."

"Biliyorum."

ilk defa birlikte güldüler.

"Pekala, geri dön ve baloyu mahvet."

"Gidiyorum. Cehennem ol Jezebel."

"Sağol, Sheeb. Önden sen."

Jezebel göz kırptı ve ardından dişlerinin siyahlığı bütün yüzünü kaplayana kadar gülümsedi. Gecenin karanlığında kayboldu.

4 2

DÜNYADA CEHENNEM

Sheba kirli yolda kükürtün çekici kokusu tamamen kaybolana kadar oyalandı ama bu kadar mola yeterdi. Sheba, ön sıralara karışma fikriyle canlanarak mutsuzluğuna hemen geri döndü.

Balonun en heyecanlı zamanıydı. Taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

Celeste hain oyununda yüksek puanlar alıyordu; kendine balo salonunun karanlık köşelerinde ağlayan her kız için bir, rakibine yumruk atan her çocuk içinse iki puan veriyordu.

Salonun her bir yanında Sheba'nın ektiği tohum-lar çiçek açıyordu: Cehennemden bir bahçe gibi. Arzunun, öfkenin ve umutsuzluğun yanında nefret de buna dahildi.

Sheba saksıdaki palmyelerin arkasından bunlarla eğleniyordu.

Hayır, insanları bir şeyler yapmaya *zorlayamazdı*.

Kendi özgür iradeleri vardı. O sadece akıllarını çelip önerilerde bulunabilirdi. Ufak şeyleri -yüksek topuklar ve küçük pazular- fiziksel olarak kullanabilirdi ama asla akıllarını zorlayamazdı. Dinlemeyi seçmek zorundaydılar. Ve bu gece dinliyorlardı.

Sheba şanslı günündeydi ve işlerinin yarım kalmasını istemiyordu. Bu yüzden de en iddialı planına dönmeden önce -Cooper sarhoşluğun etkisiyle artık çok uysal ve yönlendirilmeye hazır- kalabalığın içindeki o küçük ve sinir bozucu mutluluk kabarcıklarını araştırması için düşüncelerini yolladı.

Sheba vücudundan kıvılcımlar saçıyorken bu ba-4 3

STEPHENIE MEYER

İodan hiç kimse zarar görmeden çıkıp gidemeyecek-ti.

Şurada —neydi o? Bryan Valker ve Clara Hurst birbirlerinin gözlerine sersem sersem bakıyorlardı.

Belli ki etraflarını saran öfkenin, umutsuzluğun ve berbat müziğin farkında değillerdi. Sadece birbirleriyle kurdukları arkadaşlığın tadını çıkarıyorlardı.

Sheba seçeneklerini düşündü ve Celeste'nin olaya müdahale etmesine karar verdi. Bu, gücünü saf bir aş-

kın üzerinde sergilemekten daha kötüydü; ama eğlenceli bir şeyin olmayışı Celeste'nin hoşuna gitmeliydi.

Ayrıca, Celeste Sheba'nın ona söylediği her şeyi dinler ve her kötü ruhlu planı uygulamayı anında kabul ederdi.

Sheba harekete geçmeden önce değerlendirmeye-rine devam etti.

Sheba baloyu affedilemeyecek kadar berbat ettiğinin farkına vardı. Kendi kendine *eğlenen* Logan onun partneri miydi? imkansız. Sonunda Libby'sini bulmuş

ve her şeye rağmen birlikte kabul edilmez bir şekilde mutluydular, iyi. Bunu düzeltmesi sandığı kadar zor değildi. Gidip partnerini geri kazanacak ve Libby'nin gözyaşları içinde gitmesini sağlayacaktı. Fiziksel olarak müdahale etmek amatörce ve kabaydı... Yine de mutluluğun küçük bir savaşı bile yenilmekten iyiydi.

Sheba'nın değerlendirmeleri neredeyse bitmişti.

Sadece ufak bir huzur kalmıştı —bu sefer bir çift değil; salonun sonunda yalnız başına dolanan çocuktı: Şu sinir bozucu Gabe Christensen.

Sheba onun olduğu yöne doğru sert-sert baktı.

4 4

DÜNYADA CEHENNEM

Mutlu olmasını gerektiren ne vardı? Reddedilmiş ve yalnızdı. Partneri balonun felaketiydi. Normal bir çocuk şu an acı veya öfke içinde

olurdu. Ama o dans etmekte ısrarlıydı.

Sheba, Gabe'in zihnini daha yakından inceledi.

Hmm. Gabe *gerçekten* mutlu değildi. Aslında, şu an ciddi anlamda endişeliydi. Birini arıyordu. Celeste onun görüş alanındaydı. Rob Carlton'la hafif müzikte dans ediyordu. Pamela Green de bu tabloyu, şaşırmış

gözlerle izliyordu. Dört bir yanını umutsuzluk sarmıştı. Fakat Gabe'in endişesinin sebebi o değildi. Bulmak istediği başka birisi vardı.

Bu yüzden mutlu değildi. Sheba'nın mutsuzluk atmosferini bozan bu his değildi. Bu çocuktan gelen iyiliğin kendisiydi. Bu daha da kötüydü.

Sheba palmiye'nin arkasına geçti ve düşüncelerini zorladı. Burnundan duman çıktı. "Gabe."

Gabe kafasını dalgın dalgın salladı ve araştırmasına devam etti.

Yarım saat boyunca tuvaletten birbiri ardına çıkan kızları bekledi. Gabe ara sıra zayıf bir çekim hissetse de hiçbir şey bir kızın öfkeli ve boğucu ihtiyacına ben-zemiyordu.

Üç ayrı grup gelip gittiğinde, Gabe Jill Stein'i durdurdu ve ona aradığı kızı sordu.

"Siyah saç ve kırmızı elbise? Hayır, burada öyle birini görmedim. Sanırım tuvalet boş."

Kız Gabe'i bir şekilde atlatmış olmalıydı.

Gabe, gizemli kız hakkında kara kara düşünerek 4 5

STEPHENIE MEYER

dans pistine döndü. En azından Bryan ve Clara ile Logan ve Libby çifti eğleniyordu. Bu iyiye işaretti. Sınıfın geri kalanı ise son derece berbat bir gece geçiriyor gibi görünüyordu.

Ardından, yine o şey: Gabe, aradığı umutsuzluğu hissederek sersemledi. O neredeydi?

Sheba hayal kırıklığı içinde fısıldadı. Çocuğun zihni tamamen açıktı ama sadece onun sinsi sesine tuhaf bir şekilde kapalıydı. Ama bu onu durdurmuyacaktı.

Başka araçları vardı.

"Celeste."

Kötü kızın kendi partnerine işkence etmesinin zamanı gelmişti.

Sheba Celeste'ye o yolu tavsiye ederek hafifçe yaslandı. Her şeyden önce, Gabe insana değer verirdi ve bu, böyle bir şeyi umursamayan Celeste için yeter-liydi. Gabe uzun ve zarif bir biçimde kaslıydı. Siyah saçları ve simetrik yüz hatları vardı. Sheba'nın biraz itici bulduğu uçuk mavi gözlere sahipti, sanki kut-sanmış gibi! Bundan ancak ölümlü kızlar etkilenirdi.

Celeste'nin pırıl pırıl ve iyi niyetli bu çocuğun daveti-ne evet demesine neden olan şey de bu gözlerin içine bakmak olmuştu.

Gerçekten iyi niyetli. Sheba gözlerini kıstı. Gabe, onu burada, baloda umursamamakta ısrar etmeden önce, çoktan onun listesinde yerini almıştı. Bu çocuk aynı zamanda zampara matematik hocasıyla ilgili planlarını mahveden kişiydi—Sheba'nın en önemli dans için insanlara yanlış seçimler yaptırdığı balo ön-46

DÜNYADA CEHENNEM

cesi ufak bir eğlence. Eğer Gabe ayartmanın en mü-

him anında Bay Reese'e karşı gelmeseydi... Sheba dişlerini sıktı ve kulaklarından alevler çıktı. Adamı ve imkansız bir şekilde masum olan kızı da rezil edebilirdi. Sadece Bay Reese mahvolmakla kalmaz, aynı zamanda olağanüstü bir skandal olurdu. Ama matematik hocası artık daha dikkatliydi. Aynı gök mavisini gözler tarafından. Hatta suçlu hissederek. Problemi için danışmayı düşünerek, lyy!

Gabe Christensen Sheba'ya mutsuzluk borçluydu.

Hakkını alacaktı.

Sheba Celeste'ye eşine doğru neden bir adım-da bulunmadığını merak ederek baktı. Celeste hâlâ Rob'a sarılmış Pamela'nın acı çekmesinin tadını çıkarıyordu. Bu kadar eğlence yeter! Halledilmesi gereken bir karışıklık vardı. Sheba, onu Gabe'in yönüne doğru itelediğinde Celeste'nin zihnine öneriler fısıldadı.

Celeste Rob'dan uzaklaştı ve kalabalığı dikkatlice incelemekte olan Gabe'e doğru baktı. Bir an, kahverengi gözleri onun mavi gözlerine odaklandı ve ardından hareket etti. Korkuyla geri çekildi Rob'un kollarına.

Garip. Gabe'in açık renk gözleri Sheba'ya olduğu gibi bu tehlikeli sarışına da itici gelmişti.

Sheba tekrar yaslandı ama Celeste -bir an- onu geri itti. Kendini Gabe'le ilgili düşüncelerden soyutla-yıp dikkatini Rob'un arzulu dudaklarına vermişti.

Şaşırp kalan Sheba, bu sinir çocuğu mahvetmek için başka bir yol aradı fakat iyi bir insandan daha önemli bir şeyle dikkati dağıldı.

Cooper Silverdale dans pistinin bir kenarında Me-4 7

STEPHENIE MEYER

lissa ve Tyson'a ters ters bakarak öfkeyle titriyordu.

Melissa'nın başı Tyson'ın omzundaydı ve Tyson'ın Cooper'a attığı o kendini beğenmiş gülüşten de ha-bersizdi.

Bir şeyler yapmanın tam zamanıydı. Cooper acı-

sını dindirmek için bir kadeh içki daha içmeyi düşü-

nüyordu ve Sheba'nın geçmesi için müsade ettiğinde ona oldukça yakındı. Ona odaklandı. Cooper kulaklarından alevler çıka çıka o yeşil içkinin iğrenç olduğu-nu fark etti. Buna daha fazla katlanamadı. Yarısı dolu bardağını yere döktü ve dönüp Tyson'a baktı.

Benim bir zavallı olduğumu düşünüyor, dedi Cooper'in kafasındaki ses. Hayır, aslında beni düşün-müyor bile. Ama ben bunu düzeltebilirim, böylece beni bir daha asla unutamayacak...

Alkolden kafası bir dünya olmuş Cooper elini arkasına, ceketinin altındaki tabancanın namlusuna attı.

Sheba nefesini tutmuştu. Kulaklarından kıvılcımlar çıkıyordu.

Ardından, o önemli anda, birisinin sürekli ona baktığını hissetti.

Burada, balo salonunda, sürekli tekrarlanan o ihtiyacı yine hissetti: Birisi boğuluyor ve yardım istemek için acı acı bağılıyor. Aynı kız olmalıydı. Gabe hayatında hiçbir şeyin bu kadar acil olduğunu hissetmemişti.

Gözleri ümitsizce, dans pistindeki çiftleri taradı ama onu göremedi. Dans pistinin kenarına geldi ve 48

DÜNYADA CEHENNEM

burada insanların yüzlerine dikkatlice baktı. Burada da değildi.

Celeste'yi başka bir çocukla gördüyse de gözleri ona odaklanmadı. Eğer Celeste birazdan onu eve gö-

türmesini söylemezse yapabileceği bir şey yoktu. Baş-

ka birinin Gabe'e daha çok ihtiyacı vardı.

Bu ihtiyaç Gabe'i çekiyordu. Bu kez daha şiddetli.

Gabe bir an delirip delirmediğini merak etti. Belki de sadece o kıpkırmızı elbiseli kızı hayal ediyordu. Belki bu çılgın ihtiyacın

yarattığı his bir hayalin başlangı-

cıydı.

Bu sırada, Gabe'in arayış içindeki gözleri aradığı şeyi buldu.

Gabe'in gözleri, Heath McKenzie'nin kocaman so-murtkan yapısının etrafında gezinen ufacık ama göz alıcı kırmızı ışıltıya kilitlendi, işte kırmızı elbiseli kız orada -yapma ağacın arkasına yarı- gizlenmişti. Kü-

peleri parlıyordu. Boğulduğunu hayal ettiği havuz kadar derin olan koyu renk gözleri onun gözleriyle buluştuğunda bu ihtiyacı tekrar hissetmişti. Ona doğ-

ru hareket etmeyi düşünmek zorunda değildi; çünkü eğer isteseydi onu durdurmanın hiçbir yolu olmazdı.

Bu kızı, bu gece görmediğinden emindi; onun için tamamen bir yabancıydı.

Koyu renk badem gözleri çok dikkatliydi ama aynı zamanda ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Hissettiği ihtiyaca yoğunlaşmıştı. Kalbine durmasını söyle-diyse de, yalvarmalarına daha fazla dayanamadı.

Ona ihtiyacı vardı.

4 9

STEPHENIE MEYER

Sheba, Gabe Christensen'ın ona doğru gelişini kuşkuyla izledi. Kafasında kendi yüzünü gördü ve Gabe'in aradığı kişinin Sheba olduğunu anladı.

Sheba biraz şaşırılmıştı -Cooper'ı baştan çıkarmayı ve şu an birkaç dakikanın onu kurtarmaya yetmeye-ceğini bilerek- ve bu enfes ironiye katıldı. Yani Gabe, Sheba tarafından kişisel olarak mı perişan edilmek

is-teniyordu? Öyleyse onun istediğini yapacaktı. Bunu kendisinin seçtiğini bilmesi ıstırabını daha da tatlan-dıracaktı. Cehennemin kıskırtıcı kırmızı elbisesinin içinde bedenini okşamasına izin vererek doğruldu.

Herhangi normal bir erkeğin bu elbiseyi incelediğinde neler hissedeceğini biliyordu.

Ama insanı çileden çıkaran bu çocuk sadece gözlerine odaklanmıştı.

Şeytanlıkla gözlerinin içine bakmak gerçekten çok tehlikeliydi. Yeterince hızlı şekilde başka tarafa bakamayan insanlar tuzağa düşmüş olurlar. Ve ardından da orada sıkışıp kalırlar. Şeytanlığın arkasından yas tutarak, onun için yanarak...

Sheba da onun gök-mavisi gözlerinin içine kötüleyici bir gülümsemeyle baktı. Aptal insan.

Gabe kıza birkaç adım kala, müziği bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kalmayacağı bir mesafede durdu. Ona baktığını biliyordu, kaba olduğunu dü-

şünebilirdi ya da bir ucube. Ama o da ona bakmıştı.

Derin gözleri onunkileri inceliyordu.

Kızın dikkatli ifadesi birden şoka dönüştüğünde kendini tanıtmak için ağzını açmıştı. Şok mu? Yoksa 50

DÜNYADA CEHENNEM

korku mu? Solgun dudakları ayrıldı ve güçlkle soluduğunu duydu. Sert duruşu değişti. Düşecek gibi oldu.

Gabe ona doğru atıldı ve düşmeden önce kollarıy-la onu yakaladı.

Sheba'nın dizleri, alevleri çıktığında bükülmüştü.

Bedenindeki ateş bir mum gibi sönmüştü ve artık bir vakumun içindeki ateşin sönmesiyle geriye kalan kuru bir külden ibaretti.

Salon artık o kadar da soğuk değildi. Ter, kolonya ve kötü havadan başka bir şeyin kokusunu alamıyor ve yarattığı enfes mutsuzluğu tadamıyordu. Kendi kuru ağzından başka bir şeyin tadını alamıyordu.

Ama Gabe Christensen'in onu tutan güçlü kolları-

nı hissedebiliyordu.

Kızın elbisesi yumuşak ve sıcacıktı. Belki de Gabe'in onu kendisine doğru çekerken düşündüğü problem de buydu. Belki bu kalabalık salonun sıcaklığı koyu elbisesiyle çok karışmıştı. Gabe endişeyle saçını yü-

zünden çekti. Alnı yeterince kuru görünüyordu ve yumuşak cildi de terden yapış yapış olmamıştı. Bu arada, serseme dönmüş gözleri Gabe'in gözlerinden hiç ayrılmadı.

"iyi misin? Ayağa kalkabilecek misin? Üzgünüm, adını bilmiyorum."

"iyiyim," dedi kız sessizce. Mırıldanmasına rağ-

men, sesi de gözleri kadar sersemelemişti. "Ben... ben kalkabilirim."

51

STEPHENIE MEYER

Doğruldu ama Gabe onu bırakmadı. Bırakmak istemedi. Ve o da onu itmiyordu. Ufak ellerini sanki dans partneriymiş gibi dinlenmek için omzuna dayamıştı.

"Kimsin sen?" diye sordu gırtlaktan gelen bir sesle.

"Gabe—Gabriel Micheal Christensen," diye ay-rıntılara indi sırtarak.

"Peki ya sen?"

"Sheba," dedi koyu renk gözleri büyüyerek. "Sheba Smith."

"Pekala, dans etmek ister misin Sheba Smith? Eğer yeterince iyi hissediyorsan."

"Olur," diye nefes aldı. "Neden olmasın?"

Ona bakmayı asla bırakmadı.

Gabe ve Sheba oldukları yerden ayrılmadan bir diğer berbat şarkının ritmine uygun dans etmeye baş-

ladılar. Bu berbat şarkı Gabe'i bu kez sandığı kadar rahatsız etmemişti.

Gabe her şeyi yerli yerine koymuştu. Yeni kız. inanılmaz elbise. Sheba. Onu baloya gitmeye davet eden ve sonra onunla işinin bittiğini söyleyen Logan'ın partneriydi. Gabe arkadaşının partnerini elinden almanın yanlış olup olmadığı merak etti. Ama bu merak hemen geçti.

Birincisi, Logan Libby'le mutluydu. Bu yüzden yolunda giden bu şeyi bölmenin manası yoktu.

ikincisi, Sheba ve Logan birbirlerine hiç yakışmı-

yordu. Gabe'in her zaman bu yöndeki hissleri kuvvetliydi—insanların ruh ikizlerini bulmaları konusunda.

Çöpçatanlık konusunda birçok şakanın hedefi olduy-52

DÜNYADA CEHENNEM

sa da bunu sorun etmemişti, insanların mutlu olması Gabe'in hoşuna gidiyordu.

Ve bu gözlerinde derin bir havuz bulunan etkileyici kız -Sheba- Logan'a ait değildi.

Ona dokunduğu an umutsuz ihtiyaç hissi kayboldu. Onu kollarından tutarken rahatlamış hisetti—onu tutmak garip çağrıyı azaltmıştı. Burada güvende idi.

Boğulmak ve kaybolmak yoktu. Gabe ihtiyacın tekrar gelmesinden endişe ederek onu bırakmaya korkuyordu.

Bu, önceleri Gabe için biraz tuhaftı: Tam anlamıyla doğru yerde olma hissi, buraya ait olanın bir tek kendisinin olduğu hissi. Daha önceleri de kız arkadaşı ol-muştu. Kızlar Gabe'i severdi ve çokça günlük ilişkisi olmuştu. Ama hiçbir zaman bir sonuca varamadılar.

Hiçbirinin arkadaşlığının dışında Gabe'e ihtiyacı yoktu. Ve daima iyi birer arkadaş olarak kaldılar.

Hiçbir zaman şu anki gibi olmamıştı. Bu Gabe'in ait olduğu yer miydi? Bu güçsüz kızı korumak ve onu kollarında güvende tutmak?

Bu kadar kaderci düşünmek çok aptalcaydı. Gabe normal davranmaya çalıştı.

"Reed River'de yenisin, değil mi?" diye sordu.

"3 haftadır buradayım," diye onu doğruladı.

"Hiç birlikte ders aldığımızı hatırlamıyorum."

"Evet almadık. Eğer *sana* daha önce bu kadar ya-kın olsaydım hatırlardım."

Bunu dile getirmenin değişik bir yoluydu. Gözlerine baktı, elleri ise omuzlarına kibarca tutunuyordu. Gabe içgüdüsel olarak onu biraz daha kendine doğru çekti.

53

STEPHENIE MEYER

"Bu gece iyi vakit geçiriyor musun?" diye sordu.

Derin bir iç çekti, "Şu an evet," dedi. Garip şekilde üzgündü. "Çok iyi vakit geçiriyorum."

Tuzağa düşmüştü! Aptal gibi, yeni doğmuş enik gibi; toy ve acemi!

Sheba Gabe'e yaslandı. Ona karşı koyması imkansızdı. işin aslı karşı koymak da istemiyordu. O cennet gibi gözlerinin içine baktı ve anlamsız iç çekme dürtü-

sünü tekrar hissetti.

işaretleri nasıl görmezdi?

iyiliğin kendisi onu bir kalkan gibi sarmıştı. Önerileri hemen zararsızca devreye girdi. Bu gece kötülükten kurtulmuş olan kişiler -kontrolü dışındaki o kü-

çük mutluluk kabarcıkları- dokunduğu ve etkileşime girdiği kişilerdi. Yani arkadaşları.

Sadece gözler yeteri kadar uyarıcı olmalıydı!

Celeste Sheba'dan daha akıllıydı. En azından duyguları onu tehlikeli erkeğinden uzak tutmuştu. Onun delici bakışlarından kurtulduğu an, aralarındaki gü-

venli mesafeyi korudu. Sheba bunun arkasındaki nedeni anlayamamıştı? Ve de Gabe'in ilk başta Celeste'yi seçme nedenini? Elbette Celeste'den etkilenmişti! Her şey şimdi anlam kazanıyordu.

Sheba havada gümbür gümbür çalan tempoda onun bedeninin verdiği koruyucu güven duygusunu hissederek sallandı. Kalbinde alışık olmadığı mutluluk filizleri açmaya başladı.

Hayır, o değil. Mutluluk değil!

Mutlu olmaya hazır olsaydı, iyi şeyler bu kadar gizlenmiş olmazdı. Aşkın bu korkunç merakını engellemenin bir yolu yok muydu?

Bir meleğin kollarındayken bu pek de mümkün değildi.

Elbette gerçek bir melek değil. Gabe'in kanatları yoktu; hiç olmamıştı, insan aşkı için kanatlarını ve ölümsüzlüklerini takas eden budala kuşbeynililerden biri değildi. Ama ailesinden biri bunu yapmıştı.

Gabe doğasıyla ilgili hiçbir ipucu olmasa da bir yarı melekti. Eğer bir fikri olsaydı, Sheba bunu oku-yabilirdi ve bu harika korkudan kurtulabilirdi. Ama artık Sheba bunu gayet iyi biliyordu. Bu kadar yakın-da, onun derisine yapışmış, cennetin ölümsüz çiçeğinin kokusunu alabiliyordu. Ve, belli ki, melek-akrabasının gözlerini almıştı. Eğer Sheba zalim planıyla bu kadar meşgul olmasaydı onun kutsal mavi gözlerini fark edebilirdi.

Jezebel gibi şeytanların bile meleklerle dikkat etmelerinin nedenleri vardı, insanın bir şeytanın gözlerine bakması ne kadar tehlikeliyse, şeytanın da bir meleğin gözlerine bakması bundan çok daha tehlikeliydi. Eğer bir şeytan meleğin gözlerine uzun süre bakarsa, ooooooooooooo!-- cehennem alevleri çıkar ve melek onu kurtarmaktan vazgeçene kadar şeytan orada sıkışıp kalırdı.

Çünkü meleklerin görevi buydu. Onlar kurtarırdı.

Sheba ölümsüz olmasına rağmen Gabe'in ona sahip çıktığı her an tuzağa düşüyordu.

55

STEPHENIE MEYER

Tam bir melek Sheba'nın ne olduğunu hemen an-layabilirdi ve eğer yeteri kadar güçlüyse onu kovabilir ya da gücünün azlığına göre ondan uzak durabilirdi.

Ama Sheba, Gabe'inki gibi kurtarma isteği olan biri için varlığının nasıl hissettirdiğini biliyordu. Bu bil-giden habersiz, anlamak istiyordu,

Sheba'nın lanetli durumu birsiren çağrısı gibi olmalıydı.

Gabe'in o güzel yüzüne çaresiz bir şekilde baktı.

Bedeni mutlulukla doldu ve bu işkencenin daha ne kadar süreceğini merak etti.

Mükemmel balosunu kurtarmaya yetecek kadar uzun sürmüştü.

Cehennem ateşi olmadan, Sheba'nın buradaki ölümlüler üzerinde bir etkisi olamazdı. Ama yine de hâlâ farkındaydı ve her şey dağılırken, çaresiz izliyordu.

Cooper Silverdale, titreyen elindeki parlak silaha bakınca korkuyla nefes aldı. Ne *düşünüyordu*? Taban-cayı sakladığı yere geri koydu ve içkisini lavabosuna kustuğu tuvalete koştı.

Cooper'in mide problemleri, erkekler tuvaletinde daha yeni ısınmaya başlayan Matt ve Derek'in yumruk kavgalarını bölmüştü, iki arkadaş birbirlerine şi-

şik gözlerinden baktılar. Neden kavga ediyorlardı?

ikisinin de hoşlanmadığı bir kız için mi? Ne kadar aptalca! Hemen birbirlerinden özür dilediler. Çatlamış

dudaklarındaki gülümsemeye, kollarını birbirlerinin omuzlarına atarak balo salonuna geri döndüler.

David Alvarado danstan sonra Heath'in üzerine atlama planından vazgeçti çünkü Evie onu Celeste'yle 56

DÜNYADA CEHENNEM

ortadan kaybolduğu için affetmişti. Yanağı artık ona karşı sıcak ve yumuşaktı, hafif müzikle dans etmeye başladılar. David bir daha her ne olursa olsun ortadan kaybolup onu incitmeyecekti.

Böyle hissedenden yalmzca David değildi. Müzik sı-

kıcı değil tam tersine büyülü gibiydi. Büyük balo salonundaki dans eden insanlar gecenin mutsuzluğunu mutluluğa  eviren kişilere yani başından beri baloya birlikte gelmeleri gereken kişilere doğru i ğ d sel olarak gittiler.

Ko  Lauder, yalmz ve keyifsizdi. Başım iştah kaçırıcı kurabiyelerden kaldırıp müdür yardımcısı Finkle'in gözlerinin tam içine baktı. Görünüşe göre o da yalmzdı. Ko  ona doru yürüdü; tereddütlü bir g -

l msemesi vardı.

Melissa, Harris Tyson'dan kabustan uyanmaya çalışan biri gibi kafasını sallayarak ve gözlerini kırparak kurtulup çıkışa doğru koştu. Kapıcıyı bulacak ve taksi  ağıracaktı...

Reed River'daki lastik bir bant gibi gergin olan balo atmosferi sakinleşmişti. Eğer Sheba kendi gibi olsaydı, o lastik bandı parçalarına ayırana kadar  e-kerdi. Fakat şimdi, bütün mutsuzluk, öfke ve nefret kaybolmuştu. Uzun süredir partner arayışında olan insanlar mutlulukla rahatlamıştı. Aşka iki el sıkı sıkı-

ya tutunmuştu.

Celeste bile kargaşadan yorulmuştu. Hafif şarkı-

lar arka arkaya çalarken, o m kemmek mavi gözlerin amsında titreyerek, Rob'ın kollarında kaldı.

Ne Sheba ne de Gabe şarkının değiştiğinin farkındaydı.

57

STEPHENIE MEYER

Bütün o şahane acı ve mutsuzluk yok edilmişti!

Sheba,  zg r kalsa bile, ortaokula gönderilmişti. Haksızlık bunun neresinde?!

Ve Jezebel! Bunu planlamış mıydı? Bu gece burada tehlikeli bir yarı meleğin olduğu gerçeğini Sheba'nın fark etmesini önlemeye çalıştı mı? Ya da hayal kırıklı-

ğına uğramış mıydı? Buraya gerçekten cesaret vermeye mi gelmişti? Sheba'nın bunu öğrenmesinin hiçbir yolu yoktu. Alevleri sönerken Jezebel'i göremiyordu bile; boynuzlu şeytan gülüyor muydu yoksa üzülü-

yor muydu?

Sheba, kendinden iğrenerek, mutlulukla iç çekti.

Gabe çok *iyiydi*. Ve onun kollarında kendini iyi hissediyordu. Tam anlamıyla harika.

Sheba mutluluk ve aşk onu mahvetmeden önce özgür kalmalıydı!
Sonsuza dek Melek'in eşsiz oğluna takılıp kalmış olabilir miydi?

Gabe gülümsedi. O da tekrar iç çekti.

Sheba, Gabe'in şu an ne hissettiğini biliyordu. Melekler için en büyük mutluluk bir insanın mutlu olmasını sağlamaktı ve insanın ruhundaki neşe ne kadar büyükse melekler de o kadar mutlu olur. Sheba'mn daha önce yaşadığı mutsuzluk ve lanet kadar Gabe de şu an uçuyor olmalı —neredeyse kanatlarının olması kadar güzeldi. Onu bir daha asla bırakmayacaktı.

Sheba'ya tek bir şans: Berbat, mutsuz, pis kokulu ve yanan evine geri dönmesi için tek bir yolu kalıyordu.

Gabe'in ona bu emri vermesi.

Bu şansı düşündükçe, Sheba kendini daha kötü ve 58

DÜNYADA CEHENNEM

eski mutsuzluğun geri geldiğini hissetti. Kötü hissettiğini anlayınca, Gabe ona sıkı sıkı sarıldı ve mutsuzluk huzurun içinde kayboldu. Ama

Sheba umudunu kaybetmedi.

Onun aşk dolu melek gözlerine baktı ve gülümsedi.

Sen insan görünümlü bir şeytansın, dedi Sheba kendi kendine. Mutsuzluk için özel bir yeteneğin var.

Nerede olursa olsun nasıl acı çekilmesi gerektiğini biliyorsun. Kendini bu tuzaktan kurtarabilirsin ve her şey yine eskisi gibi olur.

Her şeye rağmen, Sheba'mn neden olabileceği acı ve zararla birlikte, bu melek gibi çocuğa cehennem ol demesini sağlamak ne kadar zor olabilirdi ki?

59

Madison Avery

ve Kara melek

KİM HARRISON

1

ingiliz bir general, balo kostümlü bir küçük hanım ve bir korsan spor salonuna girdiler... O esnada dene-yımsız gençlere ait tutku karmaşasının içinde hareket eden bedenlere bakarken düşünüyordum. Baloyu bir eğlenceye dönüştürme işini Covington High'a bırakmak gerekir. 17. doğumgünümden bahsetmiyorum bile. Burada ne işim vardı? Baloda, kiralık kıyafetler, banttan müzik ve flamalar değil, konseptin dışında kıyafetlerle canlı müzik yapan bir grubun çıkması gerekiyordu. Ve doğum günümün de... bundan başka her şekilde olması gerekiyordu.

Josh kulağıma, "Dans etmek istemediğinden emin misin?" diye seslendiğinde o tatlı nefesini hissettim.

Spor salonundaki puan tablosunun üstünde bulunan saate bakıp buradan ayrılmak ve babamın beni sorgu-ya çekmesinden kurtulmak

için bir saatin yeterli olup olmadığını aklıma getirdikçe yüzümü buruşturma-maya çalıştım. Müzik çok cansızdı. Sürekli aynı tempodaydı. Son kırk dakikada değişen hiçbir şey olmadı. Müziğin sesi çok yüksekti.

Ritme uyarak eliyle belime sarılmaya çalıştığın-da, "Ahh," dedim. "Hâlâ dans etmek istemiyorum."

63

KİM HARRISON

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu. Ben de ayağa kalkarken elimle göğüs dekoltemi kapadım.

Hâlâ göğüs perisinin gelmesini bekliyordum. Elbisenin korsesi göğüslerimi olduğundan daha büyük gösterdiği için kendime fazlasıyla güveniyordum.

iç çekerek "Hayır, teşekkür ederim," dedim. Muhtemelen beni duymadı. Hareket halindeki insanları izlerken söylemek istediğimi anladı. Uzun balo elbiseleri, kısa ve dar bar kıyafetleri, heyecan verici korsan ve denizci kostümleriyle karışmıştı. Balonun teması da buydu: Korsanlar. Tanrım! Eski okulumun balo komitesinde iki ay çalışmıştım. Büyük bir yatın içinde ve ayışığının altında bir grubun canlı performans sergilediği inanılmaz bir balo olacaktı. Ama hay-ı-ı-r. Annem, babamın benimle zaman geçirmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Çünkü babam orta yaş krizi geçiriyor ve bunu atlatmasını sağlayacak bir şeye bağlanması gerekiyordu. Sanırım annem beni geç saatte cappucino içmek için evden kaçarken yakaladı-

ğında biraz korkmuştu. Bu yüzden beni, ondan daha çok dinlediğimi bildiği babamın yanına; Amerika'ya, Dullsville'e yolladı. Pekala, kafein aldıktan sonra saat gece yarısını geçmişti. Geçen hafta da geç geldiğim için dışarı çıkmam yasaktı, bu yüzden kaçmak zorunda kaldım.

Parmaklarımın arasındaki sömürge ülkesi tarzı elbisemin uzun dantelleriyle oynarken, buradaki insanların gerçek bir partinin neye

benzediğiyle ilgili fikirlerinin olup olmadığını merak ediyordum. Belki de umurlarında değildi.

64

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

Josh kafasını müziğe uygun hareket ettirerek önümde dikiliyordu. Dans etmek istediği belliydi. Yemek masasının yakınında gizlenmiş bir çocuk vardı.

Benim baktığım tarafa bakıyordu. Ben de ona uzun uzun baktım; merak ediyordum acaba benim mi yoksa Josh'ın mı peşindeydi. Benim ona baktığımı fark edince dönüp gitti.

Bu sefer de benimle hareket halindeki insanların arasında duran ve neredeyse dans edecek olan Josh'a baktım. Aslında, kafasını müziğin ritmiyle sallarken kostümünün o cılız ve garip boyunu ortaya çıkardı-

ğini düşündüm. Geleneksel bir ingiliz generalinin kırmızı ve beyazı ile beraber sahte kılıç ve apoletler.

Muhtemelen babasının fikriydi; çünkü araştırma servisindeki askeri üs Arizona'ya taşındığında herkesin görevine devam etmesini sağlayan üst düzey bir gö-

revi vardı ama bu bende de olduğu gibi abartılı dantel ve korseyle uyumluydu.

Ona baktığımı görünce, "Hadi ama. Herkes dans ediyor," diye tatlı tatlı ikna etmeye çalıştı. Kafamı ona acıyormuşçasına salladım. Karanlık odanın kapısı ki-litliymiş gibi davranıp dikkat çekmeye çalışan fotoğ-

rafçılık kulübündeki çocukları anımsattı. Bu haksızlıktı.

3 yıl boyunca burjuva kızlara ayak uydurmak için çalıştım; şimdi ise hoş ama popüler olmayan çocuk-larla spor salonundaki çörekleri yiyerek arka planda kalmıştım. Üstelik de doğum günümde.

"Hayır," dedim net bir tavırla. Yani, *üzgünüm, ilgilenmiyorum. Bu yüzden artık vazgeçebilirsin.*

65

KİM HARRISON

Kalın kafalı, beceriksiz, gözlük camları kırık olan Josh bile bunu anlamış ve neredeyse dans eder halini bırakıp o mavi gözlerini bana dikmişti. "Yüce Tanrım!

Tam bir sürtüksün, bunu biliyor muydun? Babamın beni zorlamasıyla sana çıkma teklifi ettim. Eğer dans etmek istiyorsan, orada olacağım."

Sanki mideme vurmuşçasına nefesim kesilmişti.

Ona şaşkın şaşkın bakakalmıştım. Umursamıyormu-

şum gibi kaşlarını kaldırdı; yanımdan elleri cebinde ve çenesi yukarıda uzaklaşmıştı, iki kızın birbirinden ayrılmasıyla aralarından geçebildi. Ardından aniden birbirlerine omuz atıp bana bakarak dedikodu yaptılar.

Aman Tanrım, acınacak bir sevgiliydim. Hızla gözlerimi kırptım. Odanın bulanıklaşmasını önlemek için savaşıırken nefesimi tuttum. Saçmalık, sadece yeni kız değil, aynı zamanda lanet olası zavallı bir sevgiliydim. Babam, patronunun istediği gibi biriydi ve o da oğlunun bana çıkma teklif etmesini sağlamıştı.

"Ölü bir züppenin oğlu," diye fısıldadım. Herkesin bana bakıp bakmadığını ya da bunun sadece benim hayal ürünü olup olmadığını merak ediyordum. Kısa sarı saçımı kulağımın arkasına attım ve duvara yaslandım. Kollarım arkada Josh'ın sadece gazoz almak için gittiği görüntüsünü vermeye çalışıyordum.

Ölüyordum. Terk edilmişim. Hayır, bir sersem tarafından terk edilmişim.

Pazartesi günkü dedikoduları düşünerek bozuk bir moralle, "Bravo Madison," dedim. Yemek masasının orada Josh'ı gördüm ama o beni görmemezlikten 66

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

geldi. Bizi takip eden denizci kostümlü ocuk onunla konuşuyordu. Dirseğiyle dürterek kısa kesimli kıyafetlerle kıvrıla kıvrıla dans eden kızların performansını işaret etse de, onun hâlâ Josh'ın arkadaşlarından biri olduğunu düşünmüyordum. Onu tanımamış olmam şaşırtıcı değildi çünkü burada bulunmaktan mutlu olmamam gibi basit bir nedenden dolayı herkesten uzak durmuştum ve birinin bunu biliyor olması hiç de umrumda değildi.

isko ya da inek bir ğrenci değildim, yine de evin arkasındaki fotoğrafçılık kulübüne yeydim. Görünen o ki bütün abalarımam rağmen Barbie bebeklerine uyum sağlayamamıştım. Ayrıca barbar, kuşbeyinli, bağımlı ya da araştırma servisindeki anne babaları gibi bilimadamı rolü yapmak isteyen o çocuklardan biri de değildim. Hiçbir yere ait değildim.

Dzeltiyorum, Josh gibi düşünüyordum. Denizci güldü. Srtk tarifine uyuyordum.

ocuk Josh'ın dikkatini Josh'ın söylediği bir şeye kıkır kıkır gülen başka bir grup kıza çekmişti. Kahverengi saçı denizci kepinin altında kıvrır kıvrır olmuş ve bu-ruşuk beyaz kıyafeti onu, denizciyi korsana tercih eden diğer bütün çocuklardan farksız kılmıştı. Boyu uzundu ve hareketlerinde olgunlaştığını gösteren hoş bir nezaket vardı. Benden büyük görünüyordu fakat sandığım kadar büyük olamazdı. Çünkü bu bir baloydu.

Yaslanmış olduğum duvardan doğrulabilmek için bileklerimden g alırken, ve ben burada olmak zorunda *değilim*, diye düşündüm. Beni eve Josh bırakacaktı ama arasam babam da almaya gelirdi.

Kalabalığın içinden çift kanatlı kapıya doğru giderken kuşkularım beni yavaşlattı. Beni eve neden Josh'ın bırakmadığını sorabilirdi. Her şey olabilirdi.

Nutuk çekmesi bile hoş olabilirdi ve üstelik bununla başa çıkabilirdim de; ama o utanç....

Etrafa göz gezdirdiğimde Josh da beni izlemekteydi. Yanındaki çocuğun ilgisini sürekli başka taraflara çekmeye çalışmasına rağmen Josh'ın gözleri üzerimdeydi. Benimle alay edercesine.

Bunu o yaptı. Hiçbir şekilde babamı aramayacak-tım. Ve Josh'la da aynı arabaya binmeyecektim. Yürü-

yecektim. Bütün o beş kilometreyi. Topuklularla. Ve uzun koton elbiseyle. Nemli bir Nisan gecesini. Göğüslerim birbirini sıkıştırmışken. Bundan daha kötü ne olabilirdi ki? Kaçak bir deli dana olayı mı? Saçmalık, gerçekten arabamı özlemiştim.

Elbisemle birlikte cesaretimi de toparlamaya çalışarak "işte böyle, kızım," dedim. Başım, omzumla yolumun üstündeki dansçılara çarpa çarpa kapıya yönelmeye çalışırken eğikti. Aklım burada değildi, insanlar konuşuyordu fakat ben ilgilenmiyordum.

Arkadaşa ihtiyacım yoktu. Arkadaşlara gereğinden fazla değer veriliyordu.

Müzik hızlanmış, dikkatimi ise tuhaf bir şekilde değişen ritme uyum sağlayan kalabalık çekmişti. Birine çarpmak üzere olduğumu fark edince duraksadım.

Sesimi duyurmak için "Affedersin!" diye bağırdım.

Ve öylece bakakaldım. Aman Tanrım, Bay Seksi Korsan *Kaptan*. *Son üç haftadır neredeydi ve geldiği yerde ondan daha çok var mıydı?*

Onu daha önce hiç görmemiştim. Bu şehre hapse-dildiğimden bu yana bir kere bile görmemiştim. Eğer görseydim muhakkak hatırlardım. Belki hatırlamak için kendimi zorlamış olabilirim. Utangaç bir şekilde göğüs dekoltemi kapamak için elbisemin eteğini bı-

raktım. Tanrım, kendimi ingiliz fahişesi gibi hissettim, her şeyim böyle bir kenara itilmiş. Çocuk, göğsü boyunca uzanan gri değerli taşlarla süslenmiş, üzerine yapışan siyah bir korsan kostümü giymişti. Yakanın nerede ayrıldığını görebiliyordum. Zorro tipinde bir maske yüzünü gizliyordu. Maskenin beyaz uçları o harika siyah dalgalı saçlarıyla karışmak için kafasının arkasını sarıyordu. 12 santim kadar benden uzun duruyordu. Böylesine yakışıklıyken nasıl oldu da kendini gizleyebildi merak ettim.

Işıklar onun üzerinde dönerken buranın kesinlikle ne bir müzik grubunun odası ne de Bayan Fairel'ın ABD Tarihi Sınıfı olduğunu düşündüm.

"Benim kabahatim," dedi elimi tutarak. Bana dokunduğundan değil Orta Batı aksanıyla konuştuğu için nefesim kesilmişti. Zevkini ve bilgeliğini gösteren o yumuşak ve narin nefesi... Neredeyse içindeki kristalin ve o yumuşak gülüşün sesini duyabilirdim; çoğunlukla uyumama engel olan dalgaların sahile vurduğunda çıkardığı o sesleri...

Onu daha iyi duyabilmek için yanaşırken, "Buralı değilsin," diye ağzımdan kaçırdım.

Gülümsediğini gördüm. Esmer teni ve koyu renk saçı, bir süredir kalmakta olduğum Orta Batı hapis-hanesindeki soluk yüzler ve açık renk saçlar arasında

KİM HARRISON

çok tanıdık duruyordu. "Geçici bir süre buradayım,"

dedi. "Yani, öğrenci değişim programıyla geldim.

Tıpkı senin gibi." Etrafımızda ritmi tutturamadan ve özgünlükten yoksun bir şekilde dans eden insanlara küçümser bakışlarla göz gezdirdi. "Burası ahmaklarla dolu, sence de öyle değil mi?"

Sesimin beyinsiz biri gibi gelmediğini umut ederek güldüm. "Kesinlikle!" Sesten dolayı kulağına doğ-

ru konuşmak için onu kendime çektiğimde neredeyse bağırmıştım. "Ama ben öğrenci değişim programıyla gelmedim. Buraya Florida'dan geldim. Annem orada iç kıyı kesiminde yaşıyor; ben ise buraya babamla tıki-

lıp kaldım. Sana katılıyorum. Haklısın, bu berbat. En azından senin eve dönmen lazım."

Ve evin nerede Bay Seksi Korsan?

Sanki onu daha önceden tanıyormuş gibi hissettim. Bazıları bunu antipatik bulsa da, gözlerimde yaşlar birikmişti. Eski okulumu özlemiştim. Arabamı özlemiştim. Arkadaşlarımı özlemiştim. Annem neden bu kadar çılgına dönmüştü ki?

"Ev, tabii," dedi o sarhoş edici gülümsemesiyle.

Dudaklarını yaladığında dilini görmüştüm. "Dans pistini terk etmeliyiz. Danslarının tam ortasındayız."

Kalbim küt küt atıyordu. Buradan ayrılmak istemiyordum. Gidebilirdi, daha da kötüsü, birileri koluna girip onu götürebilirdi. "Dans etmek ister misin?"

dedim heyecanlı bir şekilde. "Alışık olduğum bir şey değil ama, ritim güzel."

Gülümsemesiyle artan rahatlığı nabzımı daha da hızlandırdı. Tanrım, sanırım benden hoşlanıyor. Elimi bı-

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

rakarak başıyla onayladı, geriye doğru bir adım attı ve dans etmeye başladı.

Bir anlığına, ona eşlik etmeyi unutup sadece izle-mekle yetindim. Davranışları aşırı değildi. Hayır, tam tersi, dans pistinde çılgınlar gibi dönüp durmaktansa, yavaş hareketleri onun daha da etkileyici görünmesini sağlıyordu.

Onu izlediğimi görünce, kendisine katılmam için elini uzatırken o gizemli maskenin altında gizlenen mavi-gri gözleriyle gülümsedi. Derin bir nefes aldım.

Parmaklarımın sıcacık parmaklarına değmesiyle beni dansa dahil etmesine izin verdim.

Hareketli müziğin yanında onun hareketleri farklıydı ve ben de kendimi onun modeline uydurmaya çalışıyordum. Kendimizi müziğin büyüüne öylesine kaptırmıştık ki her ritimde yerimizi değiştiriyorduk.

Kendimi rahatlattım ve sadece dans ettim; çünkü dü-

şünmezsem daha kolay olacağını anladım. Kalçamın ve omuzlarımın her hareketini hissediyordum. Ayrıca içimi büyük bir heyecan sarmıştı.

Çevremizdeki herkes hızlı ve keskin hareketleri-ne devam ederken, biz yavaş dans ediyorduk. Aramızdaki mesafe giderek daralıyor, gözlerimiz birbiri-mizden başkasını görmüyordu. Kendimden oldukça emindim. Müziğin nabzımda attığı her an kalbim de onunla birlikte atıyordu. Beni yönlendirmesine izin verdim.

Bu güzel dakikayı az daha mahvederek "Burada-kilerin çoğu bana Seth, der," dedi. Fakat ardından eli 71

KİM HARRISON

belimi kavradı, ben de ona yaslandım. Evet, işte böyle.

Bu çok daha iyi.

"Madison," dedim. Herkesin aksine yavaş dans etmek hoşuma gitmişti. Ama müzik kanımın hızlı akmasını sağlayacak kadar tempoluydu, iki marji-nal, her şeyin çok daha cüretkar görünmesini sağladı.

"Seni buralarda hiç görmedim, ikinci sınıfta mı oku-yorsun?"

Seth'in parmakları ince koton elbisemin üzerinde çok daha hissedilir hale geldi ya da belki sadece beni kendisine çekiyordu. Eğilerek, "Son sınıftayım," dedi bana, böylece bağırarak zorunda kalmıyordu.

Renkli ışıklar, üzerinde dans ediyordu. Kendimi fazlasıyla havalı hissettim. Josh buradan defolarak istediğini yapmakta özgürdü; o benim umrumda bile değildi. Balomun şu anki gibi olması gerekiyordu.

Gözlerini görebilmek için başımı yana yatırarak, "Bu her şeyi açıklıyordu," dedim. "Ben de ikinci yılımı doldurdum."

Tebessüm etti, kendimi güçsüz ama güvende hissettim. Ben de güldüm, insanların bizi izlediğini hissedebiliyordum; çünkü bize döndükçe dansları ya-vaşlıyordu. Umarım Josh da bizi görebiliyordu.
Bana sürtük dersin, ha?

Ona yetişmeye ve aşağı çekmeye cesaret ederek çenemi yukarı kaldırdım, bedenlerimiz birbirine de-

ğip ayrılıyordu. Vicdanım yaptığım şeyden ötürü rahat değildi fakat Josh'ın canını yakmak istiyordum.

Yarınki dedikodularda benim yanımdan ayrıldığı için 72

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

ne kadar aptal bir çocuk olduğundan bahsedilmesini istiyordum. Bir şey... istiyordum.

Seth'in elleri belimde nazikçe gezinmeye başla-dı. Benden bir şey beklemiyordu. Aksine istediğim gibi dans etmemi ve kendimi rahat hissetmemi sağ-

lıyordu; hareketlerimiz bu kaba ahmakların sadece televizyonda gördüklerinden çok daha ateşli bir hal almıştı. Josh'ı ve bir süredir konuşmakta olduğu şu denizci çocuğu görünce dudaklarım titredi. Josh'ın yüzü sinirden bembeyaz olmuştu, ben de pis pis sırı-

tıyordum.

"Onunla olmadığını bilmesini istiyorsun?" dedi Seth dalgın bir şekilde. Bakışlarımı birden gözlerine çevirdim. "Seni üzmüş," dedikten sonra koyu renk eliyle dokunduğu çenemde uyuşma hissettim. "Elinden ne kaçırdığını ona göstermelisin."

Roller eşitlenmişti. Bunun ne kadar kinci bir davranış olduğunu bilsem de kendimi kafamı sallarken buldum.

Seth yavaşladı. Beni de kendisiyle birlikte hoş ve devamı gelecek bir hareketin içine çekti. Beni öpecek-ti. Bunu biliyordum. Yaptığı her harekette bunu belli etmişti. Nabzım hızlandı ve dudaklarına erişebilmek için kafamı yukarı doğru uzattım, ayaklarım birbirine dolanmıştı. Etrafımızdaki insanlar bizi izlemek için yavaşlamışlardı, bazıları gülüyor bazıları da kıskanı-

yordu. Gözlerim kapalıydı, utancımдан kurtulmaya çalıştım ki böylece öpüşürken de dans edebildik.

istediğim her şey gerçekleşmişti. Dokunduğu her yerimi ateş basmıştı, baştan aşağı alev alev yanıyor-73

KİM HARRISON

dum ve bu, gittikçe yakınlaşan dokunuşlarıyla daha da artıyordu. Daha önce beni hiç kimse böyle öpme-mişti; nefes alamıyordum. Sanırım her şeyi mahvet-tim. Ellerim belindeydi ve her öpüşünde daha da sıkı sarıyordu. Beni sanki kırılacakmışım gibi tutuyordu.

Tadı bağımlılık yapıyordu. Daha fazlasını istiyordum; ama genç adam, bundan daha iyisini biliyorum.

Uzakta duyulan gökgürültüsünden daha yumu-

şak bir ses çıkardı. Elleri sıkılaştı ve çok heyecanlandım. Öpücük yön değiştirmişti.

Endişeli bir halde kendimi geri çektim. Nefessiz kalmama rağmen son derece neşeli ve coşkulu hissediyordum. Seth'in umutsuz gözleri, gözlerime eğlenmediğini ifade eden bir şekilde kilitlenmişti. Kendimi onun ellerinden kurtardım.

"Bu sadece bir oyun," dedi. "Şimdi akıllanmıştır.

Sen de öyle. O, uğruna üzülmeye değmez."

Işıkların delicesine dönmesiyle, o yüksek ve öpüş-

memizden hiç etkilenmemiş olan müzik devam ettik-

çe gözlerimi kırptıyordum. Her şey farklıydı; değişen sadece bendim. Seth'e bakmaktan vazgeçtim, elim ise dengeyi sağlamak için hâlâ onun belindeydi. Josh'ın yüzü solmuştu ve öfkeli görünüyordu.

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. Seth'in koluna girerken, "Hadi gidelim," dedim. O öpüşmeden sonra birinin şu anki pozisyonuma itiraz edeceğini düşünmemiştim.

Kendimden emin bir şekilde, Seth'le birlikte yürü-

düm. Herkes yol verdi. Kendimi kraliçe gibi hissettim.

74

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

Herkes son ses çalan müziğe rağmen meşe ağacından yapılmış bir kale kapısına benzemesi için kahverengi ka-

ğitla sarılmış çift kanatlı kapıya gidişimizi izledi.

Seth kapıyı açtığında ve koridorun temiz havası yüzüme çarptığında *alt tabakalar* diye geçirdim içimden. Arkamızdan kapı kapandı, müzik de ağırlaştı.

Bir an için durdum. Alçak topuklar döşemeyi çiziyor-du. Duvarın dibindeki üstü kağıt havluyla örtülmüş

masada yorgun görünümlü bilet satan bir kadın otur-maktaydı. Üç çocuk koridorun biraz ilerisindeki giriş

kapısının oralarda aylak aylak dolanıyordu. Aklıma öpüşmemiz geldi. Bu da beni heyecanlandırmaya yet-ti. Bu çocuk bir harika. Neden benimle birlikteydi ki?

Ona bakıp kafamı çevirerek, "Teşekkür ederim,"

diye mırıldandım. Öpüşmeyi kastettiğimi düşünüp düşünmediğini merak ettiğim için ateş bastı. Daha da utanarak, "Demek istediğim, gururum incinmeden beni dışarıya getirdiğin için," diye ekledim.

Seth bizi herkesten uzak koridordan geçirip oto-parka götürürken, "Ne yaptığını gördüm," dedi. "Onu reddedişinle ya da bu son yaptığınla savaşı başlatan sen oldun. Ve sen..." diye ona bakana kadar tereddüt etti. "intikamının bundan daha zekice olmasını istiyorsun."

Suratıma pis bir gülümseme yerleşti ve buna engel olamıyordum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Olduğundan daha da olgun görünerek başını eğdi. "Seni eve götürecek birisi var mı?"

Duraksamıştım ama o mavi-gri gözlerini endişeli birşekilde bana çevirmeden önce yürümeye devam 75

KİM HARRISON

etti. Dışarısı buz gibiydi, neden birden titreme geldi-

ğini anlamıştım.

"Ben... özür dilerim," dedi öylece durarak. "Öyle demek istemedim... Seni bırakacak birini ayarlayana kadar seninle beklerim. Beni hiç tanıımıyorsun."

"Hayır, ondan değil," dedim aceleyle. Bu ani gü-

vensizliğimden utanmıştım. Bizi pek de ilgiyle izle-meyen spor salonunun kapısındaki kadına dönüp baktım. "Babamı aramalıyım, o kadar. Ona neler ol-duğunu anlatmalıyım."

Seth gülümsedi. Bembeyaz dişleri göründü. "Tabii ki."

Elbiseyle birlikte alman çantanın içini kurcaladım.

Bir yandan cep telefonumu arayıp diğer yandan evin numarasını hatırlamaya çalışırken yerimde durama-dığım için bir adım geri gitti. Kimse cevap vermemiş-

ti. Spor salonunun kapısının açılmasıyla duyulan sese doğru döndük. Dışarı çıkan Josh'tu. Şok olmuşum.

Telesekreter çıkmıştı. Telaşla, "Merhaba, Baba. Ben Madison," dedim. "Beni eve Seth bırakacak..." Seth'e soyadını sorar bir şekilde baktım.

"Adamson," dedi yavaş bir şekilde. Maskesinin altındaki gözleri Josh'a kilitlenmişti. Lanet olsun ki, çok güzel gözleri vardı ve upuzun, nefis kirpikleri.

"Seth Adamson," dedim. "Josh fazlasıyla kaba davrandı. Birkaç dakikaya evde olurum, tamam mı?"

Ama telefonun ucunda kimse olmadığı için, babamın da diyecek fazla bir şeyi yoktu. Bir dakikalığına sanki dinliyormuş gibi bekleyip ekledim. "Ben iyi-y-im. Bir 76

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

gerizekalı gibi davrandı. Hepsi bu. Birazdan görüşürüz."

Memnun bir şekilde telefonu kapadım ve çantanın içine koydum. Seth'in koluna girmiş arka kapıya doğru gidiyordum fakat ayak sesleri duyulan Josh bize yetişmişti.

"Madison..." dedi sinirli bir şekilde ve bu da benim memnuniyetimi arttırmıştı.

"Selam, Josh!" dedim kısaca, peşimden geldikçe gerginliğim arttı. Ona bakmıyordum bile. Sıcak basmıştı. "Sağol. Beni eve bırakacak birini buldum..." Boş

yere, diye ekledim içimden, hâlâ ona kızgındım. Ya da bunlara sebep olan babama.

"Madison, bekle."

Bileğimi tuttu, buna engel olabilmek için döndüm.

Josh donakalmıştı, geri çekildi ve gitmeme izin verdi.

"Tam bir ahmaksın," dedim kostümüne göz gezdirip eksik olduğunu fark ederken. "Ve ben kimsenin zavallı sevgilisi değilim." Seth'in benim bir denizci gibi küfür ettiğimi düşünmesini istemeyerek, "Canın ce-henneme," dedim.

Josh aniden uzanarak beni kendine doğru çekti.

"Beni dinle," dedi. Gözlerindeki o korku karşı koy-mamı engelledi. "Bu çocuğu daha önce hiç görmedim.

Aptal olma. izin ver de seni eve ben bırakayım. Arkadaşlarına ne istiyorsan söylersin. Buna razıyım."

Onu aşağılayacağımı belirten bir nefes almaya ça-lıştıysam da korse buna izin vermedi Onun yerine çenemi kaldırdım. Hiç arkadaşım

olmadığını biliyordu.

77

KİM HARRISON

"Babamı aradım. Her şey yolunda," dedim omzunun üzerinden Josh'ı dışarıya kadar takip etmiş olan ge-mici kostümlü uzun boylu çocuğa bakarak.

Josh yine de gitmeme izin vermiyordu. Seth'i işaret ederek, kolumu bük-tüm. Savunma amaçlı bileğini tutmak için uzandığımda sanki biliyormuş gibi bıraktı. Gözleri büyümüş bir şekilde geriye doğru bir adım attı. "O halde, seni eve kadar takip edeceğim," dedi.

Sanki Seth'i bakışlarıyla dövüyordu.

"Ne yaparsan yap," dedim saçımı geriye doğru atarken. Bana bu denli ilgi gösteriyor oluşu hoşuma gitmişti ve bütün bu olanlara rağmen Josh'ın aslında o kadar da kötü bir çocuk olmadığını düşünüyordum.

"Seth, araban arka tarafta mı?"

Seth ortaya çıktı. Josh'ın basitliğinin yanında neza-ketin ve zarafetin yürüyen haliydi. "Bu taraftan Madison." Koluma girerken, gözlerindeki zafer işaretlerini görmüştüm. Hiç şaşırmamalı. Baloya tek başına gelen oydu, şimdi ise Josh tek başına ayrılıyordu.

Birkaç grup koridordaki kapıyı geçerken, topuklarımı yere kadınsı bir güvenle bastığımdan emin oldum. Elbisem kendimi şık hissetmemi sağlıyordu ve Seth de inanılmaz görünüyordu. Josh ve sessiz arkadaşı, Hollyvwood filmindeki figüranlar gibi peşimizden geliyordu.

Seth kapıyı benim için tuttu, fakat onlar geldiğin-de kapıyı bıraktı. Hava serindi, elbiseyle uyumlu bir şal almak için babamdan 50 papel daha istemediğime pişman olmuş-tum. Eğer havadan şikayet etsem Seth 78

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

ceketini verir mi diye merak ediyordum.

Ay, sanki bulutların ardında gizlenen puslu bir lekeydi. Seth merdivenlerden aşağıya inişimde bana eşlik ederken, Josh'ın arkamda kısık ve alaycı bir sesle arkadaşıyla konuştuğunu duyuyordum. Dişlerimi sıktım ve Seth'i gösterişli fakat kaldırımın kenarına uygunsuz bir şekilde park edilmiş olan siyah arabaya kadar takip ettim. Üstü açık spor bir arabaydı. Keyfim iyice yerine gelmişti. Belki beni eve bırakmadan önce bir tur atabilirdik. Soğuk olsun ya da olmasın, Seth'in yanına oturmuş, rüzgar saçımı havalandırırken ve müzik de çalırken mutlaka bu arabayla görülmeliydim. Eminim ki harika bir müzik anlayışı vardı.

Seth, benim için arabanın kapısını açarken: "Madison. .." dedi davetkar bir tonda.

Kendimi hem mahcup hem de önemli hissetmiş-

tim. Ön koltuğa oturdum, elbisem pürüzsüz deride kayıyordu. Seth kibarca kapıyı kapamadan önce, ete-

ğimin geri kalanını da içeri almamı bekledi. O, arabanın arkasından dolaşırken, ben kemerimi takıyordum. Güvenlik lambalarının kırmızı ışığında kemerin siyahlığı parladı. Seth arabasına doğru gelirken parmaklarımı bu pürüzsüzlükte ve şıklıkta gezdirdim.

Seth, arabanın arkasından girerek beni korkutmuştu; kapının açıldığını bile duymamıştım. Motoru çalıştırdığındaki gürültülü ses hoşuma gitmişti. Teyp sert bir şeyler çalmaya başladı. Sesler ingilizce değil-di. Arabanın ışıkları yandı ve ilerledik. Seth arabayı tek eliyle kullanıyordu.

Loş ışıkta ona baktıkça nabzım hızlandı. Serin havayı tenimde hissettim. Biz hızlandıkça, rüzgar da saçlarımı uçuşturmaya başladı.

"Bizim ev güneyde kalıyor," dedim ana yola çıkın-ca. O da uygun olan yola geçti. Arkada Josh'ın farları yanmaktaydı. Seth'in ceketini bana vermesi umuduyla koltuğa yerleşmiştim. Ama arabaya bindiğimden beri ne tek kelime etmişti ne de suratına bakmıştı.

Önceden, belli etmediği bir güveni vardı. Şimdi ise

... beklenti? Nedenini bilmesem de, içimi bir korku sarmıştı.

Seth arabayı karanlık yola bakmadan sürerken sanki hissetmiş gibi fısıldayarak "Artık çok geç," dedi.

Yüzümün bembeyaz olduğunu hissettim. "Sakin ol.

Onlara genç ve saf olduğun için bunun daha kolay olacağını söylemiştim. Neredeyse hiç çaba sarfetme-den. Ve tabii hiçbir zevk almadan."

Ağzım kurumuştu. "Anlamadım?"

Seth yola, ardından tekrar bana baktı. Arabayı daha hızlı sürmeye başladı. Ondan kurtulmak için kapı kolunu kavramıştım. "Kişisel bir şey değil, Madison. Listedeki isimlerden birisin. Ya da avlanması gereken bir ruh mu demeliyim. Önemli bir isim ama bir isim sonuçta. Yapılamayacağını söylemişlerdi ama şimdi sen benim yüksek mahkemeye giriş biletim olacaksın, sen ve artık devamını getiremeyeceğin şu kısa hayatın."

Bu da ne demek? Seth'in hızlanmasıyla gözden kaybolan farların ışıklarına bakarak, "Josh" dedim. "Bizi 8 0

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

takip ediyor. Babam da nerede olduğumu biliyor."

Seth'in gülümsemesiyle dişlerinde parıldayan ayışığını görünce titredim. Puslu ayın gölgesinde ve rüzgarın fısıltısında her şey kaybolmuştu. "Sanki bü-

tün bunlar olacakları değiştirecek mi?"

Aman Tanrım. Büsbütün batmıştım. Midem kasıl-mıştı. "Arabayı durdur," dedim zorla. Bir elim kapıda diğeri de gözlerime değen sağımdaydı. "Hemen arabayı durdur ve beni dışarı çıkar. Bunu yapamazsın, insanlar nerede olduğumu biliyor! Arabayı durdur!"

"Arabayı durdur mu?" dedi sırtarak. "Arabayı durduracağım."

Frene basıp direksiyonu çevirerek ayağının yerini değiştirdi. Bir şeyleri tutmuş bağıırıyordum. Dün-ya dönüyordu. Çığlık atarken nefesim kesildi, gürül-tünün hissettirdiği duygu sarsıntının sona ermesiyle kayboldu. Yoldan çıkmıştık. Yerçekimi bizi yanlış yola sokmuştu. Araba ters döndüğünde paniklemişim.

Allah kahretsin! Üstü açık bir arabadaydım.

Başım eğikti. Ellerimle boynumun arkasını tutuyor ve dua ediyordum. Sert bir şeyin çarpmasıyla her yer karardı. Çarpmanın etkisiyle zar zor nefes alıyordum. Sanırım başaşağı duruyordum. Ardından ikinci sarsıntıyı yaşadım. Gökyüzü grileşti ve araba toprak setten aşağı yuvarlanıp birkez daha ters döndüğün-de havayı soludum.

Hava tekrar karardı ve arabanın tepesi yere çarptı.

"Hayır!" diye bağırdım. Çaresizdim. Araba hızla çar-pıp dimdik durduğunda feryat etmeye başladım. Em-8 1

KİM HARRISON

niyet kemeri beni tutuyordu. Öne doğru fırladığımda sırtımda biracı hissettim.

Sessizdi. Nefes almak acı veriyordu. Aman Tanrım, her yerim ağrıyordu. Hızlı hızlı nefes alırken arabanın paramparça olmuş ön

camına baktım. Camın değişik kenarları ayışığında soluk bir şekilde parlıyordu ve ben de kırık çizgiyi takip ettim. Seth'in gitmiş olduğu-nu gördüm, iç organlarım acıyordu. Kan görmüyordum, sanırım iç kanamam vardı. Yaşıyor muydum ki?

"Madison!" diye bir ses geldi uzaktan. "Madison!"

Josh'tu bu. Toprak setin yukarısındaki bir çift ışığı görebilmek için gözlerimi kaldırdım. Belli belirsiz bir figür aşağı iniyordu. Josh.

Onu çağırarak için derin bir nefes aldım, birisi ba-

şımı tutup kendisine doğru çevirdiğinde inliyordum.

"Seth?" diye fısıldadım. Hiç yara almamış görü-

nüyordu. Harap olmuş arabanın dışında, kapımın tam yanında siyah ipekten korsan kostümüyle öylece duruyordu. Ay, gözlerine ve süsüne gri bir parlaklık veriyordu.

Doğrudan "Hâlâ hayattasın," dedi. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Hareket edemiyordum ve her yerimin ağrıdığını hissedebiliyordum. Bu yüzden felç kaldığımı sanmıyordum. Lanet olsun, iğrenç bir doğum günüydü. Babam beni öldürecekti.

"Yaralandım," dedim kısık sesle. Ardından, *ne kadar aptalca bir laf olduğunu düşündüm.*

"Bunun için zamamın yok," dedi Seth canı sıkkın bir halde.

8 2

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

Gözlerim büyümüştü ama kostümünün içinden bir kılıç çıkardığında hareket edememiştim. Kolunu sanki bana vuracakmış gibi kaldırdığında çığlık atmaya çalıştım ama buna nefesim yetmemişti. Ayışığı bu sefer de başkasının kanıyla kıpkırmızı olmuş kılıcı parlatıyordu. Harikulade. Çocuk tam bir psikopat çıktı.

Baloyu, bıçağı ustalıkla kullanan bir ruh hastasıyla mı terk etmişim. Gözlerim onun gerçek yüzünü göremeyecek kadar kör müydü?

Kollarımı kaldırmaya çalışarak "Hayır!" diye ba-

ğırdım. Ama bıçak beni yaralamamıştı. Vücuduma baktım, kesik olmadığına inanamıyordum. Elbisem yırtılmamıştı. Vücudumdan hiç kan gelmese de kılıcın içimden geçtiğine emindim. Hem benim hem de arabanın.

Anlamsızca Seth'e baktım. Şimdi de kılıçla öylece durup beni izliyordu. Yaralanmadığımı anlayınca,

"Ne..." demeye çalıştım. Küçümseyici bir tavırla kaş-

larını kaldırdı. Yüzümdeki ifade yaşadığım bu şeyi anlamlandıramadığımda kayboldu.

Kafamın içindeki sesleri susturduğumda kendimi büyük bir boşlukta hissettim. Yumuşak ve kasvetli bir hiçlik örtüsü dünyanın kıyılarını çevreledi ve benli-

ğime işledi; ilk önce ayı aldı, ardından geceyi, sonra bedenimi ve son olarak da arabayı. Josh'ın çığlıkları derin bir sessizliğin içine gömüldü, şimdi yalnızca Seth'in gümüş rengi gözleri vardı.

Seth de döndü ve gitti.

"Madison!" diye bir ses duydum yarı baygın bir halde. Yanağımda küçük bir dokunuş hissettim. Sonra bu bile yok oldu ve geriye hiçbir şey kalmadı.

8 3

KİM HARRISON

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

2

Yokluğun sisi, iğne gibi batan ağrılar ve iki kişinin tartışma sesleri arasında kaybolup gitti.

Kendimi bitkin hissedişim, bel ağrımdan dolayı nefes alamamamdan kaynaklanmıyordu. Bu daha çok sakin ve gelişigüzel gelen seslerin geçmişimden çekip çıkardığı o çaresiz korkunun sebebiydi. Ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin içinde kıvrıldıkça ve bütün dünyam olan bu iki insanı dinledikçe tarif edilemez bir korku hissettim. Pelüş tavşanıma sarılmak istiyordum. ikisi de bana acımı azaltamamamın benim hatam olmadığını söylemişti. Benden bir parça olana kadar içimde tutacağım acı. Kemiklerime kadar işlemiş

olan acı. Annemin omzunda ağlamak onu daha çok sevdiğimi gösterirdi. Babamın omzunda ağlamam ise en çok onu sevdiğimi gösterirdi. Büyümenin en berbat yanı da buydu.

Ama bu... bu, annemle babamın tartışması değil-di. Daha çok iki çocuğun tartışması gibiydi.

Yaklaştıkça onu bulmak için nefes aldım. Sisin sonuncusu da karıncalanmalarla birlikte dağıldığında, 8 5

KİM HARRISON

ciğerlerim tekrar işlemeye başladı ama sanki üzerle-rinde biri oturuyormuşçasına ağrıyordu. Gözlerimin kapalı olduğunu fark ettim. Açtığımda burnumun ucunda belli belirsiz bir siyahlık buldum. Ağır plastik kokusu gibi bir koku vardı.

Genç ama erkeksi bir ses kızgınlıkla, "Bu arabaya bindiğinde 16 yaşındaydı. Bu senin hatan," dedi. Tartışmanın bir süredir devam ettiği izlenimine kapıldım fakat çok azını hatırlıyordum: Tartışmanın ortasında rahatsız edici düşünceleri.

"Bunu bana giydiremeyeceksin," diyordu bir kız.

Sesi gayet sakin ve kararlıydı. "Onun yazı turasını at-tığında sadece 17 yaşındaydı. Bu senin hatan, benim değil. Tanrı seni korusun, şimdi tam karşında! Bu fırsatı nasıl kaçıırırsın?"

"Kaçırdım, çünkü daha 17 değildi!" diye karşı-

lık verdi. "Onu aldığımda daha 16 yaşındaydı. Onun peşinde olduğunu nereden bilebilirdim ki? Sen neden orada değildin? En büyük hatayı sen yaptın."

Kızın nefesi kesilmişti. Üşüyordum. Derin bir nefes aldıktan sonra kendimi biraz daha güçlü hissettim.

Daha az karıncalanma ve daha çok ağrı. Bu çok bunaltıcıydı. Nefesimin sıcaklığını hissediyordum. Karanlık değildi; ama bir şeyin içindeydim.

"Seni küçük yaratık," dedi sinirle. "Sakin bana hata yaptığımı söyleme. 17 yaşında öldü. Bu yüzden orada değildim. Haberim yoktu."

"Ama ben 16 yaşındakilerle uğraşmam," dedi sesi iyice terbiyesizleşirken. "Çocuğa bir oyun oynuyorlar 86

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

diye düşünmüştüm.'

Nefesimi kesen o bulanık siyah şeyin plastik ol-duğunu anladım. Ellerimi kaldırdım ve bu şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Panikleyecekken doğ-

rudum.

Bir masanın üzerinde miyim? Bu kimileri için oldukça zor gelebilirdi. Plastiği üzerimden çıkardım, iki çocuk sallanan krem rengi kapının orada bekliyordu ve şaşkınlıkla döndüler. Kızın solgun suratı kızardı;

çocuk da kızla tartışırken yakalandığı için utanmış bir şekilde geri gitti.

"Ah," dedi kız uzun kahverengi örgüsünü arkaya atarken. "Kendine gelmişsin. Merhaba. Ben Lucy, bu da Barnabas."

Çocuk gözlerini yere dikti ve süklüm püklüm bir şekilde elini salladı. "Selam," dedi. "Nasılsın?"

"Sen Josh ile birlikteydin," dedim titreyen elimle işaret ederken. O da başıyla onayladı ama hâlâ yüzü-

me bakmıyordu. Şortunun ve kolsuz gömleğinin yanı sıra kostümü de garip duruyordu, ikisi de boyunları-

na siyah taştan kolye takıyorlardı. Zevksiz ve özensiz-lerdi ama gözlerim onlara takılmıştı; çünkü ikisinin de tek ortak noktası bu kolyelerdi. Birbirlerine olan kız-gınlıkları ve bana bu kadar şaşırmalarının dışında.

"Neredeyim ben?" dedim. Barnabas yüzünü bu-ruşturdu. "Josh nerede?" Bir hastanede olduğumu fark edince duraksadım, ama... *Bir dakika bekleyin. Bir ceset torbasının içinde miydim? "Morgda mıyım?" diye söyleyivermişim. "Benim morgda ne işim olabilir ki?"*

8 7

KİM HARRISON

Çılgınca hareket ederken, ayaklarımı plastik tor-badan dışarı çıkardım ve yere indirdim. Dengemi sağ-

lamaya çalıştıkça topuklarım garip bir ses çıkarıyordu.

Bileğimin etrafına sarılı lastik bantta bir isimlik vardı.

Onu yapışık olduğu kolumdan hızlıca söküp atarken biraz da kıllarımı koparttım. Eteğimde kocaman bir sökük vardı. Daha da kötüsü yağ lekesi. Üzerimde çimen, çamur lekeleri vardı; antiseptik ve arazi

kokusu alıyordum. Tüm bunlar kiralık elbiseme fazlasıyla yetmişti. Depozitomu alamamak için yeterli bir hale gelmişti.

"Birisi bir hata yaptı," dedim cepteki isimliği iterek. Lucy de kahkahayla gülüyordu.

"Barnabas," dedi. Kaskatı kesilmişti.

"Bu benim hatam değil!" diye bağırdı Lucy'e çıkı-

şarak. "O arabaya bindiğinde 16 yaşındaydı. Ben 16

yaşmdakilerle uğraşmam! Onun doğum günü oldu-

ğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Tabii. Sonuçta öldüğünde 16 yaşındaydı, demek ki bu senin problemin!"

Ölü mü? Kör müydüler? "Neyi biliyorsun?" dedim.

Burada durdukça daha da sakın hissediyordum. Siz ikiniz güneş doğana kadar tartışabilirsiniz ama ben birisini bulmak ve onlara iyi olduğumu söylemek zorundayım. Topuklarım döşemede ses çıkarırken krem rengi çift kapıya yöneldim.

"Madison, bekle," dedi bir çocuk. "Gidemezsin."

"izle de gör," dedim. "Babam ç-o-o-o-o-k kıza-cak."

88

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

Onları geçip gittim. Yirmi adım attıktan sonra içi-mi bir kopukluk hissi sardı. Baş döndürücü bu tuhaf hissin nereden çıktığı belli değilken, elimi boş bir masanın üzerine koydum. Elimi koyduğum anda ise garip bir hisse kapıldım ve elimi çektim. Sanki yanmış

da soğuk metal iliklerime kadar işlemiş gibi. Yumu-

şak... hissettim. Hafif. Havalandırmanın belli belirsiz gürültüsü daha da azaldı. Hatta kalp atışım bile belirsizleşti. Tekrar normal haline geri getirmek için elimi göğsüme götürdüm. "Ne..."

Odanın diğer yanından, Barnabas o düşük omuzlarını silkiyordu. "Sen ölüsün, Madison, çok üzgü-

nüm. Tılsımımızdan uzaklaşıyorsun ve gücünü kay-bediyorsun."

Sedyeye bir işaret yaptı. Ben de baktım.

Nefes alamıyordum. Dizlerim bükülmeye başla-mıştı. Düşmemek için masaya yaslanıyordum. Hâlâ oradaydım. Yani, hâlâ sedyedeydim. Parçalanmış bir ceset torbasının içinde bir arabadaydım. Çok zayıf ve solgun görünüyordum. Zamanla yitirdiğim güzelliği-mi asilce ortaya çıkaran o şık elbisem etrafımda top-lanmıştı.

Ölü müydüm? Ama kalp atışlarımı hissedebiliyordum.

Organlarım güçsüzleşiyordu, çökmeye başlamış-tım.

"Harika. Baygın," dedi kız ilgisizce.

Barnabas beni tutmak için sendeledi. Beni sardı-

ğında başım kollarında sallanıyordu. Dokunuşuyla 8 9

KİM HARRISON

her şey geri geldi: Sesler, hatta nabzım. Gözkapaklarım seyirdi. Benden metrelerce yüksekteki Barnabas'ın dudakları sıkılaştı. O kadar yakındı ki ayçiçeklerini kokladığımı sandım.

Beni yere bırakırken Lucy'e "Neden sadece sesini kesmiyorsun?" dedi. "Biraz şefkat gösteremez misin?"

Bu senin işin unuttun mu?"

Döşemenin soğuğu içime işlemiş; görüşümdeki griliği de götürmüşse benziyordu. *Nasıl ölmüş olabilirdim? Ölüler hiç bayılır mı? "Ölü değilim," dedim karar-sız bir şekilde.* Ardından Barnabas oturmama yardım etti ve sırtımı masanın ayağına dayadı.

"Evet, öylesin," diyerek yanıma çömeldi. O kocaman kahverengi gözleri ilgili görünüyordu. Samimi.

"Gerçekten çok üzgünüm. Josh'a oyun oynayacak sanmıştım. Genellikle arkalarında, o araba gibi ben-zeri izler bırakmazlar. Sen kanatlarındaki eksik tüy olmalısın."

Kaza anını düşündüm ve elimi mideme götür-düm. Josh da oradaydı. Hatırlıyorum. "O halde öldü-

ğümü düşünüyordur. Josh'tan bahsediyorum."

Odanın karşısından Lucy'nin o sert sözü geldi:

"Sen ölüsün."

Sedyeye baktım ama Barnabas bakmamı engelledi. Kendime geldikçe, "Kimsin sen?" diye sordum.

Barnabas öylece kaldı. "Biz, ah, Hata Müdahale Personeliyiz. Görevimiz ise Değerlendirme ve Kurtarma."

Bunu düşündüm. Hata Müdahale...?

9 0

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

Allah kahretsin! Adrenalin seviyem aniden yüksel-di. Güçlkle ilerliyordum, gözlerim sedyeye kilitlenmişti. Buradaydım. Hayattaydım! Bu belki bendim ama orada da duruyordum. "Siz ölüm meleklerisiniz!"

diye bağırdım. Masayı onlarla arama alarak temkinli bir şekilde ilerledim. Ayak parmaklarım uyuşmaya başlamıştı, durdum. Gözüm Barnabas'ın boynundaki kolyeye takılmıştı. "Aman Tanrım, ben ölüyüm," diye fısıldadım. "Ölmüş olamam. Daha ölmeye hazır değilim. Daha yapacaklarım var! Sadece 17 yaşındayım!"

Lucy savunmasını gerçekleştirecekmiş gibi kollarını çarpaz yaptı. Sanki bam teline basılmışçasına.

"Biz ölüm melekleri *değiliz*," dedi "Bizler beyaz melekleriz. Kara melekler insanları yazı turaları atılmadan önce öldürürler, biz beyaz melekler de onları kurtarmaya çalışırız, ayrıca ölüm melekleri de çok fazla böbürlenmiş hainlerdir ama güneşin küle dönüşünü görecektense kadar yaşayamayacaklar."

Barnabas ayağını sürdükçe utanıyordu. "Ölüm melekleri diğer taraf adına çalışmak için kandırılan beyaz meleklerdir. Fazla avlanamazlar; çünkü kara melekler onlara izin vermez. Büyük bir istekle, peşi sıra gelen ölümlerin fazlalığına göre önceden birkaç ruh toplamak için ortaya çıkarlar. Tüm insanlar sıradandır. Kimse arasında ayırım olmaz."

Son cümle daha sert bir tonda söylendi. Aradaki rekabeti merak etmiştim. Tekrar delik deşik olana kadar güvende hissettim. Kolyelerine bakıp bu histen kurtulana kadar yavaş yavaş ilerledim, "insanları öldürüyorsunuz. Seth böyle söyledi. Benim de ruhumu 9 1

KİM HARRISON

almakla ilgili bir şey söylemişti! Siz gerçekten insanları öldürüyorsunuz!"

Barnabas elini boynuna götürdü. "Öldürmüyoruz. Çoğu zaman." Lucy'e baktı. "Seth bir kara melek, kapkara bir melek. Bizler de zamanından önce bir ki-

şiyi hedef gösterdiklerinde ya da bir hata olduğu zamanlarda ortaya çıkıyoruz."

"Hata mı?" Başımı bir umutla kaldırdım. Bu beni geri gönderecekleri anlamına mı geliyordu?

Lucy ileri çıktı. "Sen ölmemeliydin, anlıyor musun? Kara bir melek, seni, yazı turan atılmadan önce almış olmalı. Şimdi onları durdurmak bizim görevimiz fakat bazen başarılı olamıyoruz. Senden özür dilemek ve gideceğin yere bırakmak için buradayız." Kaşlarını çatarak Barnabas'a baktı. "Ve kendi hatası olduğunu kabul ettiği an seni buradan çıkarabilirim."

Kaskatı kesilmiştim, sedyeye bakmak istemiyordum. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Hata yaptıysan iyi. Sadece beni ait olduğum yere geri gönder. Tam orada duracağım!" Bir adım attım, ödüm kopmuştu.

"Gönderebilirsin, değil mi?"

Barnabas yüzünü buruşturmuştu. "Artık çok geç.

Herkes senin ölü olduğunu biliyor."

"Umrumba değil!" diye bağırdım. Yüzüm bu bek-lenmedik düşünceyle buz gibi olmuştu. Babam benim yolda... Birden panik olmuş bir halde "Baba..." diye fısıldadım. Nefes aldıktan sonra sallanan kapılara döndüm ve koşmaya başladım.

9 2

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

"Bekle, Madison!" diye bağırdı Barnabas. Sert bir şekilde kapıya çarpmıştım. Kapının genişçe açılması-

na rağmen tökezleyerek yan odaya geçmeyi başarmış-

tım. Sanki içlerinden geçmiştim. Hatta belki de orada bile değildim.

Masada şişko bir adam vardı. Kapıların sallandık-

a çıkardıkları gıcırıtıya yöneldi. Domuz biçimindeki küçük gözleri büyüdü ve derin bir nefes aldı. Ağızı açık işaret etti.

Açık kemerli girişe ve ışığı belli belirsiz yanan koridora doğru giderken, "Bir hata oldu," diye ağızımdan kaçırdım. "Ben lmedim."

Ama kendimi tuhaf hissediyordum. Buğulu ve cansız. Gergindim. Hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Hatta bu grilik, tünele benzer bir görüntü yaratmak için görüşümü kısıtlıyordu.

Arkamda, Barnabas kapıyı itti. Dünya birden yine normale döndü. Beni canlı tutan şey taktığı kolyeydi.

Kendime onlardan bir tane almalıydım.

"Evet, bu o," dedi, bileğimi tutana kadar asla ya-vaşlamadı. "Hayal görüyorsun. Aslında o burada de-

ėil. Ben de yle."

"Nereden geldin?" diye sordu adam bize bakarak.

"Nasıl girdin buraya?"

Lucy geldi. Kapı duvara öyle sert çarptı ki ben ve masadaki adam yerimizden fırladık. "Madison, bir başbelası gibi davranmayı kes. Gitmelisin."

Bütün bunlar teknisyen için çok fazlaydı. Telefona ulaştı.

9 3

KİM HARRISON

Bileğimi burktum ama Barnabas beni bırakmadı.

"Babamla konuşmak zorundayım!" diye bağırdım; beni aniden çekti.

Gözlerinde anlayamadığım bir tehdit vardı. "Gidiyoruz," dedi. "Hemen."

Çılgına dönmüş bir şekilde, ayağına bastım. Ba-

ğırdı. Beni bırakırken belini büktü. Lucy ona güldü, ben de koridora doğru fırladım. *Beni durdurmak için*, diye düşündüğüm anda, kocaman, sıcak ve ipek kokulu bir şeye çarptım. Geri çekildim, o şeyin Seth ol-duğunu görünce çok korkmuştum. Beni kayalıktan aşağı yuvarlayıp başarısız olduktan sonra, ikinci de-nemesinde bedenimde hiçbir iz bırakmayan bir kılıçla öldürmüştü. Bir kara melekti. Benim ölümümdü.

Barnabas ve Lucy'e bakarak, "Neden iki kişisiniz?" diye sordum. Sesindeki uyum tanıdıktı ama ses tonu kulağımı tırmalamıştı. Ve deniz artık küf gibi kokuyordu. "Doğru," diye ekledi, bu sefer bana baktı-

ğında bir ürperti gelmişti. "Doğum gününde öldün, iki melek. Benim, Drama kraliçem Madison. Kendine geldiğine sevindim. Artık gitme vakti."

Eğilmiş ve korkmuş bir şekilde geri adım attım.

"Sakın bana dokunma!"

"Madison!" diye bağırdı Barnabas. "Kaç!"

Ama kaçabileceğim tek yer morgdu. Lucy sanki sadece istemekle Seth'i durduracakmış gibi kollarını kocaman açarak önüme geçti. Titreyen sesiyle, "Burada ne yapıyorsun?" dedi. "O zaten bir ölü. iki kere öldüremezsın ki."

9 4

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

Seth kendinden emin bir şekilde ayağını yere vurdu. "Haklısın. Onun yazı turasını ben attım, istersem o benimdir."

Barnabas bembeyaz kesilmişti. "Onlar için geri gelmedin. Sen..." Gözleri Seth'in boynundaki taşa ta-kılmıştı. "Kara melek değilsin, değil mi?"

Seth, sanki bu çok komikmiş gibi sırıtıyordu. "Ha-yır, değilim. Daha fazlasıyım. Sizin başedebileceğiniz-den çok daha fazla. Defol, Barnabas. Yürü git. Eğer gidersen, sana hiçbir zarar gelmez."

Çaresizce Barnabas'a baktım. Kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda içimdeki korkuyu gördü.

Cesaretini toplayışını izledim.

"Barnabas!" diye bağırdı Lucy korkmuş bir halde.

"Sakın!"

Ama Barnabas kendini siyah ipeğin içindeki karanlık figürün üzerine attı. Çok korkutucu bir hareketti. Seth elinin tersiyle itmek için döndü. Elleri kolları sağa sola sallanan Barnabas geri uçtu ve duvara çarptı.

Lucy, beni morga iterek "Koş!" diye bağırdı. "Gü-

neşin altında dur. Siyah kanatların sana dokunmasına asla izin verme. Biz yardım getireceğiz. Biri seni bulacaktır. Burayı hemen terk et!"

"Peki ama nasıl?" diye haykırdım. "Tek çıkış kapı-

sının önünde duruyor."

Seth bu sefer Lucy'e vurarak tekrar harekete geçti.

Olduğu yere çökmüştü. Geriye sadece ben kalmıştım; çünkü masadaki adam ya çoktan ölmüştü yada ma-9 5

KİM HARRISON

sanın altında saklanıyordu. Çenem titriyordu. Öylece duruyordum - daha önceki gibi- ve elbisemi çekiştiriyordum. Anlaşılan elbise hâlâ üzerimdeydi.

"Demek istediği," dedi Seth. Sesi hem tanıdık hem de tuhaftı, "duvarların içinden geçmek. Yer altında olmaktansa dışarıda siyah kanatlılara karşı daha çok şansın var."

"Ama ben..." diye başladım. Ardından sallanan kapılara baktım. Biraz aralayarak içlerinden geçtim.

Sen nesin böyle? Hayalet mi?

Seth gülüyor ve ürpermeme sebep oluyordu.

"Seni gördüğüme sevindim Madison, artık seni ger-

çekten görebildiğime göre." Maskesini çıkardı ve yere bıraktı. Yüzü yontulmuş mermer kadar pürüzsüz ve güzeldi.

Dudaklarımı yaladım. Beni öptüğünü hatırlayınca buz kestim. Duvardan geçebilmek için Barnabas ve Lucy'nin etkisinden kurtulmaya çalışarak geri çekildim. Sonuçta, Bay Tüylar Ürpertici yapabileceğimi düşünüyorsa, belki de yapabilirdim.

Seth adım adım takip etti. "Beraber gideceğiz.

Seni onların önüne atmazsam kimse öldürdüğüme inanmaz."

Topuklarım şaklaya şaklaya yürümeye devam ettim. Gözlerim Barnabas ve Lucy'e takıldı, ikisi de hâlâ döşemede öylece yatıyorlardı. "Ben kalmayı tercih ederim, sağol." Kalbim küt küt atıyordu. Sırtım duvara çarptı. Acıyla bağırdım. Onlardan çok uzaktaydım ama beni görmelerine imkan yokken görüyorlardı.

Gözlerimi ilk önce Seth'e, ardından da boynundaki siyah taşla çevirdim. Aynıydı. Kahretsin!

"Seçme şansın yok," dedi. "Seni öldüren benim.

Sen benimsin."

Uzandı ve bileğimden tuttu. Adrenalinim yüksel-mişti ve şaşırmıştım.

"Allah beni kahretsin," dedim. Hemen sonra bacaklarına vurdum. Bunu hissettiği apaçık ortadaydı, acıyla çömelirken sızlanıyordu ama yine de gitmeme izin vermedi. Yüzünü gözümün önüne getirdi, ben de saçını çekerken dizimle burnuna vurdum.

Başımı ağrıtan bir tonda lanet okuyarak beni serbest bıraktı ve geriye doğru düştü.

Buradan çıkmak ve güçlü olmak zorundaydım, yoksa asla başaramazdım. Kalbim hızla çarparken, kolyesini boynundan çıkardım. Elimde ateş gibi ka-rıncalanıyordu. Yaşamam buna bağlıysa onu parmaklarımla sıkıca tuttum.

Seth yere düştü, kıpkırmızı olmuş yüzüyle bana bakakaldı. Camdan duvara koşarken şaşırmış görü-

nüyordu.

Barnabas yattığı yerden, "Madison..." diye seslendi.

Döndüm ve o, ağrıdan düzgün odaklanamayan gözleriyle bana baktığını gördüm.

"Koş," dedi.

Seth'in kolyesi elimdeydi, koridora yöneldim. Ve koştum.

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

3

" B a b a ! " Açık olan n kapıda öylece duruyordum; babamın her zaman evi derli toplu ve muntazam tutuşunun verdiği sessizliğı dinledikçe kalbim kt küt atıyordu. Güneşin ilk ışıklarında, tam arkamda bir çim biçme makinesinin sesi duyuluyor-du. Ahşap döşemedeki ve yukarı çıkan merdivenin korkuluklarındaki altın yaldızlar parlıyordu. Bütün yolu topuklularla ve o rahatsız elbiseyle yürüdüm, insanlar bana bakıyordu ve hiç yorulmamış olmam beni korkutmuştı. Nabzım çabalamaktan değıl korkudan hızlı atıyordu.

"Baba?" .

içeri girdim, babamın yukarıdan "Madison?" diye çağıran kuşku ve titrek sesi geldiğinde gözlerim dolmuştu.

Basamakları ikişer ikişer çıkarken eteğıme takıl-mış ve son basamağı ellerimin yardımıyla çıkmak zorunda kalmıştım. Boğazım düğümlenmiş bir halde, odamın giriş kapısında durmak için gayret ettim.

Babam yerde; bütün o açılan kapaklarına rağımen içi hiç boşaltılmamış kutularımın arasında oturuyordu.

9 9

KİM HARRISON

Yaşlı görünüyordu. Zayıf suratı kalp ağırsıyla daha da çökmüştü. Hareket edemiyordum. Ne yapacağımı ise bilmiyordum.

Gözleri büyümüş; sanki ben yokmuşçasına bak-maktaydı. "Hiçbir zaman boşaltmadın," diye fısıldadı.

Nereden geldiğini anlayamadığım yaşlar yanağı-

ma süzölüyordu. Onu bu şekilde görmek, ona güzel şeyleri hatırlatmama ihtiyacı olduğunu anlamamı sağladı. Daha önce kimsenin bana ihtiyacı olmamıştı.

Orada öyle çaresizce dururken "Ben... özür dilerim, baba..." diyebildim.

Derin bir nefes aldıktan sonra kendine geldi. Gözlerinin içi parladı. Seri hareketlerle ayağa kalktı. "Ya-

şıyorsun?" diye soluk aldı. Aramızdaki üç adımlık mesafeyi gelirken ve beni sımsıkı sarmalarken güç-

lülle nefes alıyordum. "Öldüğünü söylediler. Yaşı-yorsun?"

"Ben iyiyim." Göğsünde hıçkıra hıçkıra ağladım.

Serbest kalma duygusu öylesine içime işlemişti ki acı veriyordu. Çalıştığı laboratuvar gibi kokuyordu; yağ ve mürekkep. Daha önce hiçbir şey bu kadar gü-

zel kokmamıştı. Gözyaşlarıma engel olamıyordum.

Ölüydüm sanırım. Kolyem vardı ama kalıp kalama-yacağımı bilmiyordum, içinde bulunduğum çaresizlik korkumu daha da arttırıyordu. "Bir şeyim yok,"

dedim hıçkırıklar içinde. "Bir hata oldu."

Tebessüm eder gibiyken yüzümü görebilmek için beni itti. Yaşları gözlerini parlatmıştı. Sanki sonu gelmeyecekmiş gibi gülümsemeye devam ediyordu.

"Hastanedeydim," dedi. "Seni gördüm." Bunun verdiği acı gözlerinin derinliklerinde saklıydı. Gerçek olup olmadığıma dair şüphelerini gidermek için titreyen elleriyle saçıma dokundu. "Ama şimdi iyisin.

Annene ulaşmaya çalıştım. Deli olduğumu düşünecek. Her zamankinden daha da deli. Ona bir kaza ge-

çirdiğini söyleyemedim. O yüzden telefonu kapadım.

Gerçekten iyi misin?"

Yutkunamıyordum. Sesli sesli burnumu çekiyor-dum. Kolyemden vazgeçmeyecektim. Asla. "Çok üzgü-

nüm, Baba," derken hâlâ ağlıyordum. "O çocukla git-memeliydim. Bunu yapmamalıydım. Özür dilerim, çok özür dilerim!"

"Şşşşş..." Beni sarsarak tekrar sarıldı; ben ise ağ-

lamaya devam ediyordum. "Tamam, geçti. Bir şeyin yok," diye acısını dindirmeye çalışırken eliyle saçımı okşuyordu. Oysa bilmediği bir şey vardı: Ben gerçekten ölüydüm.

Hızla nefes alıp verirken, birden donuklaştı. Göz-yaşlarını kuruyup sadece burnumu çektiğim o an içi-me bir ürperti gelmişti. "Sen gerçekten iyisin," dedi kuşkulu bir şekilde. "Bir çizik bile yok."

Gergin bir halde gülümsedim. Bir elini üzerimden çekti. "Baba, sana söylemek istediğim bir şey var.

Ben..."

Kapıda bir ayak sesi duyuldu. Babam omzumun üzerinden bakıyordu. Ben de arkamı döndüğümde Barnabas'ı dövüş sanatına özgü kıyafetler giymiş kısa boylu bir adamın yanında dururken buldum. Kıyafetler fazla büyüktü. Kullanışlı da değildi. Keskin yüz 101

KİM HARRISON

hatları ve koyu teninin yanında dimdik ve inceydi.

Kenarları kırışmış gözlerinin rengi koyu kahveydi.

Saçları da aynı şekilde yaşlı olduğunu gösteriyordu.

Şakaklarındaki bukleler gibi.

"Pardon," dedi babam beni arkasına geçirerek.

Kızımı eve siz mi getirdiniz? Teşekkür ederim."

Barnabas'ın suratını buruşturmasından hoşlanmamıştım. Babamın arkasında saklanmaktansa başka bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kollarının beni sar-maya devam edişinden dolayı hareket edemiyordum.

Lanet olsun. Barnabas'ın patronunu getirdiğini düşü-

nüyordum. Kalmak istiyordum. Kahretsin, ölmek de istem/yordum.
Haksızlık bu!

Karanlık adamın yüzü acınası bir tavra büründü.

"Hayır," dedi. Sözlerinde tatlı bir ürperticilik vardı. "Tamamen kendisi başardı. Nasıl olduğunu Tanrı bilir."

Korkmuştum. Gözlerimi sildim. "Beni eve onlar getirmedi," dedim gergin bir şekilde. "Onları tanı mı-

yorum. Şu çocuğu görmüştüm," diye ekledim, "ama yaşlı adamı değil."

Babam parçaları tamamlamaya çalışırken sakın bir şekilde gülüyordu. "Hastaneden misiniz?" diye sordu.

Yüzü artık donuktu. "Bana, kızımın öldüğünü söyle-menizden kim sorumlu? Biri bana bunu açıklasın."

Barnabas cevap veremedi ve bu durumu kabul etmesi patronunun hiç de hoşuna gitmedi. "Yanlış şeyler söylüyorsunuz, efendim." Gözleri odada gezindi; pembe duvarlarda, beyaz mobilyalarda ve açık ama boşaltılmamış kutularda... Ve en son bana baktı, ger-

çekten nasıl bir sonuca vardığını merak ediyordum.

102

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

Hayatımın birden bire son bulmasıyla, ben de az çok odam gibiydim. Her şey buradaydı, fakat hepsi kutuların içinde. Ama artık her şey bantlanıp dolaba kaldı-

ralacaktı, işe yarar şeyler hiçbir zaman görülmedi ya da fark edilmedi. Daha işim bitmemişti.

Adam odama girdiğinde kaskatı kesilmiştim. Elini sakince bana doğru doğrulttu. "Konuşmamız gerek, çocuk," dedi. Ürpermiştim.

Aman Tanrım. Onunla gitmemi istiyordu.

Babamın beni tutan eline ve kolyeye sıkıca yapış-

mıştım. Gözlerim korkuyu gördü ve bir şeylerin ters gittiğini anladı. Yerini değiştirerek benim ve kapıda-ki iki kişinin arasından geçti. "Madison, polisi çağır."

dedi. Ben de yanımdaki masada duran telefona ulaş-

tım. Onu da ambalajından çıkarmıştım.

"Ah, bir dakikaya ihtiyacımız var," dedi yaşlı adam.

Bilimkurgu filmindeki aktörler gibi elini sallarken, dikkatimi ona verdim. Dışarıdaki gürültü kesildi. Çim biçme makinesi de durdu. Şaşkınlık içinde telefona baktım, babam da hâlâ benimle ikisi arasında duruyor, hareket etmiyordu.

Dizlerim güçsüzdü. Telefonu yerine koyarak, babama baktım. Bir şeyi yok gibiydi. Hiç hareket etmemesi dışında.

Yaşlı adam iç çekti. Dikkatim tekrar ona kaymış-

tı. *Ölü bir züppenin oğlu*, diye düşündüm. Soğukkanlı olmama rağmen korkuyordum. Kavga etmeden git-meyecektim.

"Bırak onu gitsin," dedim, sesim titriyordu. "Ya da ben . . . ben..."

103

KİM HARRISON

Barnabas'ın dudakları kıpırdadı ve o da kaşlarını kaldırdı. Gözleri grimsi bir mavilikteydi. Daha önce kahverengi olduklarına yemin edebilirdim. Kolları göğsünde halının üzerinde sert bir tavırla, "Sen ne?"

dedi.

Babama baktım. Donakalmıştı. "Çılgılık atarım ya da bir şey yaparım," diye tehdit ettim.

"Hiç durma. Seni kimse duyamaz. Hiçbir işe yaramaz."

Denemek için derin bir nefes aldım. Kafasını sallıyordu. Nefesim kendi içimde patladı. Odanın için-de sendelerken geri çekildim. Ama benim için gelmiyordu. Beyaz koltuğu çekerek o küçücük bedeniyle gururla oturdu. Dirseğini koltuğun üstüne koydu ve sanki yorgunmuş gibi eliyle başını tuttu.

"Neden hiçbir şey kolay değil?" diye mırıldandı seramik zebralarımı göstererek. "Bu bir şaka mı?"

dedi daha yüksek sesle. "Gülüyor musun? Bunun eğ-

lenilecek bir şey olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Kapıya baktım. Barnabas ikaz eder gibi başını salladı. iyi. Pencerenin varlığı aklıma şunu getirmişti: Üzerimdeki elbiseyle aşağıya atlayıp kendimi öldüre-bilirdim. Ah, bir dakika. Ben zaten ölüydüm. Dirseği-ne dokunma cesareti göstererek "Babam iyi mi?" diye sordum.

Barnabas kafasıyla onaylarken yaşlı adam da bana baktı. Karar veriyormuş gibi suratını buruş-

turarak, elini uzattı. Ona baktım, uzanamıyordum.

"Seninle tanıştığıma sevindim," dedi sert bir şekilde.

"Madison'dı değil mi? Herkes bana Ron der."

104

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

Ona bakakalmıştım. Yavaşça kolunu indirdi. Gözleri tekrar kahverengi olmuştu. "Barnabas bana ne yaptığını anlattı," dedi. "Görebilir miyim?"

Şaşırmıştım. Huzursuzdum. Elimi babamın kolundan çektim. Adamım... bu çok korkutucuydu.

Sanki bütün dünya durmuş ben de ölü halimle yü-

rüyordum. Bu yüzden babamın donmasının çok da önemli birşey olmadığını düşündüm. "Neyi?"

"Taşı," dedi Ron. Sesindeki endişe bedenimi alev gibi tutuşturmuştu.

Taşı istiyordu. Onu istiyordu. Beni hayatta tutup burada olmamı sağlayan olan taşı. "Sanmıyorum,"

dedim. Taşın kusursuz yüzeyine dokunurken, Romun bakışları dehşete düştüğünde ne kadar değerli bir şey olduğunu anlamıştım.

"Madison," dedi sakinleştirmeye çalışarak. "Yalnızca bakmak istiyorum."

"Onu istiyorsun!" diye bağırdım. Sanki kalbim yerinden çıkacaktı. "Yaşamamı sağlayan tek şey o."

Ölmek istemiyorum. Siz her şeyi berbat ettiniz. Ben ölmemeliydim! Hepsi sizin hatanız!"

"Evet, ama sen ölüsün," dedi Ron, elini uzattığında.

Sesim soluğum kesilmişti. "Sadece bakmama izin ver."

"Onu kimseye vermeyeceğim!" diye haykırdım.

Ron'un gözleri de korkuyla parlamıştı.

Uzanarak "Madison, hayır! Bunu duymamış olayım!" diye bağırdı.

Babamın tartışılabilir korumasının arkasından çıktım. Taşı yakaladım. "O benim!" diye haykırdım.

Duvara yapışmıştım.

105

KİM HARRISON

Ron bir an durdu. Kolu aşağı düşerken yaşlanmış yüzündeki o kasvet açıkça görülüyordu. Dünya normal halindeydi. "Ah, Madison," dedi. "Gerçekten bunu yapmamalıydın."

Neden bilmiyorum ama sonra ona baktım. Bedenimde hissettiğim titremeyele olduğum yerde kalakaldım. Kolyenin etkisiyle avcumdan buz gibi bir his beni kaskatı keserek bütün vücuduma yayıldı.

Elektroşok gibiydi, içimdeki boşluğu doldurup kendimi bir bütün olarak hissetmeme neden olmadan önce nabzımın atışını, kalbimden gelen gümbürtüyü duyabiliyordum. Hemen ardından dışarıdaki soğuğu

eşitlemek için sıcak bir duyguyla ters tepki verdi. Ve sonra... kayboldu.

Nefesim benden bağımsızdı. Öylece duruyordum.

Başımı duvara yaslamış, donakalmıştım. Kalbim hızla atıyordu. Ron'a baktım. Üzgün bir ifadesi vardı, giysi-sinin içinde sessiz ve keyifsizdi. Hareket etmeye korkuyordum. Ama elimdeki kolye tuhaf hissettiriyordu.

Küçük duyu parıltıları çıkıyordu ve kendime engel olamıyordum. Bakmak için parmaklarımı açtım. Şa-

şırmıştım. Bakakaldım. Aynı değildi. "Bakın!" dedim aptalca. "Değişmiş."

Ron sandalyeye oturdu. Alçak sesle bir şeyler mı-

rıldanıyordu. Şaşkındım. Kordonundan tutuyordum.

Onu kara melekten aldığımda basit, gri, pürüzsüz bir taştı. Şimdi ise kordondan sallanan sanki sonsuz bir siyahlıktı. Onu koruyan siyah tel, gümüş parlaklığını odanın her yanına yansıtıyordu. Saçmalık. Belki de ben *kırmıştım. Ama bu şahane bir şeydi.* Nasıl kırılmış

olabilirdi ki?

106

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

"Onu aldığımda bü Şekilde değildi," dedim. Sonra da Ron'un o acınası ifadesiyle buz kestim. Arkasındaki Barnabas dehşete düşmüştü. Suratı bembeyaz, gözleri de büyümüştü.

"Doğru anlamışsın," dedi Ron acı bir şekilde.

"Ona sahip çıkana kadar bunu tam anlamıyla bitirme umudumuz vardı. Fakat hayır, artık o senin." Gözleri küçümser ve iğrenir bir

tavırla bana döndü. "Tebrikler."

Yavaşça elim düştü ama hemen toparladım. O benimdi. Benim olduğunu o söylemişti.

"Ama bu kara meleğin taşı," dedi Barnabas. Sesindeki o korkuyu hissetmiştim. "Bu bir melek değil ama bir meleğin taşı. O artık kara melek!"

Ağzım açık kalmıştı. "Hadi ama, bir dakika!"

"O artık kara melek!" diye bağırdı Barnabas. T-shirtini çıkarıp Seth'inkine benzeyen el tırpanını çıkarcınca şok olmuşum. Zıplayarak Ron ile benim arama gelmişti.

Ron, "Barnabas" diye bağırmıştı. Tokatlayarak onu kapının arkasına götürdü. "O bir kara melek de-

ğil, seni aptal! Beyaz melek bile değil. Olamaz. O bir insan, ölü olsa bile. Kaldırşunu paslandırmadan."

"Ama bu kara meleğin taşı," dedi. Dar omuzları çökmüştü. "Onu alırken gördüm!"

"Peki ne olduğunu bilmesi kimin hatası, Barney?"

diye dalga geçti. Genç adam da başını eğerek geri çekildi. Utandığı açıkça belli oluyordu.

Bir köşede otururken kalbim küt küt atıyordu. Kolyeyi o kadar sıkı tutuyordum ki parmaklarım acımişti.

107

KİM HARRISON

Ron ikimize de aşağılayarak bakıyordu. Barnabas'ın söze karışmasını engellemek için elini kaldırarak, "Bir kara melek arkasında varlığına dair bir iz bırakacak kadar güçlüyse ya da avladığı birinin ruhu için

geri dönecek bir nedeni varsa işte bu kolyenin de bir kara meleğe ait olduğunu gösterecek hiçbir neden yok,"

diye devam etti. "O, bir meleğin kolyesinden daha güçlü bir şeye sahip ve onlar da bu şey için geri gelecekler. Buna emin olabilirsiniz."

Ah, harika. Çok gurur duydum.

Barnabas kendine gelmiş görünüyordu; endişeli ve korkmuştu. "Melek olmadığını söyledi ama ben onun bizi korkuttuğunu sanmıştım. Eğer gerçekten bir melek değilse ne?"

"Henüz bilmiyorum. Ama birkaç fikrim var."

Ron'un hiçbir şey bilmediğini kabul etmesi, söy-leyebileceği her şeyden daha kötüydü. Korkuya kapılmıştım. Omzumu silktim. Ron da onu gördüğünde içini çekti. "Ona göz kulak olmalıyım," diye mırıldandı. Ardından gökyüzüne bakarak bağırdı; "Bir işaret çok hoş olabilirdi!"

Sesi, dünyayı sarıp sarmalayan hiçliği şiddetlen-direrek yankılandı. Bu iki insanın aslında insan olmadıklarını hatırlayarak, bir vitrin mankeni kadar cansız ve hareketsiz babama baktım. Onu incitmezlerdi, de-

ğil mi? Bana yaptıkları hatayı kapatmak için?

"Sonuna kadar," dedi Ron yavaşça. "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Yaşlı adam derince bir iç çekerek ayağa kalktı.

Onu hareket ederken görünce, babamla onun arasına 108

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

girmek için köşemden kalktım. Ron, yukarıda duran elime bakıyordu. Sanki ben köpeği olan fingerdek bir kızmışım da, o da ilgilenmeyerek duruyormuş gibi.

Sanki yapabileceğim bir şey varmış gibi babamın önünde durarak, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim.

"Ve sen de babamın kılına zarar vermeyeceksin. Taş

bende. Bir bütünüm. Hayattayım!"

Ron gözümün içine baktı. "Taş sende ama nasıl kullanman gerektiğini bilmiyorsun. Yaşadığın falan yok. Sanki hayattaymışsın gibi davranma hayali saç-

ma. Yine de şöyle düşün. Taşa sahip olan sensin ama bedenine sahip olanlar onlar."

Barnabas'a döndü. Bunun doğru olduğunu belirten o rahatsız edici ifadesini gördüm. "Seth? Bedenim onda mı?" dedim birden korkmuş bir şekilde. "Peki ama neden?"

Ron elini uzattı. Elini omzumda hissedince yerim-den sıçradım. Sıcacıktı. Desteğini hissedebiliyordum; bana yardım etmek için bir şey yapabileceğinden de-

ğil ama. "Senin öteki tarafa geçmeni engellemek ve böylece bize kolyeyi temelli vermeni sağlamak için?"

diye tahmin yürüttü. Koyu renk gözleri acımayla doldu. "Bedenine sahip oldukları sürece, buraya sıkışıp kalacaksın. Aldığın taş gerçekten çok önemli. Senin ölümlü yeteneklerine uyum sağlamak için değişti.

Bunu çok az kolye yapabilir. Bir insan kolyeye sahip olduğunda genellikle aşırı yüklemekten dolayı atom-larına ayırır."

Ağzım açık kalmıştı. Ron da sakince kafasını salladı. "Gerçek olmasa da kutsalmiş gibi davranmak ru-109

KİM HARRISON

hunu toz buz etmenin en kesin yoludur.'

Ağzımı kapadım, titreme gelmişti.

"Eğer sendeyse," diye devam etti Ron, "dezavan-tajlı olan onlar. Bir hapishanede şu an, tıpkı senin gibi; tam köşede dönen bozuk para gibi."

Kolunu çekti. Ondan uzun olmama rağmen kendimi küçük ve daha bir yalnız hissettim.

"Olayların fiziksel boyutunda kalırsan, seni bulma umutları olacaktır," dedi ve dışarıda neredeyse hiç hareket etmeyen dünyaya pencereden bakmak için hareket etti.

"Ama Seth nerede olduğumu biliyor," dedim. Kafası karışmıştı ve Ron etrafta dönmeye başladı.

"Fiziksel olarak evet ama burayı vücudunla birlikte telaşla terk etmişti. Senin zamanda kesin olarak nerede olduğunu bulabilmek için de kolyeyi almadan ayrıldı. Seni bir daha bulması zor olacak. Özellikle de ilgiyi kendine çekecek bir şey yapmazsan."

Bayan Adsız. Evet, bunu yapabilirim. Ev-e-e-e-e-t.

Başım ağrıyordu, ellerimi birleştirmiş ve bana söylediklerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum.

"Ama yine de, seni bulacaktır. Seni bulacak, seni de kolyeyi de beraberinde götürecektir. Peki sonra ne olacak?" Kafasını sallayarak tekrar pencereye döndü, üzerine onu altın gibi gösteren ışık vuruyordu. "Birbirlerine yardım etmek için, hiç düşünmeden korkunç şeyler yaparlar."

Seth bedenime sahipti. Rengimin solduğunu hissediyordum. Barnabas da görmüştü, ardından Ron'un dikkatini çekmek için boğazını temizledi. Fakat yaşlı 110

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

adamın gözleri bende kilitlenmişti ve sanki ne söylediğini anlıyormuş gibi gözlerini kırpyordu. "Ah, ama yanılmış olabilirdim," dedi. Hiç de yardımcı olmuyor-du. "Bazen yanıliyorum."

Nabzım hızlanmış, paniklemişim. Kazadan önce, Seth benim yüksek mahkemeye giriş bileti olduğu-mu söylemişti. Sadece ölmemi istemiyordu. Beni istiyordu. Ondan çaldığım kolyeyi değil. Beni. Ron'a söylemek için ağzımı açtım fakat sonra korktum ve fikrimi değiştirdim. Barnabas bu ani korkumda bir şeyler gizlediğimi anladı ama Ron odamın içinde bir uçtan diğer uca keskin adımlarla geziniyordu ve onu odadan kovdu. Barnabas hiç ses çıkarmadan koridora çıktı; sessiz ve düşünceliydi. Muhtemelen benim söyleyecek olduğum şeyin ona daha çok bela getireceğini düşünüyordu, daha az değil, içimde yavaş yavaş bir şey alarma geçti. Buradan gitmiyorlardı, değil mi?

"Şu an yapabileceğimiz tek şey," dedi Ron, "ruhu-nu parçalamadan kolyenin sende yarattığı etkiyi ortadan kaldırmanın bir yolunu bulana dek seni bir bütün olarak tutmak."

"Ama az önce ölmeyeceğimi söylemedin mi?" dedim. Nereye gittiğini sanıyordu ki? Seth geri gelecekti!

Ron girişte durdu. Barnabas da onun arkasındaydı. Yalnızca 17 yaşındaki biri için bu endişe çok fazlaydı. "Ölemezsin çünkü zaten ölüsün," dedi yaşlı adam.

"Ama daha kötüsü var."

Mükemmel. Seth'le yaptığınız dansı, beni öpüşü-

nü, burnunu dizime çarpışını ve bana bakarken ki nefretini hatırlayınca ateş bastı. Aferin, Madison. Yeni 111

KİM HARRISON

okulumdaki itibarımı mahvetmekle kalmadığım gibi, aynı zamanda ölüm meleğini de kızdırmışım. Kendimi onun halledilmesi gerekenler listesinde en başa koyabilirdim.

"Barnabas?" dedi Ron beni korkutarak. Barnabas da şaşırılmış görünüyordu.

"Efendim?"

"Tebrikler, koruyucu melekliğe terfi ettin."

Barnabas ne yapacağını bilemedi. Ardından deh-

şet içinde bana baktı. "Bu birterfi değil. Ceza!"

"Bunun bir kısmı senin hatan," dedi Ron. O yaramaz gülüşüyle kıyaslarsak sesi çok acımasızdı. Ama Barnabas bunu fark edememişti. "Çok büyük olası-

lıkla." Birden ciddileşti. "Bu meseleyi hallet. Ve sakın hırsını ondan çıkarma."

"Ama Lucy. Bu onun sorumluluğuydu!" diye karşı çıktı. Mızızlandıkça daha da çocuksu görünüyordu.

"Madison 17 yaşında," dedi Ron. Sesi tartışma-ya açık olmadığını belli ediyordu. "17 yaşındaki biriyle başa çıkabilirsin. Senin için kolay bir iş olmalı."

Döndü. Elleri belindeydi. "Her zamanki beyaz-melek görevine ek olarak Madison'ın komyucu meleği olacaksın. Bunu bir yıla kalmaz çözeriz diye düşünüyorum." Ron'un bakışları uzaklaştı.

Ron onu merdivenlerden aşağı itip de koridor duvarına tökezlediğinde "Ama efendim!" diye bağırdı.

Buna inanamayarak peşinden gittim. *Koruyucu mele-*

ğim mi vardı?

"Efendim, yapamam!" dedi Barnabas. Kendimi bir yük gibi hissetmeme neden oldu. "Aynı anda hem 112

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

işimi yapıp hem de ona göz kulak olamam! Eğer ya-nından biraz ayrılacak olursam, onu hemen ele geçirirler!"

Ron, "O halde, işini yaparken onu da beraberinde götür," diyerek birkaç basamak indi. "O şeyi nasıl kullanması gerektiğini bilmesi lazım. Boş zamanlarında ona bir şeyler öğret. Onu illaki hayatta tutacaksın diye bir şart yok. Sadece kaderinin belirleneceği ana kadar biraz yardımcı olacaksın. Bu sefer iyi bir iş çıkarmaya bak," dediğinde neredeyse gürlemişti.

Barnabas hızlı ve anlamsız cümleler kuruyordu.

Ron bana endişeli olduğunu gösteren bir gülücük attı.

"Madison," dedi elveda ederken. "Kolyeyi yanından hiç ayırma. Seni bir şekilde koruyacaktır. Eğer çıkarırsan, kara kanatlar seni bulabilir ve kara melekler de onlardan çok uzakta değiller."

Kara kanatlar. Yine aynı ifade. Düşüncelerimde kötülüğü uyandıran isim. "Kara kanatlar mı?" diye sordum. Bu iki kelime dudaklarımda çok kötü duruyordu.

Ron ilk basamakta durdu, "iğrenç akbabalar yaratılıştan beri bunun peşindelerdir. Yanlış ölümün kokusunu daha gerçekleşmeden alırlar ve unutulup giden ruhtan birazını aşırıya çalışırlar. Sakın sana dokunmalarına izin verme. Çünkü sen de ölüsün ve seni hissedebilirler. Ama taş sende oldukça senin bir melek olduğunu düşünüp, sana dokunmazlar."

Başım aşağı yukarı sallanıyordu. Kara kanatlar-dan uzak dur. Anlaşıldı.

Ron tekrar aşağı inmeye başlayınca "Kronus!"

dedi Barnabas. "Yalvarırım. Bunu bana yapma!"

"Git bir rüzgar bul ve onunla en iyisini yap," diye söylendi Ron. Aşağı indi ve kapıya doğru yöneldi.

"Sadece bir sene."

Kapıdan, güneş ışığına doğru dışarı çıktı. Güneş

ışığı tam üzerine geliyordu. Birdenbire değil, ışığa doğru bir adım attıktan sonra ortadan kayboldu. Gü-

neş ışığı evin içine giriyordu. Parlak görünüyordu.

Ardından uzaktaki çim biçme makinesi tekrar çalışmaya başlamıştı.

Dünya kuş sesleri, rüzgar, birinin radyosuyla tekrar dönmeye başlayınca ben de derin bir nefes aldım.

Sersemlemiş bir halde, Barnabas'ın yanında oturuyordum. "Bir seneye ne demek istedi?" diye fısıldadım.

"O kadar mı zamanım kaldı?"

Barnabas bana baktığında sinirlendiği anlaşılıyordu. "Ben nereden bilebilirim?"

Odamdan korkmuş bir ses geldi. "Madison? Sen misin?"

"Baba!" dedim. Dışarı çıkarken ben de ona doğru koşuyordum. Mutlu bir şekilde sarıldı, kollarını doladı ve Barnabas'a bakıp gülümsedi. "Madison'ı dün gece eve getiren çocuk sen olmalısın! Seth'di değil mi?"

Hıh? Şok geçirdiğini sanmıştım. Barnabas'la zaten tanışmıştı. Peki babam koruyucu öfkeden anlayışlı babaya nasıl bu kadar hızlı geçiş

yapabilmişti? Kaza-ya ne oldu? Ya da hastaneye? Paramparça olmuş arabaya? Benim ölü olmama?

Açık ağzımı kapatmamı söyleyen bir bakışla Barnabas utangaç adımlarla ilerliyordu. "Hayır, efendim.

114

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

Ben Barnabas. Madison'ın arkadaşlarından biri. Dün gece ben de onunla birlikteydim, Josh ayrıldıktan sonra. Tanıştığımıza memnun oldum, efendim. Sadece Madison'ın, bugün bir şeyler yapmak isteyip istemediğini sormaya gelmiştim."

Babam onun yardımı olmadan arkadaş bulabildi-

ğim için gururlanmış görünüyordu fakat benim kafam çok karışık. Tanışma fırsatı bulduğu ilk erkek arkadaşına nasıl davranması gerektiğine karar vermeye çalışır gibi boğazını temizleyerek, Barnabas'ın uzattığı elini tuttu. Barnabas hafifçe omzunu silkti. Biraz olsun rahatlamıştım. Babamın zihninden her şey silinmişe benziyordu ve onun yerine olaysız bir gecenin sahte anısı konulmuştu; bir genç kızın hayallerini süsleyen en güzel tanışma merasimi. Şimdi tek yapmam gereken Ron'un bunu nasıl yaptığını bulmaktır, ileride gerekir diye...

Barnabas eliyle boynunun arkasını ovalarken,

"Hey, yiyecek bir şeylerin var mı?" dedi. "Yıllardır yemek yemiyormuş gibi hissediyorum."

Sanki sihir yapılmış gibi vvaftledan bahseden neşe-li ebeveyn moduna girmişti. Paldır küldür aşağı inerken Barnabas da arkasından harekete geçti. Dirseğinden tutup onu durdurduğumda tereddüt etmiştim.

Kendi başıma ne kadar hasar kontrolü yapmak zorundaydım diye merak ederek, "Yani bütün hikaye Seth beni eve bıraktı, ben de bütün

gece televizyon mu izledim?" diye sordum. Kafasını sallarken, "O

toprak setten hiçbir zaman düşmemiştim?" diye ekledim. "Dün geceyi hatırlayacak kimse var mı?"

115

KİM HARRISON

"Hayatta olan hiç kimse," dedi. "Ron işini düzgün yapabilmek için vakit harcıyor. Senden epeyce hoşla-nıyor olmalı." Bakışları boynumdaki taş a kaydı. "Ya da sadece sevimli, daha önce hiç görülmemiş taş ını seviyordun"

Yeniden gergin hissederek, t-shirtini çıkarmasına izin verdim. Barnabas, onun kahvalt ıya kalıp kalmayacağını öğrenmek için mutfaktan bize bağıran babamdan sonra mutf ağı a geçti. Elbisemi ve dağı lmış

saç ımı düzelttim. Yavaş ve dikkatli adımlarla onun arkasından gittim. Gerçekten garip hissediyordum.

Bir sene. En azından bir senem vardı. Hayatta olma-yabilirdim ama Tanrıya şükür ki bir sene boyunca ölmek zorunda kalmayacaktım. Aldığım taş ı nasıl kullanmam gerektiğini anlamaya ve olduğum yerde durmaya çalış ıyordum. Ait olduğum yerde. Burada babamla birlikte.

Beni izleyin.

116

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

4

K a r a n l ı ğ ı Umursamadan tedirgin bir şekilde çatıda oturuyordum. Düşüncelerimi sıraya koymaya çalışırken gecenin içine taşlar savuruyor-dum. Hayatta değildim; tam anlamıyla ölü olduğum da söylenemezdi. Bütün bir gün boyunca dikkatle babamı sorgulamak, benim hastanede ölü olduğuma dair hiçbir kanıtı olmadığını yanı sıra kazayı bile ha-tırlamadığını kanıtladı. Zavallı bir sevgili olduğumu düşününce Josh'ı başımdan savıp, eve Barnabas ve Seth ile birlikte geldiğimi ve bütün gece elbisemi çı-

karmadan televizyon izlediğimi düşünüyordu.

Kiralık elbiseyi berbat etmemden de memnun de-

ğildi. Bunun bedelini harçlığımdan kesmesine karşıy-dım ama itiraz da etmeyecektim. Buradaydım ve az çok hayatta gibiydim. Önemli olan da buydu. Cezamı bu kadar sakın karşılayışım babamı da şaşırtmıştı ve bana büyüdüğümü söylüyordu. Gerçekleri bir bilse.

Bütün gün babamı eşyalarımı çıkarıp çekmecelere ve raflara yerleştirirken yakından izledim. Bir şeylerin doğru gitmediğinin farkında olduğu anlaşılıyordu. Ama üzerinde durmuyordu. Beni gözünün önünden ayırmıyordu. Ben avazım çıktığı kadar bağırarak
117

KİM HARRISON

duruma gelinceye dek yukarı yiyecek ve içecek şeyler getiriyordu. Onu birkaç kez korkmuş bir ifadeyle beni izlerken yakaladım. Ona baktığımı anlayınca bakışla-rını çevirip saklamaya çalıştı. Dana pirzolaları akşam yemeğinin zorunlu muhabbetiydi. Yirmi dakika boyunca yemeğimle oynadıktan sonra dün geceki balo dolayısıyla yorgun olduğumu söyleyip izin alarak masadan kalktım.

Evet, yorgun olmalıydım. Ama değildim. Hayır, dünya serin bir karanlığa bürünürken uyur gibi yaparak saat sabahın ikisi olmasına

rağmen çatıda oturmuş taş fırlatıyordum. Belki de artık uyumaya ihtiyacım yoktu.

Omuzlarım çöktü. Bacaya fırlatmak üzere elime bir avuç çakıl taşı aldım. Metal başlığa *çın sesiyle* isabet ettirdim. Ardından taş karanlığa doğru sekti. Pek de yüksek olmayan çatıdan indim, inerken belimden kayan pantolonumu düzelttim.

Huzursuzluğun ürkek hissi parmaklarımın ucuna iğne gibi batan hoş bir hisle başlayıp ucu gittikçe siv-rilen çiviler gibi içimi sardı, izleniyor olduğum hissine kapıldım ve hızla döndüm. Barnabas ağacın üzerinde kambur dururken düşünce yüreğim ağzıma gelmişti.

"Hey!" diye bağırdım. Bir kedi gibi dört ayak üs-tüne düştüğünde kalbim küt küt atıyordu. "Biraz na-sihata ne dersin?"

Ayıışığının karanlığında oturmak için elleri kalça-sında ayağa kalktı, öğrenmesinin yanında yüzünde soluk bir ifade vardı. "Ben bir melek olsaydım, ölmüş

olurdun!"

118

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

"Evet, tabi. Ama zaten ölüyüm. Değil miyim?"

dedim ona bir taş fırlatarak. Omzuna çarptığında yerinden bile kıpırdamadı. Asık bir suratla "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Cevap vermek yerine, dar omuzlarını silkti ve doğu yönüne baktı. "Ron'a söylemediğin şey nedir bilmek istiyorum!"

"Anlamadım?"

Bir kaya gibi sağlam durarak kollarını göğsün-de birleştirmiş bana bakıyordu. "Seth arabada sana bir şey mi söyledi? Çünkü bir tek o zaman gözümün önünde değildin. Sana ne söylediğini bilmek

istiyorum. Bu, yaşıyor olduğun yalanını oynaman ve kara kavalie ile arabayla götürölüyor olman arasındaki fark olabilir." Sert ve öfkeli bir şekilde hareket etmiş-

ti. "Bir daha başarısız olmayacağım, senin için değil.

Sen Seth için önemliydin, o taşı çalmandan önce. Bu yüzden morga seni almaya gelmişti. Nedenini bilmek istiyorum."

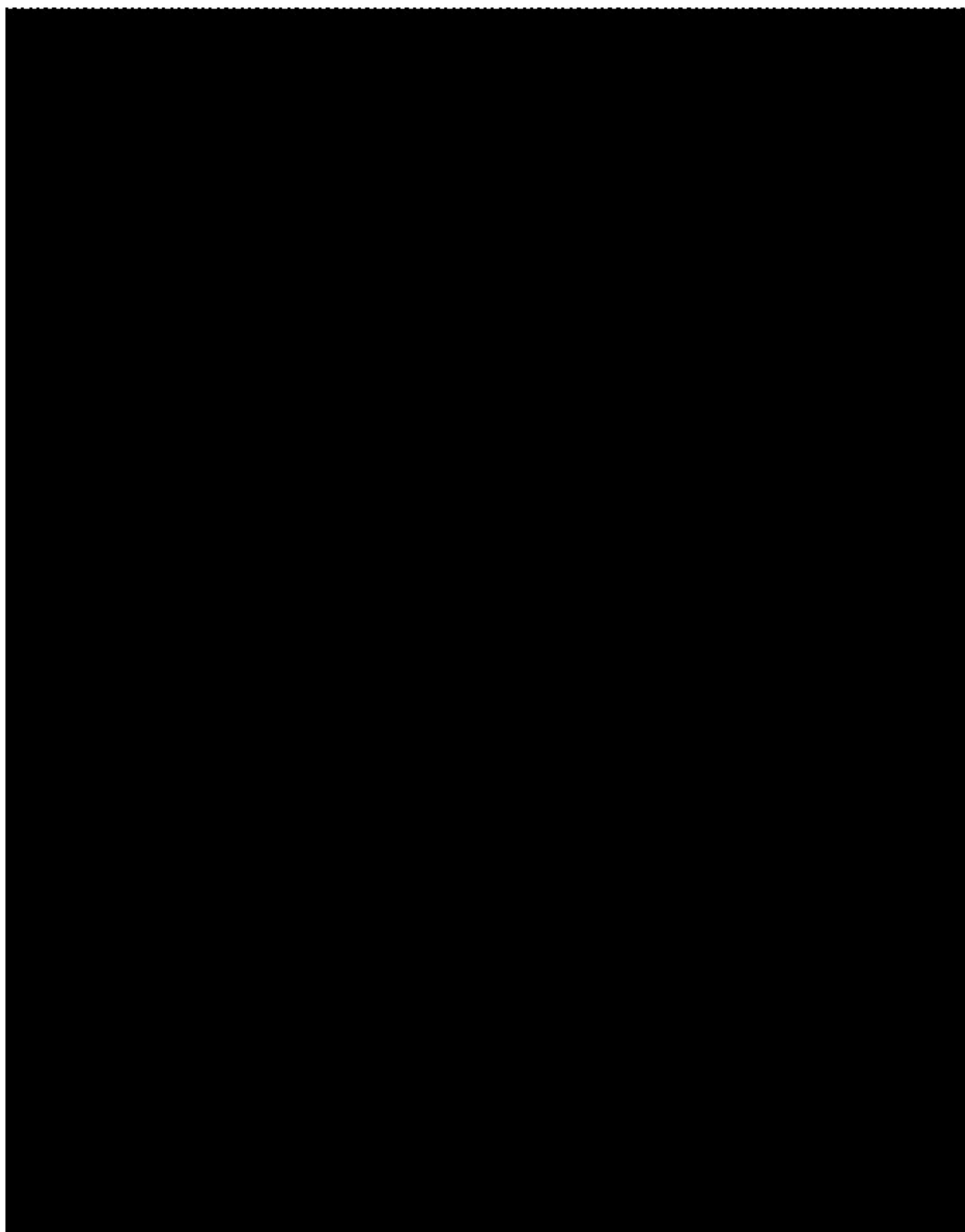
Önce ayışığında parlayan taş, ardından ayaklarıma baktım. Çatının tuhaf köşesi dizlerimi acıtiyordu. "Erkekler arasında adımın birçok kere geçtiğini ve ruhumu bedenimden ayıracağını söyledi."

Barnabas kıpırdadı. Aramızda epey bir boşluk bı-

rakarak yanıma oturmaya geldi. "Bunu başardı. Ölü olman artık bir tehdit değil. Senin için neden geri geldi ki?"

Bu rahat haline güvenerek, gözlerinin ayışığında gümüş rengi olduğunu fark ederek ona baktım. "Söy-119

KIM HARRISON



MADİSON AVERY VE KARA MELEK

asla acıkmazsın."

Kısa saçımı kulağımın arkasına attım. 'Peki ya uyku?'

"Deneyebilirsin. Ben, delicesine sıkılmadığım sürece asla uyuyamam."

Yeniden bir avuç çakıl taşı alıp bacaya fırlatmıştım.

"Nasıl olur da yemek yemek zorunda olmam?" diye sordum.

Barnabas yüzünü bana çevirdi. "Taşın verdiği enerjiden faydalanırsın. Tadını çıkar ve fiziğe dikkat et. Senin ele geçirildiğini düşünürler."

Kilise dışında gerçekte neler olduğuyla ilgili daha başka ne gibi bilgiler alabilirim diye merak ederek "Hımm" diye mırıldandım.

Ama ölüm melekleri hakkında yanılıyorlardı. Belki de bu yüzden sandıkları kadar çok şey bilmiyorlardı, iç çektim. Çatımda, karanlıkta, beyaz meleklerle otu ruyordum; koruyucu meleğim, *iyi gidiyorsun, Madison* diye düşündüm.

Hayatım -ya da ölümüm- bundan daha kötü olabilir miydi merak ediyordum. Şimdi ne yapmam gerektiğini merak ederek beni bir şekilde hayatta tutan taşla yavaşça dokundum. Okula gitmek. Ödevimi yapmak. Babamla vakit geçirmek. Kim oldu ğumun ve ne yapmam gerektiğinin ayırımına varmak için.

Gerçekten de de ğişen pek bir şey yoktu; uyuma ma ve yememe dışında. Bu demek oluyor ki hayatımda kara meleğin peşimde olmasından çok daha kötü bir şey vardı: Koruyucu bir meleğim. Ve görünen o ki hayat, artık onun bir parçası olmasanız da devam ediyor.

Barnabas birden aya ğa kalktığında beni oldukça 121

KİM HARRISON

şaşırtmıştı çünkü yıldızlarla kıyasladığımda boyuna bakmak için boynumu eğmek zorunda kalmıştım.

"Hadi, gidelim," dedi elini uzatarak. "Bu gece yapacak hiçbir işim yok ve sıkıldım. Çok bağırان bir tip değilsin değil mi?"

ilk düşüncem *bağırان kimseydi?* Ardından da nereye gideceğimizeydi. "Yapamam. Buna iznim yok. Elbisenin parasını ödeyene kadar okul haricinde evden dışarı adımımı atamam," dedim. Elini tutarak ve kalkmama yardımcı olmasına izin vererek gülümsedim.

Eğer Ron babama ölmüş olduğumu unutturabilseydi Barnabas'ın benim birkaç saatliğine dışarı çıkmamı gizleyebileceğinden hiç şüphem yoktu.

"Peki o zaman, iznin olmamasına bir şey diye-mem," dedi. "Ama gideceğimiz yerde ayağını yere basmayacaksın."

"Hıh?" diye kekeledim. Arkama geçmesiyle kaskatı kesildim. Çatının çıkıntısında duruşu onu uzun gösteriyordu. Kolumu tutunca, "Hey!" diye bağırdım.

Ama karşı koyuşum etrafımızda dönen gri gölgenin verdiği şok etkisiyle kayboldu. Bu gerçektir. Annemin kuş tüyü yastığı gibi kokuyordu. Yerçekiminin etkisiyle aşağı doğru düşüşümüzde ayaklarımın yerden kesilip beni sıkıca tutması nefesimi kesmişti.

Dünya ayışığında gümüş ve siyah renklerle ayaklarımızın altına serildiğinde, "Vay canına!" diye ba-

ğırdım. "Senin kanatların mı var?"

Midem bulanırken Barnabas gülüyordu. Daha yükseğe çıkmıştık.

Belki de... belki de her şeye rağmen sandığım kadar kötü olmayacaktı.

MADİSON AVERY VE KARA MELEK

LAUREN MYRACLE

Korsaj

LAUREN MYRACLE

KORSAJ

M a d a m Zanzibar'ın evinin dışında esmekte olan rüzgar öylesine şiddetliydi ki gevşek bir yağmur borusunun evin dış kaplamasına çarpmasına neden oluyordu. Hava, saatin yalnızca dört olmasına rağmen karanlıktı. Fakat şatafatlı bir şekilde dekore edilmiş bekleme salonunda, her biri değerli taşlarla bezenmiş kumaşlarla kaplı üç masa lambası ışıltı ışıltı parlıyordu. VVİll'in bakışları maviye çalan mor renklerle yeni ölmüş bir kimsenin donuk bakışını an-dırırken; yakut renkli ışık Yun Sun'ın yuvarlak yüzü-

nü yakıyordu.

"Hortlamış gibi bir görüntün var," dedim ona.

"Frankie," diye tersledi Yun Sun. Endişeli bir şekilde Madam Z'nin kapısı kapalı olan ofisine doğru yöneldi; sanırım duymuş ve incinmişti. Ofisin kapı kolunda Madam Z'nin müşterisiyle görüşmede oldu-

ğunu gösteren kırmızı plastikten bir maymun asılıydı.

Sıradaki bizdik.

Will anlamsızca bakıyordu. "Ben bir canavarım,"

diye inledi. Kollarını bize doğru uzattı. "Lütfen bütün 125

LAUREN MYRACLE

yüreğinizi ve kalbinizi bana verin."

"Ah, hayır! Bu canavar sevgili VVİll'imizi almıştı,"

diyerek Yun Sun'ın kollarını sıkıca tuttum. "Çabuk ona kalbinizi ve yüreğinizi verin ki benimkileri rahat bira ksin!"

Yun Sun sarsıldı. Cansız ve endişeli bir tonda "Hiç komik değil!" dedi. "Ve eğer bana iyi davranmazsan, buradan giderim."

"Bir sürtük gibi davranmaktan vazgeç," dedim.

"Kıçımı kaldırıp buradan gideceğim, izle de gör!"

Yun Sun bacaklarının kalınlığından yakındı. Çün-kü fazlasıyla dar olan balo elbisesinin biraz genişletil-meye ihtiyacı vardı. En azından bir balo elbisesi vardı.

Ve tabii, bunu giymek için de bir fırsatı.

"Hadi canım,"dedim. Bu huysuzluğu, buraya ge-liş nedenimizi tehlikeye sokuyordu. Balo gecesı gitgide yaklaşıyordu; başkaları delicesine eğlenirken ve işe bakın ki, o muhteşem yedi santim topuklarla dans ederken, ben evde yalnız başına oturan bir kızın dert ortağı olmayacaktım. Kalbimin derinliklerinde VVlll'in beni davet etmek isteyeceğini bildiğimden beri böyle bir şeyi kabul etmem mümkün değildi. Biraz cesarete ihtiyacı vardı.

VVlll'e *la la la, sadece kız muhabbeti, önemli bir şey değil!* şeklinde gülümserken, sesimi alçalttım. "Bunu yapmak ikimizin de fikriydi, Yun Sun. Hatırlıyorsun değil mi?"

"Hayır Frankie, bu senin fikrindi," dedi. Ama sesini kontrol edememişti. "Ben partnerimi çoktan bul-126

KORSAJ

dum, kalçalarım altında ölümüne ezilecek olsa da.

Son dakikada bir mucize olmasını bekleyen sensin.'

"Yun Sun!" diyerek kıpkırmızı olmuş VVlll'e baktım. Kötü Yun Sun diye açık açık söyledim. Kötü, kötü, yaramaz kız!

"Ah!" diye bağırdı. Çünkü ona vurmuştum.

"Sana çok kızgınım," dedim.

"Bu kadar naz yeter. Sana sormasını istedin, yalan mı?"

"Ah!"

"Arkadaşlar?" dedi Will. Sinirli olduğu zamanlarda adem elmasının aşağı yukarı hareket edişindeki o sevimli şeyi yapıyordu. Yine de, bu iğrenç bir görün-tüydü. Ve bana 'elma yakalama oyunu'nu hatırlattı.

Fakat VVİll'in gerçekten bir adem elması vardı ve boğazında aşağı yukarı hareket edişi, inanılmaz güzel görünüyordu. Onun savunmasız görünmesini sağlı-

yordu.

"Bana vurdu," diye gevezelik ediyordu Yun Sun.

Ben de "O bunu hak etti," diye karşılık verdim.

Zaten gayet açık olan bu konuşmanın devam etmesini istemiyordum. Bu yüzden Yun Sun'ın gayet ince olan bacağına hafifçe vurdum ve "Her neyse, seni affedi-yorum. Şimdi kes sesini," dedim.

Yun Sun'ın anlayamadığı ya da büyük ihtimalle çok iyi anladığı fakat anlayışla karşılayamadığı ger-

çek; her şeyin sesli söylenmesine gerek olmadığıydı.

Evet, VVİll'in beni baloya davet etmesini istedim ve 127

LAUREN MYRACLE

bunu *bir an önce* yapmasını istedim; çünkü 'Aşıklar için Bahar'a' yalnızca iki hafta kalmıştı.

Kabul ediyorum ki, balonun ismi çok aptalcaydı. ama ilkbahar aşıklar *içindi*. Bu inkar edilemez bir gerçektir.

Tıpkı VVİll'in sonsuza kadar benim olacağı nın inkar edilemez bir gerçek oluşu gibi; tabii eğer bitmek bilmeyen çekingenliğinden kurtulup bir adım atabilirse.

Omuz vurmayı, kıkırdamayı ve gıdıklamayı bırakın!

Birbirinizle didişip yaygara koparmaya ve suçu *Ceset Hırsızları* ya da *Tepeden Gelenler* gibi Netflix kopyaları-

mıza atmaya da bir son verin. Will onun olduğumu göremiyor mu?

." Yüzde doksan dokuz eminim ki geçen hafta sora çaktı. Her izleyişinizde eğlenebileceğiniz, abartılı bir aşk hikayesi olan *Özel Bir Kadın'ı* izliyorduk. YunSun atıştırmalık bir şeyler hazırlamak için mutfağa gittiğinde ikimiz yalnız kalmıştık.

"Frankie?" dedi Will. Ayağını hafifçe yere vuruyordu ve parmakları birbirlerinin üstünde kıvrılmıştı. "Sana birşey sorabilir miyim?"

Eğer benden sesini açmamı isteseydi, bir aptal bile ne soracağını tahmin edebilirdi; çünkü kolayca "Hey Franks, sesini açsana," derdi. Gayet ilgisiz ve açık. Hazırlık niteliğindeki laflara gerek duymadan.

Madem önceden hazırladığı laflar *vardı*... "Benimle baloya gelir misin?" dışında ne sorabilirdi ki? Sonsuz mutluluk birkaç saniye ötedeydi.

Ama ben bunu berbat ettim. Açıkça belli ettiği te-dirginliği o anın yaşanmasına izin vermek yerine saç-

128

KORSAJ

malamama neden oldu. ÇÜNKÜ UCUBENİN TEKİ

GİBİ DAVRANMIŞTIM.

"Gördün mü, işte böyle yapılır!" diyerek televizyonu işaret ettim. Richard Gere, aslında bir limuzin olan beyaz atının üstünde, üç katlı berbat bir apartman olan Julia Roberts'ın şatosuna doğru dört nala gelmekteydi. Richard Gere'i, yangın merdiveninden çıkıp dama tırmanırken izledik; bunların hepsi aşık olduğu kadının ilgisini çekebilmek içindi.

Bu bir çeşit 'senin çok şeker olduğunu düşünüyorum' hanım evladı palavrası diye devam ettim. Saç maladığımı biliyordum.

"Burada eylemden bahsediyoruz bebek. Aşkın büyüklüğünden."

Will yutkundu. Ve "Ah." dedi. Ardından ürkmüş oyuncak-ayı gibi, Richard Gere'e baktı, eminim ki asla kıyaslanamazdı diye düşündü.

Balo gecesini yaşayacağım mutluluğu kendi aptal lığı yüzünden mahvettiğimin farkında olarak televizyonu izlemeye devam ettim. "Aşkın büyüklüğü" umrumda değildi; önemli olan sadece VVİİI'di. Fakat akıllı ben, onu korkutup kaçırdım. Çünkü gerçekte ondan çok daha pısrık biriydim.

Ama daha fazla değil; Madam Zanzibar'da olma sebebimiz de buydu. Eğer işini iyi yaparsa bize görü neni tarafsız bir gözlemci olarak söyleyecek ve geleceğimizi anlatacaktı. Will ve ben birbirimiz için yaratılmıştık. Bunun bu kadar net söylendiğini duymak, tekrar denemek için cesaret verecekti.

Beni ba loya davet edecekti ve bu sefer beni öldürecek olsa bile ona izin verecektim.

129

LAUREN MYRACLE

Birden ofisin kapı kolundaki plastik maymun kıpırdadı.

"Bak, hareket ediyor," diye fısıldadım.

"Oooo," dedi Will.

Ofisten, saçları kar beyazında olan zenci bir adam çıktı. Dişlerinin olmayışı yüzünün aşağı yarısını buru-

şuk gösteriyordu; tıpkı bir ahmak gibi.

"Çocuklar," dedi şapkasını çıkararak.

Will kalktı ve ön kapıyı açtı; çünkü o böyle bir çocuktı. Ani rüzgar yaşlı adamı neredeyse deviriyordu ama Will onu tutmuştu.

"Yavaş!" dedi Will.

"Teşekkür ederim, evlat," diye cevapladı yaşlı adam. Sözleri dişlerinin olmayışından dolayı duygusal geldi. "En iyisi fırtına çıkmadan önce tabanları yağlamak."

"Sanırım çoktan çıktı bile," dedi Will. Yolun kar-

şısındaki ağaç dalları çatırdıyordu ve hatta bazıları devrilmişti.

"Şu küçük, yılanmış rüzgar?" dedi yaşlı adam.

"Sanki bir bebek uyanıyor ve doyurulmak için bekliyor. Şuraya yazıyorum, gece bitmeden daha da kötü-

leşecek." Bize dikkatle baktı. "Çocuklar, sizin aslında evde, güvende olmanız gerekmiyor mu?"

Dişsiz, yaşlı bir adamın size "çocuklar" diye hitap etmesine alınmak olmazdı. Ama bunu, son yirmi saniyede ikinci kez söylüyordu.

"Biz lise öğrencileriyiz," dedim. "Başımızın çaresine bakabiliriz."

O gülüşü aklıma ölü yaprakları getirdi.

"Peki, o halde," dedi. "Eminim ki siz en iyisini bilirsiniz." Verandaya küçük bir adım attı, Will de ar-dından el sallayarak kapıyı kapattı.

"Çatlak kel," diye bir ses geldi arkamızdan. Ofisin girişinde Madam Zanzibar'ı görebilmek için arkamıza döndük. Üzerine yeni pembe Juicy Couture eşofmanını ve onun takımı olan pembe üstünü giymişti, fermuarı ise yarı açık haldeydi. Göğüsleri yuvarlak, sıkı ve şaşırtıcı bir şekilde canlıydı; sanki sutyen giymemişti. Ruju tırnaklarıyla uyumlu parlak portakal rengiydi; tıpkı iki parmağının arasında tuttu-

ğu sigaranın izmariti gibi.

"Eee içeri giriyor muyuz yoksa bütün gece dışarı-

da mı duracağız?" diye üçümüze de sordu. "Hayatın gizemlerini açığa mı çıkaracağız yoksa öylece bırakacak mıyız?"

Sandalyemden kalktım ve Yun Sun'ı da beraberrimde çektim. Will de bizi takip etti. Madam Zanzibar bizi ofisine doğru götürdü ve üçümüz bir koltuğa tıklım tıklım oturarak ezildik. Will bunun böyle olmayacağını anladı ve yere oturdu. Ben de Yun Sun'ı bana biraz daha yer açması için ittirdim.

"Gördün mü? Bunlar sosis," dedi kalçalarını göstererek.

"Poponu biraz yana kaydır!" diye emrettim.

"Şimdi," dedi Madam Z. Tam karşımızda bir masada oturuyordu. Sigarasından bir fırt aldı. "Sorunu-nuz ne?"

131

LAUREN MYRACLE

Dudağımı ısırdım. Nasıl açıklayacaktık? "Şey, bir medyumsunuz değil mi?"

Madam Z sigarasının dumanını çıkardı, "işe ba-kın. Sherlock, Sarı Sayfalar'daki ilandan anlamış olmalısın?"

Tüylerim diken diken olurken, kızarmıştım da.

Sorduğum soruyla sohbet başladı. Sohbeti başlatan-larla ilgili bir problemi mi vardı? Her neyse, eğer ger-

çekten bir medyumsa, burada bulunuyor olmamın nedenini bilmesi gerekmez miydi?

"Tamam pekala. Tabii ki, neyse. Sanırım merak et-tiğim şey..."

"Evet? Söylesene."

Cesaretimi topladım. "Pekala... merak ettiğim şey; acaba özel biri bana o soruyu soracak mı?" Bilerek VVİll'e bakmamıştım ama hayret dolu ani çıkışını duymuştum. Bunun olacağını görememişti.

Madam Z iki parmağını alnına bastırdı ve gözleri bembeyaz oldu. "Hmm." dedi. "Hmm, kim. Burada bir sıkıntı var. Tutku var, evet." Yun Sun kıkırdadı; Will işitilebilecek bir şekilde yutkundu, "fakat burada aynı zamanda . . . nasıl söylesem? Karmaşık şeyler."

Ya öyle mi! Teşekkürler Madam Z, diye düşündüm.

Biraz daha derine inemez miyiz? En azından işime yaraya-cak bir şey söyleyin ?

"Ama o -yani o kişi- tutkusunun üzerine harekete geçecek mi?" Düğüm düğüm olmuş mideme rağmen iyice arsızlaşmıştım.

132

KORSAJ

"Harekete geçmek ya da geçmemek. . . işte bütün mesele bu?" dedi Madam Z.

"Evet, sorun da o."

"Ah. Sorun da budur zaten. Bir kişinin kendisine her zaman sorması gereken soru..." Birden durdu.

Gözlerini VVİll'e çevirdi ve yüzü bembeyaz kesildi.

"Ne?" diye sordum.

"Yok bir şey" dedi.

"Bir şey var," dedim. Cinlerinden aldığı mesaj beni yanıltmıyordu. Birden ele geçirildiğini bilmemizi mi istedi? Güçlü ve net bir görüşü olduğunu? Çok güzel!

Şu kahrolası sonuca gelsek artık.

Madam Z kendini toparlayarak keyifsizce sigarasının dumanından uzun bir fırt çekti. Bana ölü gibi bakarak, "Eğer ormanda devrilen bir ağacın sesini duyacak kimse yoksa bunun bir anlamı kalır mı?" dedi.

"Hıh?" dedim.

"Bütün sahip olduğum bu. Al ya da bırak." Tedirgin görünüyordu, ben de aldım. Ama yine de Madam Z nin görmediği bir anında, Yun Sun'a çılgın bakışlar attım.

Will öyle belli bir sorusu olmadığını iddia etti ama Madam Z, garip bir şekilde ona mesajı tekrar yönelt-mekte ısrarlıydı. Ellerini aurasının üzerinde gezdirdi ve onu yüksekliğe karşı sert bir şekilde uyardı; ilginç-

tir ki bu gayet yerinde bir tespitti çünkü Wi11 olduk-

ça hırslı bir kaya tırmanıcısıydı. Daha da ilginç olan VVİll'in buna verdiği tepkiydi. Önce kaşları havaya kalktı, ardından farklı bir duygu içine girdi; sanki aç-

LAUREN MYRACLE

ğa çıkmayı bekleyen gizli bir istek. Göz ucuyla bana baktı ve kızardı.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Suratında o korkulu ifade var."

"Affedersiniz?" dedi.

"Bizden gizlediğin nedir, Will Goodman?"

"Yemin ederim ki hiçbir şey!"

"Aptal olma, çocuk!" diye Madam Z ısrarla belirtti. "Söylediklerimi dinle."

"Ah, onun hakkında endişelenmenize gerek yok,"

dedim. "O tam bir Bay Güven'dir." diyerek VVill'e döndüm.

"Gerçekten. Bildiğiniz güzel bir tırmanış

bölgesi var mı? Yepyeni ve parlak metal klips?"

"Sıra Yun Sun'da," dedi Will. "Hadi Yun Sun."

"El falı bakabiliyor musunuz?" diye sordu Yun Sun Madam Z'ye.

Madam Z sigarasından bir fırt daha aldı. Parma-

ğıyla Yun Sun'ın baş parmağının altındaki tombul bo-

ğumu takip ederken zar zor konsantre oluyordu. Yun Sun'a, "Kendine izin verdiğin kadar güzel olacaksın," dedi.

Buydu. Bunlar onun altın öğütleriydi.

Yun Sun da benim gibi etkilenmemiş görünüyordu ve ben de hepimiz adına protesto eder gibi hissediyordum. Yani, ciddi! Ormandaki ağaç? Yükseklerle dikkat et? Kendine izin verdiğin kadar güzel olacaksın? Ortamın tüyler ürpertici oluşuna ve söylediklerinin az çok

inandırıcı ayrıntılar içermesine rağmen üçümüz de kandırılıyorduk. Özellikle de ben.

Söyleyeceklerine başlamadan önce, masada duran 134

KORSAJ

bir cep telefonu çaldı. Madam Z telefonu kaldırdı ve portakal renkli, uzun tırnaklarını kullanarak telefonu açtı.

"Madam Zanzibar, emrinize amade," dedi. Telefonun diğer ucundaki her kimse, onu dinlerken ifadesi değişti. Kızgınlıktı ve seri hareketler yapmaya başla-dı. "Hayır. Silas. O... evet, öyle de söyleyebilirsin, mantar enfeksiyonu. Mantar enfeksiyonu."

Yun Sun ve ben birbirimize korkuyla baktık ve bu yine de engel olamasam da keyifliydi. Madam Z'nin mantar enfeksiyonu kapmış olması değil. Yani, lyy.

Onun, bu konuyu, hepimiz dinlerken Silas'laa tartışı-

yor olmasıydı, işte şimdi verdiğimiz paraya değmeye başlamıştı.

"Eczacıya söyle, bu ay ikinci oldu," diye söylendi Madam Z. "Daha etkili bir şeye ihtiyacım var. Ne? Ka-

şıntı için, seni aptal! Benim yerime kaşımak istemiyorsa!" Juicy Couture bacaklarını üst üste atarak dönen sandalyesini çevirdi.

Will korkudan büyümüş gözleriyle bana doğru baktı. "Ben kaşımayacağım," diye fısıldadı. "Hayır!"

Bana hava atmasının iyiye işaret olduğunu düşü-

nerek güldüm. Madam Z planımız beklediğimiz gibi gitmedi ama kim bilebilirdi ki? Buna rağmen etkili bir sonuç bizi bekliyor olabilirdi.

Madam Z sigarasının yanan ucuyla beni işaret etti ve ben de pişmanlıkla çenemi aşağı indirdim. Üzgü-

nüm, üzgünüm. Dikkatimi dağıtmak için, raflarındaki garip ve değişik yığına odaklandım. Sıradışı Büyüler 135

LAUREN MYRACLE

adlı bir kitap ve *Ölüler Konuşunca Ne Yapmalıyız Ama Dinlemek istemiyorsunuz* başlıklı başka bir kitap daha.

VVlll'e dizimle hafifçe vurdum ve işaret ettim. Boğu-larak öldürülmüş zavallı bir serseri taklidi yaparken gülmeme engel olamadım.

Kitapların üzerinde bir şişe fare zehiri gördüm.

Demode bir gözlük, bir kavanozun içinde el tırnağına benzeyen şeyler, lekeli bir Starbucks fincanı, tavşan ayağı ve kesilmiş tırnaklar. Kitaplığın üstünde ise...

ah, ne şeker.

"Kafatası mı bu?" diye sordum VVlll'e.

"İşte bu harika." diye homurdandı Will.

"Tamam, tamam," dedi Yun Sun gözlerini başka yöne çevirerek. "Eğer o şey gerçek bir kafatasıysa, hakkında daha fazlasını duymak istemiyorum. Artık gidebilir miyiz?"

Elini tuttum ve onu doğru yöne çevirdim. "Bak.

Hâlâ saçı var!"

Madam Z cep telefonunu kapadı. "Aptallar, hem de hepsi!" dedi. Rengi yerine geldi; Silas'la konuşmak onu bir hayli çileden çıkartmışa benziyordu. "Ahh!

Fernando'yu bulduğunuzu görüyorum!"

"Bu kafatası ona mı ait?" diye sordum.

"Fernando'nun mu?"

"Aman, Tanrım," diye inledi Yun Sun.

"Şiddetli bir yağmurdan sonra sinsice Şapel Tepe Mezarlığı'nda ortaya çıktı," dedi Madam Z. "Muhtemelen 19. yüzyılın başlarından kalma, sıradan ahşap-136

KORSAJ

la kaplı bir tabuttu. Hiç kimse onunla ilgilenmemiş.

Bu yüzden ona acıdım ve buraya getirdim."

"Tabutu mu açtınız?" dedim.

"Evet." Gururlu görünüyordu. Mezar hırsızlığı sırasında Juicy Couture'sini giymiş miydi merak ediyordum.

"Görünen o ki saçları hâlâ yerinde." dedim.

"Onun hâlâ saçı var," dedi Madam Z. "Biraz saygı göster."

"Sadece, ölülerin saçı olduğunu bilmiyordum o kadar."

"Hayır, deri," dedi Madam Z. "Cilt anında çürü-

meye başlar ve inan bana, çürüdüğünde etrafa yaydı-

ğı kokudan yanına yaklaşmak istemezsin. Ama saç?

Ölü öbür tarafa geçse bile, bazen haftalarca uzamaya devam eder."

"Vay canına." Elimi aşağıya uzattım ve Will'in bal rengi buklelerini karıştırdım. "Bunu duydun mu, Will? Saç bazen uzamaya devam edermiş."

"Çok ilginç." dedi.

Plastik bir kabın içerisine doldurulan sıvının mu-hafaza ettiği, kırmızımsı bir organa benzeyen şeyi göstererek. "Peki buna ne dersiniz?" diye sordu Yun Sun. "Lütfen, bunun da Fernando'ya ait olmadığını söyleyin. Lütfen."

Madam Z *gülünç olma* der gibi elini salladı. "O benim rahmim. Aldırdıktan sonra doktor bana verdi."

"Rahmin mi?" Yun Sun iğrenmiş görünüyordu.

137

LAUREN MYRACLE

"öpe atmalarına izin mi verecektim?" dedi Madam Z.

"ok uzak bir ihtimal!"

"Peki ya şu?" diyerek rafın en tepesindeki kuru yığının gösterdim. Gösterdiğim bu garip şeyler öğrenmek istediklerimizden çok daha eğlenceliydi.

Madam Z işaret ettiğim yöne doğru baktı. Ağzını açmasıyla kapaması bir oldu. Hiddetli bir tonda "Bir şey değil," dedi.

Gözlerini ondan güçlükle aldığını fark etmiştim. "Artık burada işimiz bitti mi?"

"Hadi ama," diye yalvardım. "Ne olduğunu söyle."

"Bilmek istemezsin," dedi.

"İstiyorum," dedim

"Ben istemiyorum, " dedi Yun Sun.

"Evet, istiyor," dedim. "Will de öyle. Değil mi, Will?"

Madam Z dudaklarını birbirine bastırdı.

"Lütfen!" diye yalvardım.

Ahmak gençlerle ve sonucu ne olursa olsun suçu üstlenmeyi reddetmesiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Ardından rafın en üstüne tutunarak ayağa kalktı. Gö ğüsleri sallanmamıştı, aksine sıkı ve sert görünüyordlardı. Yığını aldı ve önümüze koydu.

"Ah," diye derince soludum. "Bir korsaj." Çürümüş

gülgoncalarının kenarları kahverengi ve kağıt gibi inceydi. Bir bebeğin nefes alıp veriş i kadar kaba rık; bir o kadar da kuruydular ki liflerinden dökülen şeyler masayı tozlandırıdı.

Gevşek, kırmızı bir şerit onları bir arada tutuyordu.

138

KORSAJ

Anlaşılması güç bir tonda: "Fransa'dan köylü bir kadın ona büyü yapmış," dedi Madam Z. Sanki keli meler ona zorla söyletiriliyormuş gibiydi. Ya da, hayır. Sanki söylemek istese de söylememeye çalışıyor gibiydi. "Gerçek aşkı, kaderin yönlendirdiğini ve ona karışmak isteyen herkesin başına geleceklerden ken dışının sorumlu olduğunu göster mek istiyormuş."

Korsajı yerine koymak için kalktı.

"Bekle!" diye bağırdım. "Nasıl çalışır? Ne yapar?"

"Söylemeyeceğim," dedi inatçı bir tavırla.

"Söylemeyecek misiniz?" diye tekrarladım. "Kaçyaşındasınız, dört mü?"

"Frankie!" dedi Yun Sun.

"Sen de diğerleri gibisin değil mi?" dedi Madam Z bana.

"Erkek arkadaş için her şeyi yapmaya istekli olanlardan?"

Bedeli ne olursa olsun, aşk dolu bir kalp istemek?"

Yüzüme ateş bastığını hissettim. Ama buradaydı, masanın üstünde. Erkek arkadaşlar. Aşk. Kalbimde hissettiğim umut.

"Sadece anlat ona," dedi Yun Sun, "yoksa hiçbir zaman gidemeyeceğiz."

"Hayır," diye ısrar etti Madam Z.

"Nasıl anlatsın ki? Çünkü bu şeyi kafasından uydurdu."

dedim.

Madam Z'nin gözleri parladı. Onu kızdırmış ol mam hiç de hoş değildi ama söylediği şeyi kendi *uy durmamıştı* ve ben de bunu gerçekten öğrenmek istiyordum.

139

LAUREN MYRACLE

Korsajı masanın tam ortasına koydu, orada öylece duruyordu.

"Üç kişi, üç dilek," diye açıkladı Madam Z. "Büyü bu."

Yun Sun, Wi11 ve ben birbirimize baktık, ardından bir kahkaha patlattık. Gülünç olmasına karşın mü kemmel bir şeydi. Fırtına, deli ve şimdi de uğursuz bir açıklama.

Madam Z'nin bize bakış şekli gülmemize neden oldu. Özellikle de VVİll'e bakış şekli.

Şamatayı yeniden canlandırmaya çalıştı.

"Peki o halde, niye kullanmıyorsunuz?" diye yardıma ve kibar olmaya çalışan bir delikanlı edasında sordu.

"Kullandım." dedi. Portakal rengi ruju leke gibi duruyordu.

"Ve... üç dileğiniz de kabul oldu mu?" diye sordum.

"Her son dilek," dedi açıkça.

Hiçbirimiz buna ne cevap vereceğimizi bilemedik.

"Peki, başka birileri daha kullandı mı?" diye sordu Yun Sun.

"Bir bayan daha kullandı, ilk iki dileği neydi bil miyorum ama sonuncusu ölümdü. Korsajın bana ge lişi de bu şekilde oldu."

Orada öylece oturmuştuk, bütün bu saçmalık bizi bir hayli yormuştu. Söylediklerinin ne kadarı doğru bilinmez ama bizim burada oluşumuz tamamen gerçektir.

140

KORSAJ

"Dostum, bu çok garip," dedi Will.

"Eee... Neden onu sakladınız? diye sordum. Eğer üç dileğinizi de kullandıysanız?"

Madam Z, korsaja birkaç dakika baktıktan sonra, "Çok iyi bir soru," dedi. Cebinden turkuaz bir çakmak çıkardı ve yaktı.

Sert bir kararlılıkla korsajı eline aldı; sanki geç kalınmış

bir işi bitiriyordu.

"Hayır!" diye bağırdım ve onu elinden aldım.

"Eğer onu istemiyorsanız, izin verin bende kalsın!"

"Asla. Yakılması gerek."

Parmaklarım gül yapraklarını kapadı. Huzurevin deki büyükbabamı ziyaret ettiğimde okşadığım buru şuk yanak-larının dokusundaydılar.

"Hata yapıyorsun," diye beni uyardı Madam Z. Demeti almak için uzandı, ardından sarsıcı bir şekil de elini geri çekti. Onu kışkırttığımdaki aynı içsel uyarıyı hissettim; sanki bu korsajın onun üzerinde gerçek bir etkisi vardı. Elbette ki bu çok saçmaydı.

"Kaderini değiştirmek için çok geç değil," diye devam etti.

"Hangi kaderden bahsediyorsunuz?" dedim. Sesim kısıldı.

"Zavallı benim, ormanın ortasında devri len bir ağacı görmemezlikten geldiğim kader mi?

Madam Z kalın kirpikli gözlerini bana kilitledi. Göz çevresi krepon kağıdı kadar inceydi ve tahmin ettiğimden de yaşlı olduğunu anladım.

"Kaba ve saygısız bir çocuksun. Dayağı hak ediyorsun."

Dönen sandalyesinde arkasına doğru yas-141

LAUREN MYRACLE

landığında şunu söyleyebilirdim ki **-çat** bunun tu. Ya da bu kurtuluşu sağlamıştı? "Demek saklayacaksın, kararın bu. Öyleyse olacıklardan ben sorumlu değilim."

"Nasıl kullanıyorsunuz?" diye sordum.

Kahkaha ile güldü.

"Yapmayın ama," diye rica ettim. Şımarık bir çocuk gibi davranmak istemiyordum. Sadece bu çok önemliydi. "Eğer söylemezseniz, yanlış yaparım.

Belki de... Bilmiyorum. Bütün dünyayı mahvederim."

"Frankie . . . bırak artık," dedi Will alçak sesle.

Kafamı salladım. Yapamazdım.

Madam Z beni hafifçe dürttü. Akılsız ben. Pekala, ona bırakıyorum.

"Sağ elinde tutuyorsun ve dileğini sesli bir şekilde söylüyorsun." dedi.
"Ama dediğim gibi, hiç de iyi şeyler olmayacak."

"Bu kadar kötümser olmana gerek yok," dedim.

"Sandığın kadar aptal değilim."

"Aksine, düşündüğümde çok daha aptalsın,"

Will her zaman yaptığı gibi dikkatini başka tarafa verdi. Tatsızlıktan hoşlanmazdı. "Yani, fırsatın olsa, tekrar kullanmaz mısın?"

Madam Z kaşlarını kaldırdı. "Daha fazla dileğe ihtiyacım var gibi mi duruyorum?"

Yun Sun sesli bir şekilde iç çekti. "Pekala, kesinlikle ben bir yada iki dilek için kullanabilirim. Benim 142

KORSAJ

için Lindsay Lohan'ın kalçalarını dile getirebilir misin?

Arkadaşlarımı seviyordum. Harikulade insanlardı.

Korsajı kaldırdım; Madam Z'nin nefesi daraldı ve bileğimi tuttu.

"Tanrı aşkına kızım," diye haykırdı. "Eğer dilek tutacaksan, en azından mantıklı bir şeyler dile!"

"Evet, Frankie," dedi Will. "Zavallı Lindsay'ı düşün, kızın kalçasız kalmasını mı istersin?"

"Merak etme hâlâ baldırları olacak," diye belirttim.

"Bundan emin misin? Hangi film yapımcısı yal nızca gövdeden ibaret olan bir kızı işe alır ki?"

Kıkır kıkır gülmeye başladım. Will de halinden memnun görünüyordu.

Yun Sun, "Çocuklar, iğrençsiniz," dedi.

Madam Zanzibar'ın nefes alışsı düzensizdi. Benden bir an önce kurtulabilirdi. Ama kurumuş gonca gülleri kaldırdığımdaki o korkusu uydurma değildi.

Korsajı ezmek için dikkatlice çantama koydum.

Cüzdanımı çıkardığımda Madam Z'ye talep ettiğinin iki katı miktarda para verdim. Faturaların üstüne dedi Parayı saydı, ardından bitkin portakal rengi rujlu haliyle memnuniyetini belirtti.

iyi, o halde, gibi bir hali vardı. Sadece... dikkatli olun.

Pizza yemek için benim eve gittik; çünkü her cuma bunu yapıyorduk. Çoğu zaman cumartesi ve pazar-143

LAUREN MYRACLE

lan da. Ailem iznini bir dönemliğine Bostvvana'da kullanmaktaydı. Bu da, Chez Frankie'nin parti vermek için oldukça elverişli olacağı anlamına gelmesine rağmen, bizim parti verdiğimiz pek söylenemezdi, istesek yapabilirdik; toprak yolun üzerindeki evim şehir merkezinden millerce uzaktaydı ve etrafında şikayetçi olabilecek hiçbir komşu bulunmazdı. Ama biz kendi arkadaş çevremizi tercih ederdik; Yun Sun'ın erkek arkadaşı Jeremy de geçerken ara sıra uğrardı.

Jeremy, VVİll'le benim garip olduğumuzu düşünürdü.

O, pizzasında ananas istemezdi ve film zevki bizle tamamen zıttı.

Yağmur VVİll'in kamyonetinin tepesine çarpıyordu. Restorasyon Bulvarının dönemeçlerinde giderken Krispy Kreme, Piggly VVİggly ve pek kimsenin uğramadığı, göğe doğru uzanan o görkemli su kulesi-ni geçtik. Üçümüzün, kamyonette sıkış tıkış oturması-

na bir itirazım yoktu. Ortada oturuyordum ve Will'in eli vites değiştirirken hafifçe dizime değiyordu.

Solunda kalan demir kapıyı işaret ederek,, "işte o mezarlık," dedi. "Fernando'nun anısı için bir dakika sessiz kalabilir miyiz?"

"Elbette," dedim.

Çakan şimşekler mezartaşlarını aydınlattı ve ben de kendi kendime mezarlıkların gerçekte ne kadar r-ktc ve sinir bozucu yerler olduğunu düşündüm.

Kemikler. Çürümüş bedenler. Bazen de açılan tabut-lar.

Eve gelmiş olmaktan memnundum. Bütün ışıkları 144

KORSAJ

açmak için odadan odaya geçtim. Bu sırada Will de pizzayı sipariş etti; Yun Sun da bu hafta Netflix'ten getirttiğim DVD'leri karıştırıyordu. Koridordan, "Ne-

şeli bir şey, tamam mı?" diye bağırdım.

"O halde Gece Avcısı'nı eliyorum?" dedi.

O, alışma odasında DVD yığınını incelerken ona eşlik ettim. "Lise *Müzikali*'ne ne dersin? Hiç değilse bizi rktmez.

"Tabii alay edersin," dedi Will telefonunun dğ-

mesine basarken. "Sharpay ile erkek kardeşi maraca-larla o ateşli danslarını yapmışlardı. Buna tüyler ürpertici diyemezsin tabii?"

Güldüm.

"Siz kızlar keyfinize bakın," dedi. "Benim yapmam gereken bir iş var."

"Gidiyor musun?" diye sordu Yun Sun.

"Ee, pizza ne olacak?" dedim.

Cüzdanını açtı ve kahve masasının üzerine 20 dolar bıraktı. "Yarım saate getirirler. Benden olsun."

Yun Sun başını salladı. "Tekrar soruyorum: *Gidiyor musun ? Yemek için kalmayacak mısın ?*"

"Yapmam gereken bir şey var," dedi.

Boğazım düğümlendi. Onu birkaç dakika da olsa burada tutmak için sızlandım. Mutfığa geri döndüm, çantamın içinden çıkarttığım Madam Z'nin korsajını getirdim; aslında, benim korsajım.

"En azından dileğimi dileyene kadar bekle," dedim.

Eğlenmiş görünüyordu, "iyi, dile bakalım."

145

LAUREN MYRACLE

Tereddüt ettim. Çalışma odası hoş ve sıcaktı; pizza da gelmek üzereydi ve ben dünyadaki en iyi iki arkadaşa sahiptim. Bunların dışında daha ne isteye-bilirdim ki?

Tabii, seni aptal, dedi beynimin doyumsuz kısmı.

Şüphesiz ki balo. VVlll'in beni baloya davet etmesini istiyordum. Belki de, bu kadar şeye sahip olup daha fazlasını istemek bencillikti ama mantığı bir kenara bırakmıştım.

Çünkü ona bir bak, diye içimden geçirdim. O kahverengi gözleriyle, o hafif yana kayan gülüşüyle. O

melek gibi bukleleriyle. Bütün o tatlılığı ve iyiliğiyle Wi ll' di.

Jeopardy! şarkısını mırıldandı. Korsajı kaldırdım.

"Sevdiğim çocuğun beni baloya davet etmesini diliyorum," dedim.

"Olmuş bilin arkadaşlar," diye bağırdı Will. Sevinçten havaya uçmuştu. "Hangi çocuk bizim harika Frankie'mizi baloya götürmek istemez ki? Şimdi bekleyip göreceğiz, değil mi? Dileği yerine gelmiş mi"

Yun Sun sözünü kesti. "Frankie? iyi misin?"

"Hareket etti," dedim ve korsajı yere fırlattım. Tenim buz kesmişti. "Yemin ederim ki, ben dileğimi di-lerken hareket etti. Ve bu koku! Size de geliyor mu?"

"Hayır," dedi. "Hangi koku?"

"Sen de kokuyu alıyorsun Will. Değil mi?"

Sırıttı, artık hangi yükseklikteyse... yani Madam Z'nin onu yüksekliğe karşı uyarmasından beri. Şim-

şek çıktığında omzumu itti.

146

KORSAJ

"Şimdi sen kötü dilek perilerinden fırtınayı sorumlu tutarsın, değil mi?" dedi. "Ya da, dur! Bu gece yatağına gideceksin, yarın da bize yorganının altın-da şaşkın şaşkın gülen, kambur ve korkak bir yaratık bulduğunu söyleyeceksin."

"Tıpkı çürüyen çiçekler gibi," dedim. "Sahiden kokuyu almıyor musunuz? Benimle oyun oynamıyorsunuz değil mi?"

Will cebinden anahtarlarını çıkardı, "Diğer tarafta görüşürüz, dostum. Ve Frankie?"

"Ne var?"

Bir gök gürültüsü evi salladı.

"Umudunu kaybetme," dedi. "Sabrın sonu sela-mettir."

Pencereden kamyonetine doğru ilerleyişini izledim. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Ardından Yun Sun'a döndüm, içimde aniden kaba-ran duygu bütün her Şeyi bir kenara atmama neden oldu.

"Ne dediğini duydun mu?" diyerek ellerini kavradım. "Aman Tanrım, benim düşündüğümü sen de düşünüyor musun?"

"Başka ne anlama *gelebilir* ki?" dedi Yun Sun. "Seni baloya davet edecek! O... bilmiyorum. Yani bunu kafasında tasarlıyor olmalı."

"Sence ne yapacak?"

"Hiçbir fikrim yok. Uçak ile havada yazı yazdırmak? Telgraf göndermek?"

Güldüm. O da güldü. Bir hayli neŐelenmiŐtik.

147

LAUREN MYRACLE

"Bunu sana vermem lazım, dileme olayı harikaydı." dedi. VVlll'e ihtiya ı olan gayreti vermek için parmağını Őıklattı. "Ve tabii ki kurumuş   ekler... inanılmaz etkileyici."

"Bu arada, o kokuyu gerçekten hissetmiştim," dedim.

"Ha-ha!"

"Hissettim."

Bana baktı ve kafasını salladı. Bu durumdan memnun görünüyordu. Ardından tekrar bana baktı.

"Bu belki de, sadece senin hayal ürünündür,"

dedi.

"Sanırım," dedim.

Korsajı yerden aldım, baş parmağımla işaret parmağım arasında büyük bir dikkatle tutuyordum. Kitaplığa baktım ve korsajı kitap rafının en arkasına koydum; göz önünde bulunmamasmdan memnundum.

Ertesi sabah alt kata bir şeyler bulma umuduyla indim. Bilmiyorum, belki de bunun aptalca bir fikir ol-duğunu kabul etmem gerekirdi, ismimi daha detaylı gösterecek yüzlerce farklı M&M mi? Pencerelele spreyl konfetiyle gelişigüzel çizilen pembe kalpler mi?

Bunun yerine, ölü bir kuş buldum. O cansız bedeni paspasın üstünde öylece yatmaktaydı; sanki fırtına sırasında kapıya doğru uçarak kafasını hızla çarpmış

gibi.

Onu kağıt havluya sardım ve belli belirsiz ağırlı-

ğını hissetmemeye çalışarak dışarıdaki çöp kutusuna 148

KORSAJ

attım.

"Beni affet minik tatlı kuş," dedim. "Cennete git."

Kuşun ölüsünü çöp kutusunun içine attım ve kapağı hızlıca kapadım.

Evde çalmakta olan telefonun sesine koştum.

Muhtemelen son gelişmeleri öğrenmek isteyen Yun Sun'du. Dün gece benden VVİll'in o cesur hamlesini yaptığı anın her dakikasını anlatmam için söz aldıktan sonra, on birde Jeremy ile birlikte gitti.

Telefonda arayanın kim olduğunu gördükten sonra, "Merhaba canım," dedim. Evet, haklıydım. "Daha bir haber yok, kusura bakma."

"Frankie..." dedi Yun Sun.

"Yine de, Madam Z'yi düşünmekten kendimi alamıyorum. Bütün o sakın -kadere- karışma saçmalığı-

ğı-

"Frankie—"

"Vvlll'in beni davet etmesinde ne gibi bir kötülük olabilir ki?" Buzluğu açtım ve bir kutu donmuş vvaffle çıkardım. "Ağzından çıkan tükürükler üstüme mi sa-

çılacak? Çiçekler getirecek ve içinden bir arı çıkıp beni sokacak mı?"

"Frankie, kes artık. Sabah haberlerini izlemedin mi?"

"Cumartesi mi? Hiç sanmıyorum."

Yun Sun yutkunma sesine benzer bir ses çıkardı.

"Yun Sun, sen ağlıyor musun?"

"Dün gece . . . Will su kulesine tırmandı." dedi.

Ne?! Su kulesi en az 91 metre yüksekliğindeydi ve 149

LAUREN MYRACLE

altında insanları buraya tırmanmamaları konusunda uyaran bir tabela vardı. Will hep en tepeye tırman-maktan bahsederdi ama kurallara saygılıydı ve hiç denemedi.

"Korkuluklar da ıslak olmalıydı... ya da belki yıl-dırımdı, henüz bilmiyorlar..."

"Yun Sun. Ne oldu?"

"Aptal çocuk kulede püskürtmeli boyama gibi bir şeyler yapıyormuş ve..."

"Püskürtmeli boyama mı? Will mi?"

"Frankie, artık susacak mısın? Düşmüş. Su kule-sinden düşmüş!"

Telefonu kavramıştım. "Aman Tanrım! O iyi mi?"

Yun Sun hıçkırarak hıçkırarak ağlamaktan konuşamıyordu. Onu çok iyi anlıyordum. Will onun da arkadaşıydı. Ama her şeyi net bir şekilde öğrenmem lazımdı.

"Şimdi hastanede mi? Onu ziyaret edebilir miyim? Yun Sun!"

Ağlama sesinin ardından ne söylediği anlaşılmayan bir ses... Ve telefonu Bayan Yomiko aldı.

"Will öldü Frankie," dedi. "Düşmesi, düşüş şekli

... başaramadı."

"Anlamadım... Ne?"

"Chen seni almaya geliyor. Bizimle kalacaksın, tamam mı? Ne kadar istersen."

"Hayır," dedim. "Yani... Olmaz..." VVafflekutusu elimden düştü. "Will ölmedi. Will ölmüş olamaz."

"Frankie," dedi. Sesi son derece üzgündü.

150

KORSAJ

"Lütfen böyle söyleme," dedim. "Lütfen bu şekilde..." Aklımı nasıl yerine getireceğimi bilemiyor-dum.

"Onu sevdiğini biliyorum. Hepimiz seviyorduk."

"Dur bir dakika," dedim. "Püskürtmeli boyama mı? Will püskürtmeli boyama yapmaz ki. Bu bir es-rarkeşin yapacağı bir şey Will'in değil."

"Bunu bize geldikten sonra konuşuruz."

"Peki ama ne boyuyordu? Anlamıyorum!"

Bayan Yomiko cevap vermedi.

"Yun Sun'la görüşebilir miyim?" diye rica ettim.

"Lütfen! Telefonu Yun Sun'a verin!"

Boğuk bir değişim oldu. Yun Sun telefonu aldı.

"Ben söyleyeyim," dedi. "Ama bilmek istemezsin."

içime bir ürperti gelmişti. Birden bilmek istemediğimi anladım. "Püskürtme boyasıyla yaptığı şey bir mesajdı. Yukarıda yaptığı şey buydu." Bir an duraksadı. "Frankie, benimle baloya gelir misin yazıyordu."

Yere, vaffle kutusunun yanına çömeldim. Neden mutfağın zemininde bir vaffle kutusu vardı ki?

Tiz ve derinden gelen bir ses "Frankie?" dedi.

"Frankie, orada mısın?"

Bu tiz ses hoşuma gitmemişti. Sesi kesmek için kapa düğmesine bastım.

Will, Şapel Tepe Mezarlığına gömüldü. Cenaze boyunca hissiz bir halde oturdum. Tabut kapalıydı; çün-kü Will'in vücudu ezilmişti. Veda etmek istiyordum 151

LAUREN MYRACLE

fakat bir kutuya nasıl elveda diyebilirdim ki? Mezarlıkta, VVİll'in annesinin oğlunun yattığı boşluğa avuç dolusu toprak atmasını izledim. Bu korkunçtu ama bu korku gerçek dışıydı. Yun Sun elimi sıktı. Karşılık vermedim.

O gece yağmur yağıyordu; hafif bir ilkbahar yağ-

mur. VVİll'in tabutunun etrafını saran o nemli ve so-

ğuk toprağı hayal ediyordum. Tabutu nemli toprağa gömüldükten sonra Madam Zanzibar'ın kafatasını serbest bıraktığı Fernando'yu düşünüyordum. Kendime VVİll'in gömüldüğü mezarlığın Doğu Yakası'nın düzenli manzarasıyla daha modern olduğunu hatırlattım. Ve tabii ki, ellerinde kürekle mezar kazmaktan daha etkili ve yeni yöntemler vardı.

VVİll'in tabutu açılmazdı. Bu imkansızdı.

Yaklaşık iki hafta boyunca Yun Sun'la kaldım. Ailem beni yanına çağırdı ve Botsvana'dan dönmeyi teklif ettiler. Onlara gelmeyeceğimi söyledim. Bunun ne yararı olacaktı ki? Onların varlığı VVİll'i geri getire-meyecekti ki.

Okulda, ilk birkaç gün, ufaklıklar aralarında fısıldaşıp her geçişimde bana bakıyorlardı. Bazıları VVİll'in yaptığı şeyin son derece romantik olduğunu düşün-

yordu. Bazıları ise ne kadar aptalca olduğunu. Üzgün seslerin söylediği en belirgin ifade: "Bir trajedi"ydi.

Ben ise yaşayan bir ölü gibi bütün koridorlara uğ-

ruyordum. Her şeyi yüzüstü bırakıp gidecektim fakat rehber öğretmen tarafından durduruldu ve hisset-tiklerim hakkında konuşmaya zorlandım. Ama böyle 152

KORSAJ

bir şey olmayacaktı. Acım bana aitti, içimde sonsuza dek konuşacak olan ise iskeletimdi.

VVİll'in ölümünden bir hafta sonra; balodan da bir hafta önce, çocuklar Will hakkında daha az; giysiler, yemekler ve limuzinler hakkında daha çok konuşma-ya başladılar. VVİll'in kimya sınıfından soluk benizli bir kız üzgündü ve balonun iptal edildiğini söyledi ama diğerleri balonun olması gerektiğini ileri sürdü-

ler. Will de böyle olmasını isterdi.

Yun Sun'la bana da danıştılar çünkü onun en ya-kın arkadaşları bizdik. (Açık açık söylemeseler de, uğ-

runa öldüğü kız bendim.) Yun Sun'ın gözleri doldu fakat güçsüz bir anında, herkesin planını alt üst etmenin yanlış olacağını söyledi. Evde oturup yas tutmanın kimseye bir yararı olmayacağını da ekledi.

"Hayat devam ediyor," dedi. Erkek arkadaşı Jeremy başıyla onayladı. Kollarını dolayıp Yun Sun'ı kucakladı.

Balo komitesi başkanı Lucy elini kalbine götürdü.

"Çok doğru," dedi. Ardından endişeli bir ifadeyle bana döndü.

Omuz silktim. "Nasıl istersiniz."

Beni kucakladı ve sendeledim.

Ayak takımının sınırını çizerek, "Pekala çocuklar, herkes işinin başına!" diye bağırdı. "Trixie, kiraz çi-

çeklerindeki görevine devam et. Jocelyn, Bayan Kağıttan Sorumlu'ya balo için yüz tane daha mavi flamaya ihtiyacımız olduğunu söyle ve hayır cevabını kesinlikle kabul etme!"

Balo gününün öğlesinde; Jeremy'nin Yun Sun'ı alması gerektiği zamandan 2 saat önce, bütün eşyalarımı çantama tıka basa doldurmuş ve ona eve gidece-

ğimi söylemiştim.

"Ne?" dedi. "Hayır!" Sıcak maşayı masaya koydu; makyajı kendine olan güvenini bir kat daha artırmış

esmer teni ise göz alıcıydı. Böğürtlen rengi dudakları parlıyordu ve elbisesi açık duran banyo kapısının as-kısında asılı duruyordu. Çok değişik bir yaka biçimi olan leylak rengi bir elbiseydi. Gerçekten muhteşem görünüyordu.

"Zamanı geldi," dedim. "Bu kadar uzun kalmama izin verdiğin için sana minnettarım... ama artık git-meliyim."

Dudağını büktü. Bana karşı gelmek istiyordu ama haklı olduğumu da biliyordu. Burada mutlu değildim. Ama asıl problem bu değildi; hiçbir yerde mutlu olamayacaktım. Komiko'ların evinin etrafında amaç-

sızca dolaşmak köşeye sıkışmış gibi hissetmeme ve Yun Sun'ın da çaresiz ve suçlu hissetmesine neden oluyordu.

"Ama söz konusu olan balo," dedi Yun Sun. "Sence de balo gecesi evde tek başına oturmak tuhaf olmayacak mı?" Yanıma geldi. "Hiç olmazsa yarına kadar kal. Söz veriyorum geldiğimde çıt çıkarmayacağım.

Ve sürekli, bilirsin... bahsetmeyeceğime de söz veriyorum. Parti sonrası aktiviteleri, kimin kime asıldığı ve kızlar tuvaletinde kimin bayıldığı gibi şeylerden."

"Aslında bu tür şeylerle ilgili konuşup durmalısın,"

dedim. "Dilediğince geç saate kadar dışarda durmalı ve geldiğinde de dilediğin kadar ses çıkarmalısın; tıp-kı bir serseri gibi görünmelisin." Birdenbire gözlerim yaşlarla doldu. "Yapmalısın, Yun Sun."

Koluma dokundu. Fark etmemesini umduğum bir tavırla kolumu çektim.

"Sen de öyle, Frankie," dedi.

"Evet... tabii." deyip çantamı omzuma geçirdim.

"Beni istediğin zaman ara," dedi. "Baloda bile telefonumu açık tutacağım."

"Olur."

"Ve eğer fikrini değiştirirsen, eğer kalmaya karar verirsen."

"Teşekkürler."

"Ya da baloya gelmeye karar verirsen! Hepimiz seni baloda görmeyi isteriz- biliyorsun değil mi? Ka-valyenin olmaması önemli değil."

irkildim. Duyduğum şeyi kastetmiş olamazdı ama bir kaval-yemin olmayışı önemliydi; çünkü o Will olacaktı. Başka bir kızdan hoşlandığı ya da grip oldu-

ğu için değil, öldüğü için onunla baloya gidemedim.

Benim yüzümden.

"Aman, Tanrım," dedi Yun Sun. "Frankie..."

Ona el salladım. Durumu dramatize etmek istemiyordum. "Sorun yok."

Yaşanan bu olay yüzünden hayaliyle yetinmek zorundayız.

"Ben de onu çok özlüyorum, biliyorsun," dedi.

LAUREN MYRACLE

Başımı salladım. Sonra da orayı terk ettim.

Bomboş evime geri döndüğümde elektriklerin kesik olduğunu fark ettim. Çok güzel. Son zamanlarda çok sık olmaya başlamıştı. Öğlen fırtınalar ağaç dallarını trafoları savurmuş ve bütün mahalle birkaç saatliğı-ne elektrikten yoksun kalmıştı. Ya da elektrik sebepsiz yere gitmişti. Belki birçok insan klimalarını açık bırakmış ve kısa devre yapmıştı. Elbette bu benim teorim-di. VVİll'in teorisi hayaletlerdi, ha ha ha. "Sütünü boz-maya geldiler," derdi ürkütücü bir ses tonuyla.

Will.

Boğazım düğümlendi.

Onu düşünmemeye çalışsamda bu mümkün de-

ğildi. Bu yüzden kafamın içinde yaşamasına izin verdim. Kendime fıstık ezmeli bir sandviç yaptıysam da yemedim. Yukarı çıktım ve çarşafı kaldırmadan öylece yatağıma uzandım. Gölge artmıştı. Baykuş

ötüyordu. Örümcek ağlarını göremeyecek hale gelene kadar tavana baktım.

Karanlıkta düşüncelerim birbirine karıştı. Fernando. Madam Zanzibar. *Sen de diğerleri gibisin, değil mi?*

Gerçek bir aşk için her şeyi göze alırsın ?

Madam Zanzibar'a da planıma da neden olan bu çaresizlik ve hatta daha da aptal olan bu dilekti. VVİll'i

kışkırtan şey de buydu. Keşke o lanet olasıca korsajı hiç almamış olsaydım l

O an kalakaldım. Aman tanrım, Allah'ın belası korsaj.

156

KORSAJ

Cep telefonumu aldım ve "üç"e bastım: Yun Sun'ın hızlı araması. "Bir" annemle babamın, "iki" de VVİll'indi. Hâlâ ismini telefon rehberimden silmemiş-

tim ve bunu şimdi yapmak zorunda değildim.

Cevap verdiğinde, "Yun Sun!" diye bağırdım.

"Frankie?" dedi. Rihanna'dan "S.O.S." çalıyordu,

"iyi misin?"

"İyiyim," dedim, "iyi denebilirse! Yani elektirikler kesik, her yer zifiri karanlık ve tek başımayım, neyse.

Çok uzun süre böyle kalmam," diye tebessüm ettim.

El yordamıyla koridorda yolumu buldum.

"Ne?" dedi Yun Sun. Gürültü arttı, insan gülüş-

meleri. "Frankie, seni güçlükle duyabiliyorum"

"Korsaj. Geriye iki dileğim kaldı!" Koşarak aşağı indim.

"Frankie, ne yap—"

"Onu geri getirebilirim, anlamıyor musun? Her şey düzelecek. Hatta baloya bile gidebiliriz!"

Yun Sun'ın sesi tizleşti. "Frankie, yapma!"

"Ne kadar *aptalım*—*bunu* daha önce niye düşünemedim?"

"Bekle. Sakın yapma, sakın—" Hat kesildi. Sarhoş

özürleriyle birlikte bir "çılgılık" duydum. Ve biri de "Ah, *elbisene* bayıldım!" diyordu. Herkesin sesi eğlendikleri-ni gösteriyordu. Yakında ben de onlarla eğlenecektim.

Çalışma odasına gittim ve korsajı koyduğum kü-

tüphaneye doğru yöneldim. Kitapların üstüne dokunarak onları araladım. Parmaklarım bir yumuşaklık hissetti; taçyaprağı gibi.

157

LAUREN MYRACLE

"Tekrar hattayım," dedi Yun Sun. Arka plandaki sesler kaybolmuştu. Dışarı çıktığını söylemişti. "Ayrı-

ca Frankie, acı çektiğini biliyorum. Bunun *farkındayım*.

Ama VVİl'in başına gelenler sadece rastlantı. Korkunç bir rastlantı."

"Ne düşünüyorsan düşün," dedim, "ikinci dilek-te bulunacağım." Korsajı kitapların arkasından çekip aldım.

Yun Sun daha da endişelendi. "Frankie, bunu yapamazsın!"

"Neden olmasın?"

"Metrelerce yükseklikten düştü! Vücudunun paramparça olduğunu söylediler... bu yüzden kapalı bir kutunun içindeydi, hatırlıyorsun değil mi?"

"Eee, nolmuş?"

"13 gündür bir tabutun içinde çürüyor!" diye ba-

ğırdı.

"Yun Sun, bu çok tatsız bir şey. Dürüst olmak gerekirse, eğer hayata geri döndürülecek olan Jeremy olsaydı bu konuşmayı yapıyor olur muyduk?" Çiçekleri yüzüme yaklaştırdım, taçyapraklarına dudaklarımla hafifçe dokunuyordum. "Dinle, şimdi kapamak zorundayım. Bana da meyve kokteyli ayır! VVİll'e de tabii! Oooo, Will için daha çok meyve kokteyli yap.

Bahse girerim ki susuzluktan delirmiştir!"

Telefonu kapadım, korsajı yukarı kaldırdım.

"VVİll'in hayata dönmesini istiyorum!" dedim sevinçle.

158

KORSAJ

Çürük kokusu etrafa yayıldı. Korsaj, sanki taçyaprakları kendi kendine şişmişçesine kıvrıldı. Aniden elimi yakan kulağakaçanı fırlatıp attım. Her neyse.

Önemli olan korsaj değildi. Önemli olan VVİll'di. O *neredeydi?*

Etrafa bakındım, aptalca koltukta bana bakıp sanki; *Bir demet kurumuş çiçekten mi korkuyorsun? Zavallı!*

der gibi bakarak oturuyor olmasını umuyordum.

Koltuk boştu ama duvarın orada belli belirsiz bir gölge vardı.

Pencereye doğru koşup, dışarı baktım. Hiçbir şey yoktu. Rüzgarın ağaç yapraklarını kimıldatması dı-

şında.

"Will?" dedim.

Yine ses yoktu. Büyük hayal kırıklığına uğramıştım.

Babamın deri koltuğuna oturdum.

Sersem Frankie. Aptal, salak, zavallı ben.

Biraz zaman geçti. Ateşböcekleri ötüyordu.

Sersem ateşböcekleri.

Bayılmışım. Pat diye bir ses duydum. Ardından birtane daha. Doğrulдум.

Yoldaki çakıllar ses çıkartıyordu... ya da caddede-ki mi? Sesler bir topalın ya da sürenen bir şeyin garip-liğiyle gitgide yakınlaşmaya başladı.

Duymak için çabaladım.

Orada—verandanın üç metre uzağından bir ses geldi. Kesinlikle insandışı bir sestі.

159

LAUREN MYRACLE

Yun Sun'ın kelimeleri dönüp dolaşıp bana geldik-

e boğazım düğümlendi. *Ezilmiş*, demişti. *ürümüş*.

Daha önce bu kadar dikkat etmemiştim. Ama artık çok geçti. Ben ne yapmışım?

Sandalyeden kalktım ve çalışma salonundaki bü-

yük pencerelerden dışarı bakmayı tercih eden insanlardan -ya da herşeyden- uzak olan bekleme salonuna gittim. Ben tam olarak neyi hayata döndürmüştüm?

Evin içinde kapıya vuruş sesi yankılanıyordu. Mı-

rıldandım ve ardından elimle ağızıma vurdum.

"Frankie?" diye bir ses beni çağırdı. "Ben, ah...

Berbat bir durumdayım." O aşırı mütevazı gülüşüyle güldü. "Ama, buradayım. Önemli olan da bu. Seni baloya götürmeye geldim!"

"Baloya gitmek zorunda değiliz," dedim. Sesi böylesine titreyen ben miydim sahiden? "Balo kimin umrundaki ki? Yani, gerçekten!"

"Evet, tabii. Bunu muhteşem romantik bir gece yaşamak için her şeyi yapabilecek bir kız mı söylüyor?"

Kapı kolu oynadı. "Beni içeri almayacak mısın?"

Hızlı ve derin nefesler alıyordum.

Su sesi geliyordu; sanki fazla olgun çileklerin çöp-lüğe atılması gibi. "Aaa, dostum. Bu hiç iyi değil."

"Will?" diye fısıldadım.

"Bu hiç hoş değil. . . ama leke çıkarıcın var mı?"

Aman Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Kızgın değilsin, değil mi?" diye sordu Will. Sesi endişeli geliyordu. "Elimden geldiğince çabuk geldim. Ama bu çok garipti, Frankie. Çünkü, sanki..."

160

KORSAJ

Aklım, yerin dibindeki havasız kutulara gitmişti. Lütfen, *olamaz! diye düşündüm.*

"Boş ver onu. Garipti, hatta onu bir kenara bırakalım." Wi11 olayları aydınlatmaya çalışıyordu. "Ar-tık içeri girmeme izin verecek misin? Burada perişan oluyorum!"

Vücudumu koridor duvarına yasladım. Dizlerim büküldü, kaslarımı kontrol etmekte pek iyi değildim ama kendime dayanıklı ön kapının arkasında güvende olduğumu tekrarlayıp durdum. O nasıl bir haldeyse, hâlâ et ve kemikten oluşuyordu. Pekala, kısmen. Fakat, henüz duvarlardan geçebilecek bir hayalet değildi.

"Will, gitmelisin," dedim. "Bir hata yaptım, tamam mı?"

"Hata mı? Ne demek istiyorsun?" Kafasının karışması benim de kalbimi kırmıştı.

"Sadece... Aman Tanrım." Ağlamaya başladım.

"Artık birbirimiz için uygun değiliz. Anlıyorsun, değil mi?"

"Hayır, anlamıyorum. Seni baloya davet etmemi istedin, ben de ettim. Ve şimdi hiç de iyi bir sebebin olmadan... ahh! Şimdi anlıyorum!"

"Gerçekten anlıyor musun?"

"Seni görmemi istemiyorsun! Bu yüzden değil mi? Nasıl görüldüğünle ilgili endişeleniyorsun."

"Ah..." Bunu kabul mu etmeliyim? Gitmesi için buna evet mi demeliyim?

"Frankie. Dostum. Kaygılanmanı gerektirecek bir şey yok." Güldü. Birincisi, sen harika görünüyorsun; 161

LAUREN MYRACLE

ikincisi, benimle kıyasladığında bir melek gibi görünüyorsun."

Sesi rahatlamış geliyordu. Sanki küflenmiş bir ye-meğe elini değdiremeyecek kadar fazlasıyla titiz bir hisse kapılmış gibiydi. Artık biliyordu: Kendini be-

ğenen, sorunlar çıkaran Frankie'ydi. Hepsi bu. Aptal Frankie!

Bir ayak sesi, ardından da küçük tahta bir kapağın çarpma sesini duydum. Gerilmiştim; çünkü bu çarpmayı biliyordum.

Süt kutusu—saçmalık. Anahtarın süt kutusunda durduğunu hatırlamıştı.

"O halde ben kendim içeri girerim," dedi ve ön kapıya omuz attı. "Anlaştık mı, Franks? Çünkü seni görmek için can atıyorum."

Kahkaha attı. "Demek istediğim, bekle, yanlış söyledim... ama, Allah'ın belası gecenin konusu bu. Her şey yanlış anlaşılıyor, gerçekten her şey!"

Çalışma odasına koştum ve sürünerek ilerlemeye başladım. Keşke bu kadar karanlık olmasaydı!

Kilit sıkışmıştı. Will de anahtarı tıngırdatıyordu.

Nefesi kesilmişti.

"Birazdan geliyorum, Frankie!" diye bağırdı. Tı-

kır tıklar... "Elimden geldiğince hızlı gelmeye çalışıyorum !"

Korkum öylesine artmıştı ki, gerçeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Güçlkle nefes alıyor ve çığlık atıyordum. Sesimin yankısını duyabiliyordum ve yerde sürünmenin etkisiyle ellerim uyuşmuştu.

162

KORSAJ

Evin kapısı gürültüyle açıldı.

"Nihayet," diye b  b  rlendi Will.

Tam, parmaklarım parçalanmış korsajı kavradığı anda, kapı, yıpranmış halıyı sıyırarak açıldı.

Frankie? Burası neden bu kadar karanlık? Ve neden sen—"

Gözlerimi kapadım ve son dileğimi diledim.

Rüzgarın yapraklarda bıraktığı hışırtı dışında b -

t n sesler kesildi. Kapı yavaş yavaş aralanmaya devam ediyor ve s vesine çarpıyordu. Olduğum yerde duruyor, hı kır  hı kır  ağlıyordum; çünkü kalbim kırılmıştı.

Birkaç dakika sonra, ateşböcekleri o istekli korola-rına tekrar başlamışlardı. Ayağa kalktım, odanın öbür yanına geçtim.  ylece duruyor, açık kapının önünde titriyordum. Dışarıda, ayışığının solgun rengi terk edilmiş yolu aydınlatıyordu.

163

MEG CABOT

YOK ED CİNİN KIZI

MEG CABOT

Yok Edici'nin Kızı

MEG CABOT

YOK EDİCİNİN KIZI

Mary

Müzik kalp atışımın ritmine uygun çalıyor.

Gögsümdeki ritmi hissedebiliyorum — *Badoom badoom*.

Odanın karşısında kıvranan bedenleri görebilmek çok zor. Çünkü kuru buzun yarattığı sis ve kulübün tavanından gelen titrek ışık buna engel oluyor.

Ama biliyorum ki o burada. Onu hissedebiliyorum.

Bu yüzden birbirleriyle iç içe geçmiş beni çevreleyen bu bedenlere minnettarım. Bu bedenler beni, varlı-

ğımın sezilip fark edilebilmesine karşı koruyor. Öyle olmasaydı şimdiye kadar çoktan kokumu alırdı.

Çünkü onlar korkunun kokusunu metrelerce uzaktan alabilirler. Bu benim korkacağım bir şey değil ve ben bundan korkmuyorum.

İtiraf etmeliyim ki galiba biraz korkuyorum. Ama yanımda Excalibur Vixen 285 FPS yaylı tüfeğim ve parmağımın hafif bir dokunuşuyla harekete geçirebileceğim yirmi inç uzunluğundaki Easton XX75 (önceden altından ucu olan şimdi ise kül oymalı) silahım var.

167

MEG CABOT

O, kendisini neyin yaraladığını hiçbir zaman bilmeyecek.

Umarım ki o da bilmeyecek.

Önemli olan doğru nişan alabilmek ve hedefe tam isabet ettirebilmek. Kalabalıkta bu, pek de kolay olmayacak. Sanıyorum ki ateş etmek için sadece tek bir şansım olacak. Ya ben hedefi vuracağım ya da o beni.

Annem "Her zaman göğüse odaklan" derdi. "Gö-

ğüs vücudun en geniş bölümü ve isabet ettirememek neredeyse imkansız. Elbette kalça ya da kola göre gö-

ğüse nişan almak yaralamaktan çok öldürmeyi olası kılar... Her neyse. Asıl konu sen ne için yaralamak istiyorsun? Onları yere sermek için mi?"

Bu gece bunun için buradayım. Onu yere sermek için.

Eminim ki Lila gerçekte neler olduğunu ve bu işi benim yaptığımı öğrendiğinde benden nefret edecek.

Ama ne bekliyor ki? Hiçbir şey yapmadan bir kö-

şede oturup hayatını mahvetmesine göz yumacağımı mı?

Lila, bugün öğlen, salata barında sırada beklerken

"Bu çocuğu daha önceden görmüştüm," demişti.

"Aman tanrım, Mary, onun ne kadar tatlı oldu-

ğuna inanamazsın. Adı Sebastian. Hayatımda gördü-

ğüm en güzel mavi gözlere sahip."

Birçok insanın Lila'yla ilgili bilmediği bir gerçek var ki -dürüst olmak gerekirse- o fahişe görünümü-

nün altında gerçekten sadık bir arkadaş yatıyor oluşudur. Saint Eligius'daki bütün kızların aksine, babamın 168

YOK EDİCİNİN KIZI

üst düzey bir yönetici ya da plastik cerrahı olmayışından dolayı bana asla tavır almadı.

Kabul etmeliyim ki, Saks'taki sezon sonu indirimli satıştan Prada markalı çantayı ne kadara aldığı ve gelecek sefer Kankun'a gittiğinde ne çeşit bir fahişe dövmesi yaptıracığı gibi benim hiç de ilgilenmedi-

ğim şeylerin çoğunu duymazdan gelmem gerekirken, Sebastian'dan bahsetmesi dikkatimi çekmişti.

"Lila," dedim. "Ted'le nasıl gidiyor?"

Çünkü geçen yıl, Ted'in tüm cesaretini toplayıp en sonunda ona çıkma teklifi ettiği andan beri Lila'nın bahsettiği tek şey Ted'di. Demek istediğim Prada in-dirimleri ve kuyruksokumu dövmeleri dışında bahsettiği tek şey.

Salata maşalarına uzanırken "O iş çoktan bitti,"

dedi. "Sebastian bu gece beni Svvig'teki bir kulübe götürüyor. VIP listesinde adının yazılı olduğunu, bizi içeri sokabileceğini söyledi." Tüylerimi diken diken eden, Manhattan şehir merkezindeki en yeni ve en seç-

kin kulübün VIP listesinde adının yazıyor olması değil-di. Beni yanlış anlamayın; Lila gerçekten çok güzel bir kızdır ve şehirdeki en popüler kişinin yakınlık kuracağı ilk isimdir. Beni Ted'le ilgili huzursuz eden konu buydu. Çünkü Lila Ted'e delicesine aşık. Okuldaki herkes onların ne kadar uyumlu bir çift olduğunu bilir. Lila göзалıcı bir güzellikte Ted ise okulun en popüler spor-cusu... Cennette yapılan bir eşleşme gibi.

Bu yüzden Lila'nın bana söylediklerini anlayabil-mem imkansız.

169

MEG CABOT

"Lila, Ted'le aranızdaki şeyin bittiğini nasıl söylersin?" dedim. "Siz ikiniz, ben bildim bileli çıkıyordunuz." En azından okulun hazırlık sınıfına geldiğim Eylül ayından beri ki sınıfımda benimle ilk konuşan (dışarıda da benimle bir tek görüşen) kişi Lila'ydı.

"Mezuniyet gecesi bu haftasonu."

Lila mutlu bir iç çekişle, "Biliyorum. Beni Sebastian götürüyor," dedi.

" S e b - "

işte şimdi anladım. Demek istediğini gerçekten anladım.

Ardından "Lila," dedim "Bana bak."

Lila hafifçe aşağıya bana doğru baktı çünkü ben ondan kısayım. Ama annemin dediği gibi, hızlıyım —

kısa bir sürede bunu anladım. Baştan beri anlamam gereken bu gizemli ifadeyi -donuk bakışlar... narin dudaklar- yıllar geçtikçe bu kadar net anlayabildim.

Buna inanamadım. Benim en yakın arkadaşımın canını acıttı. Benim tek arkadaşım.

Peki ne yapmalıydım? Arkama yaslanıp onu alıp götürmesine seyirci mi kalmalıydım?

Hayır, bu sefer olmaz.

Bir kızı Manhattan'ın en ateşli gece kulübünün dans pistinde, elinde tüfekte görmek çeşitli yorumlara neden olur. Fakat her şeyden önce burası Manhattan.

Ayrıca herkes beni fark edemeyecek kadar iyi vakit geçirmekte. Hatta...

Aman Tanrım! Bu o. Sonunda onu kanlı canlı kar-

şımda gördüm. Buna inanamıyorum....

170

YOK EDİCİNİN KIZI

Tahmin ettiğimden çok daha yakışıklı. Altın sarı-

sı saçlar ve masmavi gözler; bir film yıldızını andıran mükemmel dudaklar ile geniş omuzlar. Pek çok çocuk gibi, o da benden uzun. Yine de eğer babası gibiyse, sanırım yavaş yavaş anlamaya başlıyorum.

Hâlâ da —

Tanrım. Baktığımı hissetti. Bu tarafa dönüyor.

Şimdi ya da asla..

Silahımı kaldırdım:

Elveda Sebastian Drake. Sonsuza dek elveda.

Gömleğinin üstündeki parlak beyaz üçgeni gör-düğüm anda inanılmaz birşey oldu:

Tam da nişan aldığım yerde kiraz kırmızısı bir renk oluştu.

Oysa ki ben daha tetiği çekmemiştim.

Hem zaten onun türünden kan gelmezdi ki.

Lila "Bu da ne Sebastian?" diye sordu.

"Lanet olsun! Biri—"ve Sebastian'ın serseme dönmüş gök mavisi bakışlarını gömleğindeki kırmı-

zı lekeden kaldırıp Lila'nın yüzüne doğru çevirdiğini görüyorum, "beni vurdu."

Evet bu doğru biri onu vurdu.

Sadece, bu kişi ben değildim.

Tuhaf olan yalnız bu değil. Kanaması mümkün değilken kanıyor olması.

Ne yapacağımı bilemez bir halde yakınlarda bulunan sütunun arkasına geçip eğiliyorum, Vixen'i göğsüme dayıyorum. Bir sonraki adımımı yeniden düşünüp hesaplamalıyım. Çünkü bütün bu olanla-
171

MEG CABOT

nn aslında hiç olmaması gerekiyordu. Onun hakkın-da yanılmış olamazdım. Bütün araştırmalarımı yapmıştım. Şimdi her şey yavaş yavaş netleşiyor... Onun Manhattan'da oluşu gerçeği... Onlarca insan içinden benim arkadaşımın peşinden gidişi gerçeği... Lila'nın şaşkın ifadesi... Her şey.

Az önce burada neler olduğunun dışında bir ger-
çek.

Ve ben öylece baka kalmıştım.

Muazzam bir atış yapmıştım ve fırsatı kaçırmıştım?

Ya da kaçırmış mıydım?

Eğer kanıyorsa bu Sebastian'ın bir insan olduğu-nu gösterir. Değil mi?

O halde göğsünden vurulup kanıyor olmasına rağmen neden hâlâ yaşıyor?

Tanrım.

En kötüsü de... Beni gördü.

O aşağılık bakışları hissettiğimden emindim. Peki şimdi ne yapacak? Benim peşimden mi gelecek? Eğer peşimden gelecek olursa bu benim hatam olur ve annem bu hatayı yapmamam gerektiğini *söylemişti*. Bir avcı hiçbir zaman tek başına avlanmamalıydı. Neden dinlemedim ki? O sırada ne düşünüyordum?

işte bütün problem de burda. Hiçbir şey düşünemiyor olmamda. Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermiştim. Ama anneme olanların Lila'ya da olmasına izin veremezdim.

Şimdi ise bunun cezasını çekeceğim.

Tıpkı annem gibi.

172

YOK EDİCİNİN KIZI

Acı içinde çömelerek, New York polisinin sabah dörtte kapı zilimizi çaldığında ve morga gelip biricik kızının cesedini teşhis etmesini istediklerinde babamın ne yapacağını düşünmemeye gayret ediyorum.

Boğazım oyulacak ve bu yarılmış bedenime kim bilir daha ne eziyetler edilecek. Bütün bu olanlar Bayan Gregory'nin dördüncü dönem ABD Tarihi dersi için yazacağım ödevine (Konu: Amerikan iç Savaşı'ndan önceki yeşilaycı akım, iki yüz kelime, çift boşluk, son gün pazartesi) evde oturup çalışmam gerekirken ça-lışmamamdan kaynaklanıyor.

Müziğin tonu değişti ve Lila'nın haykırışını duydum; "Nereye gidiyorsun?" Tanrım, işte geliyor.

Ve benim de onun geldiğini bilmemi istiyor. Ar-tık benimle oynuyor... Tıpkı babasının da istediğini elde edene kadar annemle oynadığı gibi.

Ardından garip bir ses duydum -bir çeşit ılık:—

ve tekrar "Lanet olsun!"

Neler oluyor?

"Sebastian." Lila'nın sesi kafasının karıştığını belli ediyordu. "Birisi üzerine ketçap sıkıyor."

Ne? Lila az önce... Ketçap mı dedi?

Lila'nın neyden bahsettiğini anlamak için sü-

tunun arkasından dikkatlice kafamı çevirdiğimde, onunla göz göze geldim.

Sebastian değil. Onu vuran kişi.

Gözlerime inanamıyorum.

Onun burada ne işi var?

173

MEG CABOT

YOK EDİCİNİN KIZI

Adam

B u n l a r ı n hepsi Ted'in hatası. Çünkü çıktıkları gün onları takip etmemizi söyleyen Ted'dir.

Ona bunun nedenini sorduğumda bana "O çocuk tam bir baş belasıdır," yanıtını vermişti.

Oysa ki Ted'in bunu anlaması imkansızdı. Aslın-da Drake, Lila'nın Park Avenue apartmanı yakınların-da ansızın belirivermişti. Ve Ted onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bu çocuk hakkında ne bilebilirdi ki?

En ufak bir fikre dahi sahip miydi ki?

Ben bunu söylediğimde Ted "Ona hiç baktın mı dostum?" dedi.

Kabul etmek gerekirse T Man'in haklı olduğu bir konu vardı. Anlatmak istediğim, çocuk gerçekten Abercrombie&Fitch katalogundan fırlamış gibi görü-

nüyordu. Böylesine *kusursuz* görünen birine nasıl olur da güvenebilirsiniz ki?

Ted'in söylediği gibi, Lila'nın başını belaya sokup sokmadığından emin olmak için bile olsa, başka çocukların peşinde koşturmaktan memnun olduğumu söyleyemem. Bu hiç hoş bir durum değil. Biliyorum ki 175

MEG CABOT

Lila Ted'in sevgilisi-Drake yüzünden artık eski sevgilisi.

işin aslı Lila'nın Ted'in gözünde diğer kızlardan farkı yoktu.

Birlikte olduğu çocukla olan ilişkisini takip etmek Bayan Gregory'ye teslim etmem gereken ödeve harca-nan zamandan bile daha

değersiz görünüyordu.

Ted gitmek zorunda kaldı ve bana 9 mm Baretta getirmemi söyledi.

Bu sadece bir su tabancasıydı. Fakat şöyle bir durum var ki Manhattan'da gerçek gibi görünen hiçbir oyuncak silah yasal değildir.

Bu yüzden, Ted'in de bildiği gibi, kendi silahımı kullanmaya fırsat bulamadım.

Silahları kullanamayacağımı bildiği için de Ted, çocuğu ıslatmanın ne denli gülünç olduğunu anlatıp durdu. Çünkü benim buna dayanamayacağımı biliyordu.

Ketçap fikri benimdi.

Evet bu gerçekten çok çocukça ama lanet olası cuma günü başka ne yapabilirdim ki?

Sonuç olarak bu fikir, ABD Tarihi ödevini yapmaktan çok daha cazipti.

Ortaya attığı plandan, atışı benim yapacak olmam sebebiyle memnun kalmayacağımı Ted'e söyledim.

Ama Ted bu durumdan hiç de şikayetçiymiş gibi görünmüyordu.

Başını sallayarak, "Biliyorum adamım," dedi.

"Neyi biliyorsun?"

176

YOK EDİCİNİN KIZI

"Sebastian züppesinde olup da bende olmayan şeyi."

Evet ona söyleyebilirdim. Demek istediğim Drake'e bakan her insan, onda bulunup da Ted'de bulunmayan şeylerin farkına kolayca

varabilir. Ted çok terbiyeli ve saygılı bir çocuk fakat bir Abercrombie modeli olması mümkün değil.

Ben de ona hiçbir şey söylemedim. Çünkü söyle-yeceklerim onu incitebilirdi. Ve bilirdim ki T Man bu tür imalara çok çabuk kırılırdı. Ben de nedenlerinin neler olabileceğini az çok kavırıyor gibiydim. Lila da diğer kızlar gibidir. Bilirsiniz? O kocaman kahverengi gözler ve vücudunun diğer kısımları...

Ben oraya kız kardeşim Veronica adına gidemez-dim. O, daima, kadınlara seks objesi gibi bakmayı bı-

rakmamı ve onları kıyamet sonrası ABD'de hayatta kalabilmek için kaçınılmaz mücadeledeki eşler olarak görmemi söyler (Bu görüşler, Veronica'nın dördüncü sınıf tez konusu. Dini fanatizm ve doğanın dengesinin bozulması yüzünden, o, kıyametin gelecek on yıl için-de olacağını düşünüyor. Bunlar Roma'nın çöküşü ve diğer birçok medeniyetin yok oluş sebepleri).

Böylece ben ve T Man Svvig'e gittik. Şanslıydık çünkü Ted'in amcası Vinnie oranın içki dağıtıcı-

sı; herkesin aksine metal dedektörden geçmeyerek Sebastian'ın üzerine 9 mm Baretta ile ketçap sıkmamı-

zı sağladı. Biliyorum ki bu akşam evde oturup Bayan Gregory'nin ödevini hazırlamam gerekiyordu fakat çocuğun tekine haddini bildirmek de önemli bir iş sa-yılırdı. Değil mi?

177

MEG CABOT

Ve elbette bir çocuğun göğsüne kırmızı lekeler püskürtmenin zevki **bambaşkaydı**. Ted bile, Lila'nın bir öğlen yemeği sırasında, ona, baloda tek başına olaca-

ğını çünkü kendisinin Drake ile gideceğini söylediği andan beri ilk defa gülmekteydi. Her şey çok güzel gidiyordu. Ta ki dans pistinin

öbür tarafında bulunan sütundan Drake'in piste doğru baktığını gördüğüm ana kadar. Bu çok saçmaydı. Ketçabın bu yönden sı-

kıldığını hesaba katarsanız, Drake'in **bizim** bulundu-

ğumuz VIP standına (Vinnie Amca sayesinde) doğru baktığını düşünebilirdiniz.

işte o zaman arkasında birinin saklandığını fark ettim. Yani sütunun.

O *herhangi* biri değildi. Lila dışında pek kimseyle konuşmayan ve ABD Tarihi sınıfında arkamda oturan Mary.

Elinde yaylı bir tüfek tutuyordu.

Yaylı tüfek.

Peki bu tüfeği içeri nasıl sokmuş olabilirdi?

Ted'in amcası Vinnie'i tanıyor olması imkansız.

Hiçbirinin önemi yok. Önemli olan Drake'in, Mary'nin ortada yokken sütunun arkasında saklandığını görebiliyor olması. Onun, Mary'e bakışlarında beni...

Aslında tüm bildiğim çocuğun o tarafa bakmasını istemediğimdi. Çoğu kez Drake için "gerizekalı" dedim. Kendime de derim bazen...

Ardından yeniden nişan aldım ve bir kez daha onu vurdum.

Ted büyük bir mutlulukla "Şunu gördün mü? Tam 178

YOK EDİCİNİN KIZI

da kışından!"

Bu Drake'in hemen dikkatini çekti ve döndü...

birdenbire bu keskin bakışlarla ne demek istediklerini anladım. Bilirsiniz, tıpkı Stephen King kitaplarındaki gibi? Hiçbir zaman bana

öyle bakacak bir çift göz gör-
rebileceğimi düşünmemiştim.

Drake, alev saçan gözleriyle tam da bu şekilde bize doğru baktı.

Kendimi Drake'in durduğu yerde hayal ederken buldum. *Bu doğru. Hadi buraya gel Drake. Kavga mı etmek istiyorsun? Bende ketçaptan çok daha fazlası var.*

Bu hiç de doğru değil. Ve işin aslı korkacak çok da bir şey yok çünkü Drake buraya gelmez.

Onun yerine ortadan kaybolmayı yeğler.

Arkasını dönüp kulübü terk etti demiyorum.

Anlatmak istediğim bir dakika önce buradayken bir dakika sonra yok olması. Kuru buzun yarattığı sis bir anlığına çoğaldı ve sis tamamen dağıldığında Lila hâlâ tek başına dans etmeye devam ediyordu.

Ben de onun elindeki Beretta'ya güvenerek "işte,"
dedim.

"Ne—" Ted dans pistine bakındı. "Nereye gitti?"

Ben çoktan aynılmışım bile.

Ted'e "Lila'yı al" diye seslendim. "Ve benimle ön tarafta buluş."

Ted de bunun ardından küfürler yağdırdı fakat kimse bu sözlerle aldırış etmedi. Müziğin sesi yüksekti ve herkes çok iyi vakit geçiriyordu. Eğer hiç kimse züppenin tekine ketçap dolu bir su tabancasıyla ateş

ettiğimizi ya da birkaç dakika sonra o züppenin kayıp-lara karıştığını fark etmediyse, Ted'in f harfini söylediğini duymaları imkansız.

Sütunun oraya gittim ve arkasından baktım.

Orada, maraton koşmuşçasına hızlı hızlı nefes alıyordu. Yaylı tüfeğini sanki bir bebeği sarmalayan battaniye gibi göğsüne dayamış, sıkı sıkı tutuyordu.

Yüzü beyaz bir kağıt parçasını andırıyordu.

Yavaşça ona doğru "Hey!" dedim. Onu ürkütmek istemesem de ürkü. Sesimi duymasıyla ödü patladı ve korku dolu gözlerle bana baktı.

"Sakinleş tamam mı? O gitti."

"Gitti mi?" Mayıs ayında Central Park'taki Great Lawn kadar yeşil gözleriyle bana baktı ve o an gözlerindeki korkuyu hissetmemem imkansızdı. "Nasıl yani?"

Omzumu silkerek "Öylece ortadan kayboldu.

Sana bakarken gördüm ve o yüzden onu vurdum,"

dedim.

"Ne yaptın?"

Tıpkı Drake'te olduğu gibi dehşetin birdenbire kaybolduğunu görebiliyorum. Tek bir farkla. Onda Drake'in aksine çok daha başka bir his var: Öfke.

Mary şimdi gerçekten kızgındı.

"Aman Tanrım Adam," dedi. "Aklını mı kaçırdın?"

O çocuğun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet" dedim. Gerçek şu ki Mary sinirlendiğinde olduğundan çok daha tatlı görünüyordu. Nasıl olur da bunu daha önce hiç fark etmemişim, inanamıyorum.

180

YOK EDİCİNİN KIZI

Sanırım onu daha önce hiç kızgın görmemiştim.

Zaten Bayan Gregory'nin sınıfında pek de kızılacak şeyler olmuyor.

"Lila'nın çıktığı yeni çocuk. Beceriksiz adamın teki. Pantolonunu gördün mü?"

Mary sadece kafasını salladı.

Sersemlemiş bir halde "Burada ne yapıyorsun?"

diye sordu.

Yaylı tüfeği işaret ederek, "Görünen o ki seninle aynı şeyi. Ama senin silahın benimkinden çok daha tehlikeli. Nerden *buldun* bunu? Bunlar Manhattan'da yasal mı?" dedim.

Mary de Beretta'yı ima ederek, "En az seninki kadar," dedi. Teslim olurmuşçasına iki elimi de kaldırdım. "Yapma ama, o sadece ketçaptı. Kesinlikle o gördüğüm şey sıradan bir oyuncak silahtan çok daha fazla tehlikeli ve sen elindekiyle etrafına ciddi zarar-lar verebilirdin—"

"Zaten aklımdan geçen şey de bu," dedi Mary.

Biliyorum derken bile -annem kendimizi ifade etmemiz için açıklayıcı, net ifadeler kullanmamız yö-

nünde bana ve Veronica'ya sonsuz destek vermiştir hep- sesindeki o nefret hissedilebilirdi. Sadece biliyordum.

Drake'in eski sevgilisi.

Kabul etmeliyim ki bunu fark ettiğimde başka duygular hissettim. Demek istediğim Mary'den hoş-

lanıyorum. Onun zeki olduğu söylenebilir. Bayan Gregory'nin ona verdiği okumaları her zaman ya-181

MEG CABOT

pardı ve her ne kadar yanında sönük kalıyor olsa da Mary'nin Lila'yla takılması gerçeği, Mary'nin şımarı-

ğın teki olmadığını gösteriyor. Çünkü St. Eligious'taki kızların çoğu Lila ile takılmazdı... şehir merkezindeki çatı katı partisinde Ted ile Lila'nın neler yaptığına dair bir belge olan cep telefonundaki fotoğrafın bütün okula yayıldığından beri.

Bana sorarsanız yaptıklarında yanlış bir şey gör-müyorum.

Ama yine de hayal kırıldığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Çünkü Mary gibi bir kızın Sebastian gibi bir çocuktan çok daha iyilerini seçebileceğini düşü-

nürdüm.

Sanırım bu da Veronica'nın benim hakkımda söylediklerini haklı çıkarıyor: Kadınlar hakkında bilme-diklerim Doğu Nehri'ni doldurur.

182

YOK EDİCİNİN KIZI

Mary

Buna inanamıyorum. Demek istediğim Svvig'in ya-nındaki ara sokakta, Bayan Gregory'nin ABD Tarihi dördüncü dönem dersinde arkamda oturan Adam Blum'la konuşuyordum. Adam'ın en yakın arkadaşı Ted Hancock'dan söz etmeyi hiç istemiyorum.

Ayrıca Lila'nın -son zamanlarda sürekli ihmal etmeye başladığı- eski erkek arkadaşı.

Kül uçlu oku yuvasından çıkarttım ve tekrar kılı-

fına yerleştirdim. Biliyorum ki bu gece kimseye zarar gelmeyecek.

O kişi *ben* olmadığım için memnun olmalıyım.

Eğer Adam olmasaydı şu an burada bulunuyor olmazdım. Açıklamaya çalışırsam... Aslında bunun herhangi bir açıklaması da yok.

Adam koyu kahverengi gözleriyle dikkatle bakarak "Gerçekten Mary," dedi.

Onun ne denli iyi olduğunu bu kadar geç fark et-miş olmam komik. O kesinlikle Sebastian Drake'den çok farklı. Adam'ın saçları en az benimkiler; gözleri ise denizler kadar mavi olmasa da pekmezin akışkanlığı kadar koyuydu.

183

MEG CABOT

Ve dürüst olmak gerekirse, yüzücü omuzlarıyla hoş bir fiziğe sahip. St. Eligious hazırlık sınıfının ya-rışlarında kelebek stili yüzmede iki yıldır finale çıkı-

yor ve o uzun boyu yok mu (ondan 15 cm kısa oldu-

ğumdan yüzünü görebilmek için boynumu yukarıya uzatmak zorunda kalıyorum). O, vasat bir öğrenciden çok daha fazlası. Koridordan her geçişinde birinci sı-

nıf kızlarının ona hayranlıkla baktıklarını düşünürsek vasattan ziyade popüler olduğunu görebiliriz ama o bunun farkında değil gibi görünüyor.

Onun şu an ki bakışlarında farklı bir duygu se-ziyorum. O kalın ve koyu kirpikleri şüpheyle bana bakarken, "Sorun ne? Ted'in Drake'ten neden nefret ettiğini anlayabiliyorum. Sevgilisini elinden aldı. Peki senin alıp veremediğin neydi?" diye sordu.

Ben de ona "Bu kişisel bir mesele," dedim.

Tanrım, bu çok *amatörce*. Annem bunu öğrendiği an eminim ki beni öldürecek.

Tabii eğer anlayabilirse.

Aynı zamanda... galiba Adam benim az önce hayatımı *kurtardı*. Farkında olmasa bile. Çünkü Drake gözünü kırpmadan -burada, herkesin gözü önünde-bağırsaklarımı deşebilirdi.

Eğer benimle oynamayı seçmeseydi. Babasını düşünürsek bu tam da onun yapacağı bir şey.

Adam'a borçluyum ve ona gönülden minnettarım.

Ama onun bunu bilmesine izin vermeyeceğim.

Adam "Buraya nasıl girdin? Sakın bana metal de-184

YOK EDİCİNİN KIZI

dektörden geçerek girdiğini söyleme," dedi.

Ben de ona "Tabii ki öyle geçmedim," dedim. Erkekler bazen gerçekten çok aptal olabiliyor.

"Çatının penceresinden girdim."

"Çatıdan mı?"

Çatıyı işaret ederek, "Kulübün ışıklarının konul-duğu yer burasıdır," dedim.

Lila Ted'e "Gerçekten çok toysun," dedi. Sesi öylesine cılız ve yumuşak ki ne söylediğini anlamak güç.

Ama buna engel de olamıyor. Drake'in büyüüne ka-pıldı. "Bu işi nasıl tamamlamayı düşünüyordun?"

"Sen bu adamı *daha* hiç tanımamışsın Lila." Ted ellerini cebine sokuşturdu. Utanmış görünüyor... ve bir o kadar da küstah. "Eğer gitmek istediğin yer orası olsaydı seni Svvig'e götürürdüm. Neden daha önce söylemedin? Amcam Vinnie'i tanıyorsun."

Lila "Ted, bu olanların Sebastian'ın beni hangi ku-lüplere götürüp götüremeyeceğiyle hiçbir ilgisi yok.

Bu... sadece Sebastian'ın kendisiyle ilgili. O... ger-
çekten mükemmel." dedi.

Boğazıma gelen acı sudan kurtulmak için yutkun-dum.

"Hiç kimse mükemmel değildir, Li." Ted lafı ağ-
zımdan alıyor.

Ama Lila büyük bir hevesle "Sebastian mükem-meldir," diye karşıladı. Lila'nın o koyu gözleri kulü-

bün acil çıkış kapısını aydınlatan tek bir lambanın ışığı altında parıltıyor. "O çok yakışıklı... zeki...

zevkine düşkün... ve anlayışlı—"

185

MEG CABOT

Bu kadarı yeter. Benim için bu sözleri duymak hiç de kolay değildi.

Aniden "Kes Lila," dedim. "Ted haklı. Onun hakkında daha hiçbir şey bilmiyorsun. Çünkü eğer biliyor olsaydın bu sözleri emin ol ki söylemezdin."

Lila ısrarla "Ama gerçekten öyle," diyor. O parıldayan bakışları şimdi yavaş yavaş sönmekte. "Siz as-lında—"

Bir dakika sonra, onu benden yapılı ve uzun olmasına rağmen omuzlarından tutmuş, sarsıyorum.

Ama bunun bir önemi yok. O andaki tek amacım aklının başına gelmesini sağlamak.

Kendimi şimdi de kısık bir sesle ona bağırırken buluyorum. "Sana söyledi değil mi? Ne olduğunu sana söyledi, ah Lila, seni sersem. Seni budala **kız.**"

"Daha neler!" Adam ellerimi Lila'nın çıplak omuzlarından çekmeye çalışıyor. "Artık sakın olun—"

Ama Lila kendi kendine benden kurtuldu ve zafer kazanmış bir ifadeyle döndü.

Kalbinin sevinçle atmasıyla "Evet," dedi. Bu ses tonundaki sevinci çok net sezdim.

"Evet dedi. Ve sizin gibilerden de uzak durmam için beni uyardı, Mary. Onun bir kralinki kadar eski ve asil bir soydan geldiğini anlamayan, **anlayamayan** insanlara karşı—"

"Aman Tanrım." Ona bir tokat atmayı ne kadar da çok istiyorum. Fakat Adam'ın yetişip kolumdan tutarak beni durduruşu buna engel oluyor—sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Lila. Gerçeği biliyordun.

186

YOK EDİCİNİN KIZI

Ama yine de onunla birlikte olmaya devam ettin."

Küçümseyen bir tavırla 'Tabii ki ettim," dedi.

"Ben senin gibi değilim Mary, aksine senden çok daha açık fikirliyim. Onun türüne karşı asla önyargılı değilim, sizin—"

"Onun türü mü? Onun türümü?" Eğer Adam beni tutuyor olmasaydı ve sürekli **sakin** olmam gerektiğini mırıldanıp durmasaydı, kendimi çoktan onun üstüne atmış ve o içi boş sarı kafasındaki aklın yerine gelmesi için onu bir güzel benzetmiştim. "Peki türü-

nün nasıl hayatta kaldığından da bahsetti mi? Yaşamak için ne yediklerinden—yoksa içtiklerinden mi demeliyim?"

Lila fazlasıyla kibirli görünüyor. "Elbette bahsetti," dedi. "Ve bence siz bunu büyük bir sorun haline getiriyorsunuz. O yalnızca kan merkezinden aldığı kanı içiyor. Kimseyi öldürmez."

"Ah, Lila!" Duyduklarıma inanamıyorum. Bu kişinin Lila olduğunu düşününce bu yaşadıklarımız çok anlamsız geliyor. Çünkü Lila böyle birisine aşık olabilecek kadar saf olamaz. "Asırlar boyunca kızların kanını emerek beslenmek için söyledikleri en bü-

yük yalan bu: Ben insan *öldürmem*."

"Bekle biraz." Adam'ın kolumu tutuşu hafifçe gevşedi, istediğimi yapmakta özgür olmama rağmen Lila'ya vurmayı ne yazık ki artık istemiyordum, iğreniyorum. "Burada neler oluyor?" diye sordu Adam.

"Kan içen kim? Yoksa onun hakkında mı konuşuyor-sunuz—Drake?"

Kısa ve öz bir şekilde "Evet, Drake." dedim.

187

MEG CABOT

Adam bana kuşku dolu gözlerle bakarken, arkadaşı Ted de arkasında mırıldandı.

"Adamım, bu çocukta beni huzursuz eden bir şeyler hep vardı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Lila. "Hepiniz! Sözlerini ze dikkat edin! Bu söylediklerinizin kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında değil misiniz? Evet, Sebas tian bir vampir—ama bu onun yaşama hakkı olmadı ğı anlamına gelmez!"

"Tabii," dedim. "Eğer insanlık için yürüyen bir tehlike olduğunu ve yüzyıllardır senin gibi masum kızlarla beslendiğini düşünürsek, o kesinlikle yaşamayı haketmiyor."

"Dur bir saniye." Adam hâlâ kuşkulu görünüyor.

"Bir vampir mi? Hadi ama. Bu imkansız. Vampir diye bir şey yoktur."

"Ah" diyerek Lila hızla Adam'a döndü ve ayağını sinirli bir şekilde yere vurdu. "Sen onlardan da betersin!"

Adam'a aldırış etmeden "Lila, onu bir daha göremezsin," dedim.

Ama Lila ısrar etmeye devam etti. "O *yanlış bir şey yapmadı ki*. Hatta —ondan istememe rağmen beni ısırmadı bile. Ve bunu, beni sevdiği için yapmadığını söyledi."

"Aman Tanrım," dedim iğrenerek, "işte seni yemek için söylediği başka bir yalan daha, Lila. Bunu göremiyor musun? *Hepsi* aynı şeyi söylüyor. Ve o seni . Ya da en azından bir kenenin üzerine yapış-

tığı köpeği sevdiğinden daha fazla sevmiyor."

"Seni seven benim," derken Ted'in sesi ben kelimesin de çatallaştı.
"Ve sen beni bir vampire tercih ediyorsun."

188

YOK EDİCİNİN KIZI

Lila da o sarı saçlarını arkaya atarak "Anlamıyorsun," dedi. "O bir kene değil, Mary. Sebastian beni ısırmayacak kadar çok seviyor. Ama biliyorum ki fikrini değiştirebilirim. Çünkü sonsuza dek benimle olmak istediğini *biliyorum*. Yarın gecedен sonra sonsuza dek birlikte olacağız."

Adam merakla "Yarın gece ne var ki?" diye sordu.

Donuk bir ifadeyle "Balo," dedim.

"Doğru," dedi Lila. "Beni Sebastian götürecektir. Şu an bunu bilmiyor olsa da bana karşı koyamayacak.

Sadece tek bir ısırıkla ölümsüz olacağım. Hadi ama çocuklar, bu harika bir şey değil mi? Siz de sonsuza dek yaşamak istemez miydiniz? Yani eğer böyle bir imkanınız olsaydı?"

"Bu şekilde değil," dedim. Yüreğimin acıyla sızla-dığını hissettim. Lila ve Lila'dan önce ölen bütün kız lar için sızlıyor. Ve eğer bir şeyler yapmazsam Lila'dan sonra başka kızlarda ölecek...

Kendimi onunla konuşmaya zorlayarak "Seninle Adam baloda mı buluşacak?" diye sordum, ihtiyacım olan tek şey ağlamakken konuşmaya çalışmak ne zor

"Evet," diye cevapladı Lila. Yüzünde hâlâ kulü bün içinde ve yemek odasında takındığı o boş ifade var. "Bana karşı gelemeyecek. Hele de üzerimde Roberto Cavalli elbisem varken ve boynum ayışığının o gümüş rengi parıltısını ortaya çıkarırken..."

Ted "Sanırım kusacağım," dedi.

"Kusmayacaksın," dedim. "Lila'yı eve bırakacak sın. Al şunları da," diyerek çantamdan haç ile iki şişe kutsal su çıkarıp ona verdim. "Eğer Drake karşınıza 189

MEG CABOT

çıkarsa -her ne kadar çıkacağını sanmasam da- bunları kullanın. Lila'yı sağ salim eve bıraktıktan sonra sen de evine git," dedim.

Ted eline tutuşturduğum şeylere baktı ve "Bir dakika, biraz durun?" dedi. "Hani Lila'yı öldürmesine izin verecektik?"

"Öldürmesine değil, onların türüne *dönüştürmesine*, " diye Lila Ted'i düzeltti.

"Hiçbir şey yapmayacağız," dedim. "Siz ikiniz eve gideceksiniz ve bu işi bana bırakacaksınız. Her şey kontrolüm altında. Sen sadece Lila'yı güvenli bir şekilde eve götürdüğünden emin ol. Baloya kadar her şey yolunda olmalı. *Kötü ruhlar davet edilmedikle-ri sürece içinde insan yaşayan evlere giremezler,*" diyerek gözlerimi Lila'nın üzerine kitledim. "Onu içeri davet etmedin, değil mi?"

Lila "Saçmalama, eğer odama bir erkek alacak olsaydım, babam çılgına dönerdi," dedi.

"Gördün mü? Hadi artık eve gidin. Sen de," diye ekledim Adam'a.

Ted Lila'yı kolundan tutarak götürdü. Ama şaşılacak bir şekilde Adam elleri cebinde olduğu yerde kaldı.

"Hmmm, senin için yapabileceğim bir şey var mı?" dedim ona.

Adam da sakın bir şekilde "Evet. Mesela en başından başlayabilirsin. *Her şeyi* bilmek istiyorum. Çünkü eğer söylediğin şeyler doğruysa, bugün burada bulunuyor olmasaydım, senin için çok geç olmuş olabilirdi. O yüzden bir an önce konuşmaya başlasan iyi olur."

190

YOK EDİCİNİN KIZI

Adam

Eger bir iki saat önce, bana, gecemi ABD Tarihi sınıfındaki Mary'nin East Seventies'deki evindesonlandıracağımı söyleseydin kafanın güzel olduğu nu düşünürdüm.

Fakat burası, Mary'yi tembel kapı görevlisinin önünden geçirirken (ki o da Mary'nin elindeki tüfeğe bakmadı bile) ve ardından 19. yüzyılın Viktoryen modasına uygun olarak tasarlanmış asansöre binip evine kadar takip ederken bulduğum yer en azından benim gördüğüm kadarıyla, bütün mobilyalar annemin beğenerek izlediği PBS'deki o sıkıcı dizilerdeki gibi; baş roldeki kızların isimleri de ya Violet ya Hortense ya da onun gibi bir şey olmalı.

Her yer kitaplarla dolu—Dan Brovvn'un o ciltsiz kitaplarından çok daha büyük ve ağırlar; yedinci yüzyıl *Yunan Demonoloji ve Ruh Çağırma Yöntemleri* başlıklı kitaplar. Etrafa bakındığımda plazma, LCD hatta normal bir televizyon bile göremiyorum.

"Senin ailen profesör mü Mary?" diye sorduğum da elindeki tüfeği bırakarak mutfağa doğru yöneldi.

191

MEG CABOT

Buzdolabının kapağını açarak, aldığı iki koladan birini bana uzattı.

"Onun gibi bir şey," diye cevapladı Mary.

Zaten evine gelene kadar yaptığı tek şey de buydu: Sorularıma net bir cevap vermeyip geçiştirmek.

Bu çok da önemli değil çünkü ona hikayenin tamamını öğrenmeden gitmeyeceğimi söylemiştim. Gerçek şu ki bütün bu zamana kadar neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir yandan kendimi Drake'in dü-

şündüğüm kişi olmadığı yönünde teselli ediyorum —

Mary'nin eski erkek arkadaşı. Diğer bir yandan da...

vampir?

Mary "Hadi gel!" dedi ve ben de onu takip ettim.

Kaldı ki, başka ne yapabilirim? Burada ne işim var bilmiyorum. Vampirlere inanmam. Sanırım Lila kendini *Law&Order'dakiler* gibi garip ve barbar züppelerden birine kaptırdı.

Yine de Mary'nin bana yönelttiği "Peki o halde dans pistinden bir anda kayboluşunu nasıl açıklıyorsun?"

sorusu canımı sıkıyor. Bu çocuk bunu nasıl yapabildi?

Kafamda buna benzer, cevabını bilmediğim onlarca soru var. Ve bunlara bir yenisini daha ekliyorum: Mary'nin bana Lila'nın Drake'e baktığı gibi bakması-

nı nasıl sağlayabilirim?

Babamın da dediği gibi "Hayatın üzeri, içinde mu-ammaların saklandığı sır perdesiyle örtülmüştür."

Mary beni yarı açık kapısından hafif bir ışığın sü-

zöldüğü koridora götürdü. Kapıyı tıklattı ve şöyle dedi: "Baba, girebilir miyiz?"

192

YOK EDİCİNİN KIZI

Memnuniyetsiz bir ses "Tabii," dedi.

Mary'yi hayatımda görüp görebileceğim en tuhaf odaya girerken takip ettim.

Burası bir laboratuvar. Her yerde deney tüpleri ve şişeleri ile ilaç kapsülleri var. Bunlardan birinin önünde, üzerinde robdöşambriyle uzun boylu, beyaz saçlı bir adam duruyor. Boş bir kabın içine açık yeşil renkli karışım hazırlayarak etrafı mahvediyor ve fo-kurdayan, büyük dumanlar oluşturuyor. Yaşlı adam karışımından kafasını kaldırarak Mary'ye gülümsedi.

Tıpkı Mary'ninkiler gibi yeşil gözleri kuşkuyla bana kitlendi.

"Hoşgeldin" dedi. "Eve bir arkadaşını getirdiği-ni görüyorum. Son zamanlarda fazlasıyla yalnız vakit geçirdiğini düşünürsek buna çok memnun oldum genç hanım."

Mary de özensiz bir ses tonuyla "Babacığım,"

dedi. "Adam ABD Tarihi sınıfımda arkamda oturuyor.

Odaya ders çalışmaya gidiyoruz."

Babası da "Ne güzel." diyerek karşılık verdi. Yaşlı adam, benim yaşımdaki bir çocuğun öğlen ikide, bir kızın yatak odasında yapacağı en son şeyin ödev olacağına inanmamış olacak ki bize; "Çok fazla çalışma-yın çocuklar," dedi.

Mary de; "Tamam çalışmayız," diyerek ekledi.

"Hadi Adam."

Mary'nin babasına "iyi geceler, efendim." derken babası da deney şişesine dönmeden önce bana gü-

lüksedi.

193

MEG CABOT

"Peki." Mary beni bir kere daha koridordan geçir-di ama bu kez odasına doğru... Bir kızın yatak odası-

nın sadece koca bir yatak, bir dolap ve masadan olu-

şuyor olması şaşırtıcı derecede faydalı. Veronica'nın odasının tersine burada bir laptop ve mp3 çalar dışın-da her şey ortadan kaldırılmıştı. Mary dolabını altüst ederken onun şarkı listesine göz attım. Çoğunlukla rock ve R&B, çok az da rap. "Babanın o laboratuvarında yaptığı şeyler de neyin nesi?"

Dolabının orada mırıldanır bir sesle "Bir tedavi yöntemi bulmaya çalışıyor," dedi.

Süslü iran halısının üstünden geçerek yatağına doğru gittim. Başucundaki çerçevede bir fotoğraf var.

Güneşin altında gözlerini kısarak gülen bir kadının fotoğrafı. Mary'nin annesi. Bunu nasıl anladığımı bilmiyorum. Sadece tahmin ediyorum.

Fotoğrafı daha yakından bakmak için kaldırırken "Ne için tedavi?" diye sordum. Evet işte ordalar.

Mary'nin dudakları. Onlara bakmaktan kendimi alamıyorum. Kızgın olduğu zamanlardaki gibi şimdi de kıvrılmışlar.

Mary de "Vampirizmin." dedi. Dolabından uzun, kırmızı bir elbise alarak döndü. Üzeri kuru temizleme-ye gönderilen elbiselerin konduğu poşetle kaplıydı.

"Ah, bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama vampir ya da vampirizm gibi bir şey yok."

"Ya tabii?" Ve Mary'nin dudakları normalden çok daha fazla kıvrılıyor.

194

YOK EDİCİNİN KIZI

Bana gülerek "Vampirleri sadece o herif uydurma dı." dedi. Çok da kafama takmıyorum çünkü bu, tanıdığımdan beri beni umursamayışından çok daha iyidir. "Dracula'yı yazan adam değil mi?"

Mary'nin gülümsemesi kaybolarak "Vampirleri Bram Stoker uydurmadı, hatta gerçek bir tarihi figür olan Dracula'yı bile." dedi

"Tabii, kan içip bir yarasaya dönüşebilen bir züp pe? Saçmalamayı bırak." Mary sessizce "Vampir diye bir şey var, Adam." dedi. Onun ismimi söylemesi hoşuma gidiyor. Bundan öylesine hoşlanıyorum ki elim de tuttuğum fotoğrafa baktığını fark etmiyorum bile

"Kurbanları da öyle."

Onun baktığı yöne baktım ve neredeyse fotoğrafı düşürecek gibi oldum.

Düşünebildiğim tek şey bu olduğu için Mary de dim. "Senin... Annen...? Yoksa..."

Mary kırmızı elbisesinin poşetini çıkarıp yatağa koymak için döndüğünde "O hâlâ yaşıyor." dedi Kendi kendine konuşurcasına... "Tabii eğer buna ya şamak denirse."

Daha değişik bir ses tonuyla "Mary..." dedim.

Buna inanamıyorum.Aslında inanıyorum. Yüzünde yalan söylemediğini gösteren bir ifade vardı; bir başka ifade ise sanki gidip ona sarılmamı istiyormuşçasınaydı.

Veronica bunu bilseydi bir kız ve erkeğin yakınlaşması olarak düşünebilirdi.

"Al işte!"

195

MEG CABOT

Gevelemeyi bıraktım. "Bu yüzden mi baban—"

dedim.

Bana bakmayarak "Her zaman böyle değildi.

Annem buradayken daha farklıydı. O... bunun için kimyasal bir tedavi bulabileceğini düşünüyor." dedi Mary. Sonra yatağının yanına elbisesini bıraktı. "Onu geri getirmenin tek bir çaresi olduğuna inanmak istemiyor, ki bu da onu vampire dönüştüreni öldürmek-tir."

Yatağının kenarına çömelirken "Drake" dedim.

Sanırım şimdi her şey netleşti.

Mary başını sallayarak "Hayır, onun babası. Ailenin adı aslında Dracula fakat oğlu, Drake adının dikkati çekmeyen ve daha modern olduğunu düşündü."

dedi.

"O zaman... neden Dracula'nın oğlunu öldürmeye çalışıyordunuz? Eğer babası..."

Bunu kendime bile itiraf edemiyorum. Tanrıya şü-

kür ki itiraf etmek zorunda da değilim.

Mary'nin omuzları düştü. "Eğer onun biricik oğ-

lunu öldürmek Dracula'yı saklandığı yerden çıkarta-mayacaksa, başka neyin çıkaracağını bilmiyorum."

"Peki bu, hımm... tehlikeli olmayacak mı?" diye sordum. Burada oturmuş bunları konuştuğuma inanamıyorum. Daha da ilginç, ABD Tarihi dersinde arkamda oturan Mary'nin yatak odasında olduğuma inanamıyorum. "Yani bütün bu yapılanların özünde Dracula yok mu?"

Mary de ikimizin arasındaki fotoğrafa bakarak 196

YOK EDİCİNİN KIZI

"evet" dedi. "Onun ortadan yok olduğu gün annem özgürlüğüne kavuşacak demektir."

O halde Mary'nin babası vampirizme hiçbir zaman çare bulamayacak diye düşündüm. Ama elbette ki bunu sesli söylemem.

"Peki Drake bu gece Lila'yı neden vampire dö-

nüştürmedi?" Çünkü diğer şeylerin yanında aklımı kurcalayan konu buydu. "Demek istediğim kulüpte olanların yanında..."

Mary gayet hissiz bir şekilde, "Avıyla oynamak hoşuna gidiyor. Tıpkı babası gibi." dedi.

Ürpermeme engel olamıyorum. Tipim olmasa da Lila'nın bir vampirin gece yemeği olacağını düşünmek son derece keyifsiz bir durum.

Konuyu değıştirme umuduyla "Lila'nın Drake'e baloya gelmemesini çünkü bizim onu beklediğimizi söyleyeceğinden endişelenmiyor musun?" diye sordum.

Sen yerine biz dedim. Çünkü Mary'nin o çocuğun peşinden tek başına gitmesine izin veremem. Ve elbette Veronica'nın bunu da cinselliğe bağlayacağından emindim.

Ama Veronica, Mary'yi hiçbir zaman gülerken görmedi.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Mary. Biz kelimesini fark etmemişe benziyor. "Tabii ki Lila'nın bunu Drake'e söyleyeceğine *eminim* ve Drake de bunu bildiği için gelecektir."

Ona bakakaldım. "Neden böyle bir şey yapsın?"

197

MEG CABOT

"Çünkü yok edicinin kızını öldürmek onu, saklandığı tapınaktan dışarıya çıkaracaktır."

"Tapınak mı?"

At kuyruğunu savurarak "Bilirsin, bu tıpkı sokak itibarı gibi. Ama sadece zombiler arasında." dedi.

"Ah" dedim. Bu gece duyduğum diğer şeyler gibi bu da garip bir şekilde netlik kazandı. Yani onlar babanı edici' diye mi çağırıyor?" Mary'nin babasının tıpkı kızı gibi yaylı tüfeği ustalıkla kullandığını canlandırmakta zorlanıyorum.

Mary'nin gülümsemesi yine kayboldu. "Hayır, annem. En azından... eskiden olduğu gibi. Sadece vampirler değil bütün kötü varlıklar; iblisler, kurt adamlar, periler, hayaletler, büyücüler, satirler, loki, shedular, vetelalar, titanlar, leprikonlar—"

"Leprikonlar mı?"

Ama Mary omuz silkmekle yetindi. Sonra "Eğer bu, bir iblis olsaydı annem onu yok ederdi. Çünkü bunun için özel bir yeteneği vardı... bir yetenek." dedi.

"Umarım bu yetenek bana da geçmiştir."

Öylece kaldım. Birkaç saat içinde burada olup bitenlerin beni şaşkına çevirdiğini kabul ediyorum.

Yaylı tüfekler, vampirler, yok ediciler? Vetela da ne?

Bunu bilmek istediğimden bile emin değilim. Hayır bir saniye, eminim. Kafamın içinde susturamadığım bir uğultu var.

Ve gariptir ki bundan hoşlanıyorum.

Mary'yle göz göze geldik. "Şimdi bana inanıyor musun?"

198

YOK EDİCİNİN KIZI

"inanıyorum," dedim. Asıl inanmadığımı şey benim bunlara inanıyor oluşum. Demek istediğim ona inanıyor olmam.

"Güzel, kimseye söylemezsen çok iyi olur. Şimdi kusura bakmazsan bazı şeyleri hazırlamam gerekiyor—"

"Harika, benim ne yapmam gerektiğini söyle."

Yüzüne bir gölge düştü. "Adam," dedi. ismimi söyleyişinde beni çılgına çeviren bir şey var... Kolları-

mı ona sarmalamak istiyorum ve aynı zamanda odanın içinde sevinçle koşuşturmak istiyorum. "Teklifine minnettarım. Gerçekten. Ama bu çok tehlikeli. Eğer Drake'i öldürürsem—"

"Onu öldürdüğünde" diye düzelttim.

"Olacağı şu. Babası intikam için ortaya çıkacaktır.

Belki bu gece değil. Belki yarın da değil. Ama yakın-da. Ve ortaya çıktığında... her şey berbat olacak. Bir kabus. Sanki—"

"Vahiysel," bu sözcüğü söylerken omurgamdan aşağıya bir ürperti geldi.

"Evet, evet, aynen." Titrememe aldırış etmeden.

"Merak etme bunun için hazırlıklıyım," dedim.

Mary kafasını sallayarak "Anlamıyorsun Adam.

Seni koruyacağıma dair garanti veremem. Hayatını bu şekilde riske atmana da kesinlikle izin veremem.

Bu durum benim için farklı çünkü-çünkü o benim annem. Ama sen—"

Onun sözünü kestim. "Sadece seni kaçta alacağı-

mı söyle."

MEG CABOT

Bana baktı; "Ne?"

"Pardon ama baloya bu gece tek başına gitmeye-ceksin. Bu konu burada kapanmıştır."

Bunu söylerken o kadar korkunç görünüyor olmalıyım ki Mary tam tartışmaya başlayacakken vazgeçerek, "Hımm. Tamam" dedi.

"Bu senin cenazen olacak."

Bu benim için sorun değil, son sözü o söyleyebilir.

Çünkü biliyorum ki ben kıyamet sonrası ABD'de hayatta kalabilmek için partnerimi buldum.

2 0 0

YOK EDİCİNİN KIZI

Mary

Müzik kalp atışımın ritmine uygun çalıyor.

Göğsümdeki ritmi hissedebiliyorum —badoom *badoom*.

Balo salonunun tavanından gelen titrek ışık yüzünden odanın karşısındaki kıvranan bedenle ri görebilmek çok zor.

Ama biliyorum ki o burada. Onu hissedebiliyo rum.

Ardından, dans pistinden bana doğru geldiğini gördüm, iki elinde de kan kırmızısı bir içecek vardı.

Yeteri kadar yaklaştığında, bardaklardan birini uzattı ve "Merak etme kontrol ettim, alkollü değil."

dedi.

Cevap vermeden, bir yudum aldım. Her ne kadar tatlı olsa da, içkiye minnettarım çünkü boğazım ger çekten kuru.

Gerçek şu ki, hata yaptığının farkındayım.

Adam'ın bunu yapmasına izin vermiş olmamdan bahsediyorum

miyorum. Onu, okulun diğer aptal iskoçyalılarından Ama... onunla ilgili bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum.Onu okulun aptal iskoçlarından 201

MEG CABOT

ayıran bir şey. Belki de bu kulüpte cesaretimi kaybettiğim anda hayatımı kurtarışı, Sebastian Drake'e -şeytanın torunu olan- ketçap dolu su tabancasıyla ateş

edişi.

Ya da belki de babama karşı bu kadar kibar olu-

şu, onun hakkında *Geleceğe Dönüş* serisindeki doktor benzetmesiyle ilgili espriler yapmaması ve hatta ona *efendim diye* hitap etmesi. Ya da annemin fotoğrafını o şekilde eline alması ve ona annemle ilgili gerçeği anlattığımda donup kalması.

Belki de bu akşam saat sekize çeyrek kala beni almaya geldiğindeki görünüşü; smokinin içinde o kadar yakışıklı görünüyordu ki; hatta elinde de benim için aldığı kırmızı bir demet çiçekle... 24 saatten az bir zaman öncesine kadar baloya gideceğini bilmiyor olmasına rağmen (iyi ki kapıda indirimli biletler var).

Pekala. Babam da fotoğraflar çekerek "Annen iyi olduğunda görsün diye." ve Adam'ın eline 20 dolar sıkıştırmaya çalışıp ona, "Danstan sonra Mary'ye dondurma ısmarla." diyerek hayatında ilk defa normal bir baba gibi davrandı.

Ama itiraf etmeliyim ki bu durum, babamı laboratuvarından çıkmadığı zamanlarda daha çok sevdiğimi anlamamı sağladı.

Yine de hâlâ Adam'ı bir an önce buradan göndermediğim için hata yaptığımın farkındaydım. Bu amatörler göre bir iş değildi. Bu... bu.

.... Harika. Balo salonundan bahsediyorum, içeri Adam'ın kolunda girdiğimde neredeyse soluğum ke-2 0 2

YOK EDİCİNİN KIZI

silmişti. (Adam ısrar etmişti. Bu yüzden eğer Drake oradaysa ve bizi izliyorsa "normal bir çift" gibi davranacaktık.) St. Eligius Hazırlık Sınıfı balo komitesi bu

yıl kendilerini gerçekten aşmışa benziyor.

Dördüncü dönem balosunu muhteşem VValdorf-Astoria'da yapmayı garantilemek başlı başına bir şö-

len; ama bunu ışıl ışıl romantik masallar diyarına e-virmek? Mucizevi.

Umarım bütün bu rozetler ve flamalar ateşe dayanıklıdır. Çünkü bıçağımı Drake'in göğsüne sapladı-

ğımda, cesedinin kendi kendini yaktığı anda ıkaraca-

ğı alevlerin içinde tutuştuklarını görmek hiç hoşuma gitmez.

Dans pistinin kenarına oturduktan sonra, sessiz-likte, içkilerimizi yudumlarken Adam, "Eee, işimizi nasıl halledeceğiz? Hiçbir yerde yaylı tüfeğini göremiyorum da." dedi.

Elbisemin yırtmacını hafifçe sıyırarak "Sadece bir kazıkla saldıracağım." dedim. Annemin eski tabanca kılıfını kullanarak ucuna el oyması bir parça kl bağ-

ladım. "Böylelikle ortalığı ayağa kaldırmadan işi halletmiş olacağım."

ikisini biraz daha doldurduktan sonra "Ah, tabii." dedi Adam.

Kalamdan başka bir yere bakmadığını fark ettim

ve hemen eteğimi aşağı doğru indirdim.

Ve -ilk defa- Adam'ın en yakın arkadaşının kız arkadaşını kan emici bir iblisin büyüsünden kurtarmaktan çok, kendi sebeplerinden dolayı bu işin için-2 0 3

MEG CABOT

de olduğunu anladım.

Sadece... böyle bir şeyin mümkün olabileceğı dı-

şında? Çünkü o *Adam Blum*. Ve ben de yeni bir kızım.

Benden hoşlandığına şüphem yok ama beni *sevmiyor*.

Sevemez. Çünkü yaşamak için yaklaşık 10 dakikam kaldı. Eğer gerçekleşmesinden emin olduğum şeyi kökten değiştirecek bir şeyler olmazsa.

Utanarak, önümüzde sarmaş dolaş dans eden çifti izledim. ABD Tarihi dersinden Bayan Gregory şape-ronlardan (namus bekçisi) biri gibi davranıyor. Etrafta dolanıp, kızların sevgilileriyle aşırıya kaçan hareket-lerde bulunmalarına engel olmaya çalışıyor. Bence ayın doğmasını da engellemeyi denemeli.

Yanaklarımın elbisemle aynı renk olduğunu fark etmemesini umarak "Ben kazığı ona saplamaya çalışırken senin de Lila'yı oyalaman çok iyi olur. Onu kurtaracağım diye önüme fırlamasını istemeyiz, değil mi?" dedim.

Adam da "işte bu yüzden Ted'i de buraya sü-

rükledim ya." derken yakınlardaki masalardan birinde, dans pistine sıkılmış bir şekilde bakan Teddy Hancock'u başıyla işaret etti. Hepimiz gibi Ted de Lila'nın -ve sevgilisinin- gelmesini bekliyordu.

"Yine de" dedim, "Seni yakınımda bir yerlerde istemiyorum... biliyorsun."

"Milyonlarca kere söyledin zaten," diye mırıldandı Adam. "Biliyorum ki başının çaresine bakabilirsin Mary- zaten bunu fazlasıyla belli ettin."

Ürpermeme engel olamıyorum, iyi vakit geçirmi-2 0 4

YOK EDİCİNİN KIZI

yor. Bunu söyleyebilirim.

Peki ne olmuş yani? Ona gelmesini ben söyleme dim. Kendi kendini davet etti! Kaldı ki bu bir buluşma değil; ölüm planı. Başından beri bunu biliyordu. Ku ralları değiştiren o, ben değilim. Demek istediğim ben kiminle takılıyorum. Ben kimseyle *çıkamam*. Tamam lamam gereken bir görevim var. Ben Yok Edici'nin kızıyım. Ben.

Adam "Dans etmek ister misin?" diye sordu.

Şaşırmışçasına "Çok isterim ama aslında—" der ken kaldım.

"Harika" dedi ve kollarımdan tuturak beni dans pistine götürdü. Aslında onu durdurmak için bir şey yapamayacak kadar afalladım. Yaşadığım ilk şok yavaş yavaş geçtikçe onu durdurmak istemediğimi fark ettim. Bunu fark ettiğime şaşırmıştım... aslında Adam'ın kollarında olmaktan çok memnundum. Bana kendimi çok iyi hissettirdi. Onun kollarında kendimi iyi hissediyordum. Kısa bir süreliğine normal bir kız mışım gibi.

Yeni kız değil, Yok Edici'nin kızı değil sadece... ben. Mary.

Bu eskiden alışık olduğum bir histi.

Adam "Mary" dedi. Benden o kadar uzun ki saç larımı uçuşturan nefesiyle boynum gıdıklandı. Bunu çok da umursamadım, nefesi hoş kokuyordu. Ona şaşkın şaşkın baktım. Bu kadar yakışıklı ol-duğunu daha önce fark etmemiş -gerçekten fark etmemiş- olmadığımı inanamıyorum. Belki de fark etmiş-

2 0 5

MEG CABOT

tim ama hiçbir zaman belli etmedim, çünkü onun gibi bir çocuk benim gibi bir kızla görülürse ne olurdu?

Baloya Adam Blum'la geleceğimi kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi...

Ama tabii ki, o sadece annemin bir vampir oluşu gibi sebepler yüzünden, yani bana acıdığı için baloya beraber gitmeyi teklif etti. Fakat yine de...

"Hmmm?" dedim gülümseyerek.

Adam nedense rahatsız görünüyor. "Merak ediyordum da eğer - biliyorsun, bütün bunlar sona erince, Drake küle dönünce, Lila ve Ted tekrar bir araya gelince- sen, hımm..."

Tanrım. Neler oluyor? Yoksa... bana *çıkma teklifi* mi etmek üzere? Tıpkı ciddi konuların konuşulmadı-

ğı, gerçek bir randevu gibi?

Hayır. Bu aslında gerçekte olmuyor. Bu bir rüya olmalı. Biraz sonra uyanacağım ve bütün her şey bitmiş olacak. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki?

Nefes alamıyorum, tek bir şeyden eminim; bütün bü-

yüyü bozmuş olacağım eğer...

"Evet Adam?" diye sordum.

"Şey," artık gözlerime bakamıyordu. "Sadece, bilirsin, belki birlikte takılmak istersin—"

"Pardon," Adam'ın sözünü kesen bu kalın ses şimdi çok tanıdık. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapadım. Buna inanamıyorum. Bu gidişle, *hiçbir zaman* bana gerçekten çıkma teklif edecek bir çocukla karşılaşamayacağım.

Asla. Asla. Asla. Hayatım boyunca bir ucube -aynı 206

YOK EDİCİNİN KIZI

ucubelerin ürünü- olarak kalacağım. Her şeyden önce, zaten Adam Blum gibi bir çocuk neden benimle çıkmak istesin ki? Bir vampirin ve çılgın bir profesö-

rün çocuğuyla? Kabul edelim ki böyle bir şey asla olmayacak.

Buna ben sebep oldum. Olayın *bu hale* gelmesine göz yumdum.

"Beni dinle," derken ateşle bakan gözlerimde, o mavi gözbebekleri büyümüş olan Sebastian Drake ile yüzleşmek için hızlıca dönüyordum. "Buraya ne cüretle..."

Fakat ardından sesim canlılığını yitirdi. Çünkü birdenbire, görebildiğim sadece o gözler... sanki birden içine dalıp, o sıcaklığın beni nazik ve yumuşak dalgalarla yıkamasına izin vermemi sağlayan hipno-tize edici mavi gözler...

Onun Adam Blum olmadığı bir gerçek. Ama bana bunu bildiğini, buna üzüldüğünü ve bana yaranmak için elinden geleni yapacağını açıkça gösteren bir ta-vırla bakıyordu... hatta daha fazlası...

Bir diğer bildiğim şey de, Sebastian Drake beni kollarına alıyor - kibarca, oldukça kibarca- ve beni dans pistinden alarak, arasından parıldayan küçük süsle-melerle donatılmış, karanlığının üzerine ayışığının yansıdığı bahçeyi gördüğüm Fransız kapısına doğru götürüyor... Burası da altın saçlı Transilvanyalı bir kont tarafından getirilmek isteyeceğiniz bir yerdir.

Sebastian naif bir ses tonuyla "Sonunda karşılaştığımızı sevindim." dedi. Geride bıraktığımız her şey 2 0 7

MEG CABOT

ve herkes-bize kıskançlıkla bakan diğer çiftler; Adam; serseme dönmüş Lila; ve *onun* arkasından kıskançlık-la bakan Ted; flamalar ve rozetler bile yok olmuş gö-

rünüyor, sanki dünyada bir tek ben, birden kendimi içinde bulduğum bahçe ve Sebastian Drake var.

Bu arada Sebastian da dağılmış saçlarımı düzelt-meye çalışıyor.

Birden ondan korkmam gerektiğini hatırladım...

Hatta nefret etmem gerektiğini. Yalnızca neden oldu-

ğunu düşünemiyorum. Nasıl olur da onun gibi yakı-

şıklı, tatlı ve kibar birinden nefret edebilirdim? O sadece benim daha iyi hissetmemi istiyor, bana yardım etmek istiyor.

Elimi kaldırıp hafifçe dudaklarına bastırırken

"Gördün mü? O kadar da ürkütücü değilim? Değil mi? Ben de tıpkı senin gibiyim. Sadece bu dünyadaki yerini bulmaya çalışan kabul etmek gerekirse son derece korkunç birinin çocuğu. Senin ve benim, Mary, kendi sorumluluklarımız var, yok mu? Annen selam söyledi bu arada." dedi Sebastian.

"A-annem mi?" Beynim, içinde bulunduğumuz bahçe gibi sise bürünmüştü. Çünkü annemin yüzünü ancak canlandırabiliyorken, Sebastian Drake'in annemi nasıl tanıdığını anlayamıyordum.

"Evet," dedi Sebastian, dudaklarını elimden dirseğime götürdü. Ağzı sanki tenime değen sıvı bir alev gibi. "Seni özlüyor, bilirsin. Neden ona katılmak istemediğini anlamıyor. Şu anda o kadar mutlu ki... ağrı nedir bilmez... ya da yaşlanmanın getirdiği o küçük 208

YOK EDİCİNİN KIZI

düşürücü durumu... ya da yalnızlığın verdiği derin üzüntüyü." Dudakları artık çıplak omuzlarımda.

Nefes almakta zorlanıyorum. Ama iyi yönde. "Annen aşk ve zarafetle çevrili... tıpkı senin de olabileceğin gibi, Mary." Dudaklarını boğazımda hissediyorum.

Nefesi o kadar sıcak ki kendimden geçmeme neden oluyor. Ama sorun değil, çünkü o güçlü kolları belimi kavıyor ve beni dik tutuyor. Vücudum ve özellikle de boynum davetkar bir tavırla arkaya yatıyor.

Kulağıma "Mary" diye fısıldadı.

Ve ben öylesine huzurlu, sakin hissettim ki -annem ayrıldığından beri hissetmediğim bir şey- gözkapaklarım kapandı...

Ardından soğuk ve ıslak bir şeyin bana vurduğu-nu anladım.

"Ah," dedim. Gözlerimi açtığımda biri bana tokat atıyordu ve nemli parmaklarımı bulmak için o elden kurtulmaya çalıştım.

Birkaç adım ileride durduğu yerinden Adam kollarını önüne uzatmış ve 9 mm Beretta su tabancası direk beni nişan almış bir şekilde "Kusura bakma, ka-

çırdım." dedi.

Biraz sonra, güçlükle solumaya başladım, çünkü barut dolu bir toz bulutu yüzüme çarptı. Öksürerek, dakikalar önce beni nazikçe, şimdi ise yanan göğsü-

nü tutan adama baktım..

"N—" Güçlükle nefes alan Sebastian Drake göğ-

sünden çıkan alevleri söndürmeye çalışıyor... "Bu da nesi?"

2 0 9

MEG CABOT

"Biraz kutsal su, ahbap," dedi Adam ve Drake'in göğsüne suyu atmaya devam etti. "Bundan çekinme-men lazım. Tabii eğer bir zombi değilsen ama ne yazık ki öylesin gibi görünüyor."

Kısa bir süre sonra, kendime geldim ve eteğimin altındaki kazığa ulaşmaya çalışıyordum.

"Sebastian Drake," diye bağırdım, ama o benden önce acı içinde dizlerinin üstüne düştü. Ve Öfke için-de. "Bu annem için."

Ve kül oymalı kazığı kalbinin olduğu yere sapladım.

Tabii eğer bir kalbi varsa.

Erkek arkadaşının başı kucağında boylu boyunca uzanırken Lila, "Ted," dedi.

Ted de hayran hayran ona "Evet?"dedi.

"Hayır," dedi Lila. "Bir dahaki sefer Kancun'a gittiğimde yaptıracağım dövme bu. Sırtımın küçük bir yerine. Ted kelimesi. Böylece, herkes benim sana ait olduğumu bilecek."

"Ah, tatlım," dedi Ted. Ve başını aşağı doğru çekti ki dilini rahatça Lila'nın dudağına değdirebilsin.

Başımı yana çevirerek "Aman Tanrım," dedim.

"Biliyorum." Adam 12 kiloluk bovvling topuyla atışını yaptı. "Drake'in büyüğü altındayken bile daha çok hoşuma gidiyordu. Ama sanırım böylesi daha iyi.

Ted, Lila'nın canını Sebastian'dan çok daha az acıtacaktır. Bu arada eğer kaçırmısaydın strike yapacaktın." Adam yanımda bulunan sıranın üzerine çıktı ve 2 1 0

YOK EDİCİNİN KIZI

kafamın üstündeki puan tablosuna baktı. "Ee, ne dü-

şünüyorsun? Ben kazanıyorum."

"Bu kadar kendine güvenme," diye cevapladım.

Ama kabul etmeliyim ki ukalalık taslamak için birçok sebebi var. Sadece Night Strike'da bovvlingde yeniyor olması değil.

"Sadece bana," dedim. Adam en sonunda pap-yonunu çıkarırken. Bovvlmor Lanes'in garip disko ışıkları altında bile -balo sonrası aktivitelerimiz için geri döndüğümüz bovvling yolu ki burası da taksiy-

le VValdorfdan tam tamına 9 dolar- Adam hâlâ gayet yakışıklı görünüyordu.

"Bu kutsal suyu nereden buldun?"

Adam da bana doğru şaşırılmış bir şekilde bakarak,

"Onun bir kısmını Ted'e vermiştin. Hatırlıyorsun de-

ğil mi?" diye sordu.

"Peki ama onu su tabancasına koyma fikrini nereden buldun?" diye sordum. Hâlâ, balodan önce yaptığımız aktivitelerden başım dönüyordu. Ama gece yarısı bovvling oynamak da zevkli. Yine de baloda 200

yaşındaki birvampiri öldürmekle kıyaslanamaz bile.

Ne kötü, sadece benim ve Adam'ın dışında kimsenin göremediği bahçede küle dönüşüverdi. Hâlâ taşlarını takmakta olan Ted ve Lila'nın yerine biz de balo kralı ve kraliçesi olarak seçilebilirdik... ama o öpüşme yüzünden taşları biraz yana kaydı.

"Bilmiyorum, Mare," dedi Adam puan kazanma-ya devam ederken.

"O zaman iyi bir fikir gibi gelmiş-

ti."

2 1 1

MEG CABOT

Mare. Daha önce hiç kimse bana Mare dememiş-

ti.

"Peki nerden biliyordun?" diye sordum. "Yani, Drake'in—neyse? Demek istediğim, numara yapmadığımı nasıl söyleyebilirsin? Ona sahte güven duygusu vermek için?"

"Seni boynundan ısırıcak olması gerçeğinin ya-nında demek istiyorsun?" Adam bir kaşını kaldırdı.

"Ve lanet olsun ki onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor olmayışının yanında? Evet, kesinlikle neler ol-duğu hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı."

"Dişlerini hissederek hissetmez, kendime gelirdim."

diyerek ona, benim bile hissedemediğim bir güven verdim.

"Hayır," dedi Adam. Şimdi bana pis pis sırtıyordu ve yüzü puan tablosunun tek bir lambasından çı-

kan ışıkla aydınlandı. Bovvling yolunun geri kalanı karanlık, ürkütücü bir florasanın ışığıyla aydınlanan toplar ve lobutlar dışında. "Hiç de yapmazdın. Kabul et Mary. Bana burada ihtiyacın vardı."

Yüzü bana -Sebastian Drake'in hiçbir zaman olamadığı kadar yakın.

Bakışlarına dalıp gitmek yerine, sanki o bakışlar altında eriyecekmiş gibi hissettim. Kalp atışım hızlandı.

Dudaklarına bakmaya karşı koyamaz bir halde

"Evet, sanırım ihtiyacım vardı." dedim.

"Seninle iyi bir ikili olduk," dedi Adam. Onun da bakışlarının dudaklarımdan uzakta olmadığını fark 2 1 2

YOK EDİCİNİN KIZI

etmemem imkansızdı. "Sen demez miydin? Demek istediğim, bu vahiyssel olayın olacağını göz önünde tutarsak? Drake'in babası bu gece yaptıklarımızı öğ-

rendiğinde?"

Haliyle nefesim kesilir gibi oldu.

"Doğru," diye bağırdım. "Ah, Adam! Sadece benim peşimden gelmeyecektir. Senin de peşine düşecektir!"

"Biliyorsun," dedi Adam. Artık bakışları dudaklarımdan daha da aşağı doğru iniyor. "Bu elbiseyi gerçekten çok seviyorum. *Bowling* ayakkabılarıyla da uyumlu."

"Adam," dedim. "Bu ciddi bir mesele! Dracula her an hazırlıklarını tamamlayıp Manhattan'a saldırabilir ve biz burada *bowling* oynarak zamanımızı harcıyoruz. Biz de karşı saldırı için hazırlanmalıyız!"

Bizim de—"

"Mary," dedi Adam. "Dracula bekleyebilir."

"Ama—"

"Mary," dedi Adam. "Sus!"

Ve söyleneni yaptım. Çünkü onu öpmekle meşgu lüm.

Ayrıca o haklı. Dracula bekleyebilir.

213

MICHELE JAFFE

Öp ve Söyle

MICHELE JAFFE

ÖP VE SÖYLE

10

"Ü z g ü n ü m ki, bu, sadece bir hikaye sonun-dan daha ötesi değildi." Adamın elleri kadının boğazındaydı. Gülümseyerek boğarken ona bakıyordu.

"Eğer beni öldürmeyi planlıyorsan bunu bir an önce yapamaz mısın? Bu biraz rahatsız edici."

"Ne, ellerim mi? Yoksa başarısız olduğunu hissetmen mi—"

"Ben başarısız değilim."

"—Yine."

Suratına tükürdü.

"Hâlâ ateşlisin. Sana imreniyorum. Seninle gayet iyi anlaşabilirdik. Ne yazık ki, buna zaman yok."

Son bir kez çabaladı. Ellerini -ya da önkolunu- bo-

ğazından çekmeye çalışarak son bir kere denediyse de yumrukları onu yere serecek kadar güçlü değildi.

Yüzüne o kadar yakındı ki nefes alıp verişini hissedebiliyordu. "Diyeceğin bir şey var mı?"

"Üç kelime: Nefes tazeleyici şeker. Onlara gerçekten ihtiyacın olacak."

2 1 7

MICHELE JAFFE

Güldü ve ellerini boynunda üst üste gelecek şekilde sıkıca bastırdı. "Elveda."

Gözleri bir anlığına onun gözlerine bir şeyler söy-lercesine baktı. Ardından keskin bir çatırtı duydu ve her şey kararırken kendini birazdan bayılacak gibi hissetti.

218

ÖP VE SÖYLE

10

8 SAAT ÖNCE.

"KURNAZ KIZLAR sessizliğin altın olduğunu büirler-ama yalnızca dört dakika. Daha uzar-sa, Awkward Caddesi'ne doğru gidiyorsunuzdur," diye okudu Miranda. Ardından kitaba öfkeleni. "Eğer geri sayımın sürdüğünü hissederseniz, ona bir teklifte bulu-nun! Gülümseyerek basit bir "Ceviz ister misiniz?" sorusu bile sessizliği aniden bozabilir. Unutma ki, kurnazca."

Miranda *Erkeğinizi Nasıl Elde Edersiniz Ve Öpersiniz!* kitabına artık hiç inanmamaya başlamıştı.

O Haziran gecesi Santa Barbara Municipal Havaalanındaki yükleme alanına park edilmiş siyah Town Car'a yaslanarak onu kitapçıda bulduğunda ne kadar heyecanlandığını düşünüyordu. Sanki ve-sonsuza- kadar- mutlu- yaşadılar hayali bir kitapta gerçek olmuştu. Kim 'Hayatınızı Değiştirecek Beş Yüz ifadesi' ya da 'Sadece Da Pros'un Bildiği Dil Tantra'sının Sırları'nı öğrenmek istemez ki? Ama bütün alıştırmaları yapmış olarak, şirin gülümsemenin değiştirici gü-

cüne ya da yarım saati bir üzümü emerek geçirmeye inanmamıştı. Bir kişisel gelişim kitabı onu ilk kez ha-2 1 9

MICHELE JAFFE

yal kırıklığına uğratmıyordu. *Ertelemeye Son ve Ken-dinize Arkadaş Edinin.* Her ikisi de tam anlamıyla ber-battı ama bu oldukça moral bozucuydu çünkü bu kez gerçekten büyük umutları vardı. Ve en yakın arkadaşı Kenzi'nin son zamanlarda belirttiği gibi; lisedeki son sınıf öğrencilerinden Miranda gibi davranan herhangi birinin gerçekten yardıma ihtiyacı vardı.

Bir başka bölüm denedi. "Kaşlarını *kaldırıp bir öneri ekleyerek, sorusunu başka bir şekilde sordu. Ya da sohbeti karşı cinsi tavlama sözleriyle başlat. Sen:* Porselen bölü-

münde miyiz? O: Hayır, neden? *Sen:* Çünkü çok hoş-

sun. *Sen:* Uzay pantolonu mu giyiyorsun? O: Hayır, neden? *Sen:* Çünkü popon—"

"Merhaba, Bayan Öpücük."

Miranda başını kaldırdı ve kendini Yardımcı Ça-vuş Caleb Reynolds'ın çukur çenesine ve yanık yüzü-

ne bakarken buldu.

O yaklaştığında kalp atışını hissetmediği için en-dişeli olmalıydı. Sonundaki bir-iki-üç ça ça ça ritmi gibi olan o kısa tekrarlama belirgindi. (Bu ça ça ça ritmini bir başka kişisel gelişim deneyimi olan *Dans Edebilirsin'den* öğrenmişti.) Muhtemelen yaşlandığın-da bununla bir problemi olacaktı ama yirmi iki yaşın-da oluşu onu spor salonuna gitmekten alıkoymuyor-du. En azından bu göğüs kasının, pazularının, omuzlarının, ön kollarının ve bileklerinin görüntüsünden anlaşılıyor.

Bakmayı kes.

Ne zaman hoş bir çocukla konuşmaya çalışsa saç-

2 2 0

ÖP VE SÖYLE

malamaya başlardı. Kendinden yalnızca dört yaş bü-

yük, her sabah işe gitmeden önce sörf yapan ve saat sabahın sekizi bile olsa güneş gözlükleriyle dışarı çı-

kacak kadar klas olan Santa Barbara'nın en genç şerif yardımcısı bir yana... "Selam çavuş. Buraya çok sık gelir misin?"

Bu, çocuğun suratının asılmasına sebep olmuştu.

"Hayır."

"Hayır gelmezsin. Neden geleceksin ki? Ben de gelmem. Yani o kadar sık. Belki haftada bir kere. Tu-valetlerin nerede olduğunu bilecek kadar sık değil.

Ha-ha!" Her zaman hayatın ihtiyaç duyulan anlarda bir çıkış kapısının olması gerektiğini düşünüyordu.

Sadece kendini küçük düşürdüğünde gizlenebilece-

ğin bir kapı. Ya da ergenlik sivilcelerinin çıktığında.

"Kitap güzel mi?" diye sordu. Kitabı elinden aldı ve seslice başlığını okudu. "*(Bazen) Kötü Kız Olmak isteyen iyi Kızlar için Rehber.*"

Maalesef kurtulabileceğim bir kapı yoktu.

"Okul projesi için. Ödev. Şey üzerine, birleşme ri-tüelleri."

"Düşünce suçu tam da sana göreydi." Kocaman bir sırıtmaya göre çok daha hoş olan yarım gülümsemesiyle etkilemişti. "Yakın zamanlarda daha fazla mahalle bakkalı soygunu engellemeyi düşünüyor musun?"

Bu bir hataydı: Ron'un 24 Saat Açık Marketi'ni so-yan çocukları durdurmamak, polisin onu görmesini sağlamak için yeteri kadar etrafta dolaşmak. Elektrik 221

MICHELE JAFFE

direği bir sebepten ötürü dörtyol ağzında hızla giden hırsızların arabasının önüne düştüğünde, onun sadece ona yaslanıp kalmasına çok zor inandılar, insanların bu kadar ş phecisi olması ne kadar da kötüydü; özellikle de yasaları uygulamakla yükümlü olan ki-

şilerin. Ve okul idaresinin. Ama o zamandan beri çok şey öğrenmişti.

"Ayda bir soygunla idare ediyorum," dedi bir ışık bekleyerek. Ha- ha- dalga- geçiyorum- *kurnazca*- tonunda. "Bugünkü her zaman yaptığım bir iş: Havaalanı-

nın VIP bölümünden insanları alarak gidecekleri yer-lere götürmek." Miranda hafif hafif  a  a  a diye atan kalp atışını duydu. Belki de VIP'lerin çok hoş olduklarını düşünmüştü.

"şu gittiğin yatılı okul Chatsvworth Akademisi mi?

istediğin zaman mı yoksa belli günlerde mi kampüs dışına  ıkmana izin veriyorlar?"

"Son sınıfsan,  arşamba ve cumartesi öğlenleri. O

günler dersimiz olmuyor," dedi. Kalp atışının daha da hızlandığını hissetti.

"Yani  arşamba ve cumartesi öğlenleri boşsun.

Peki boş zamanlarınızda eğlenmek için ne yaparsınız?"

Ona  ıkma mı teklif ediyordu? Hayır. Asla. OLMAZ ÖYLE şEY OLMAZ ÖYLE şEY! *Flört etmek!* Kendi keline söylemişti. O şirin gülümseme! Bir şey söyle!

Herhangi bir şey! Biraz kurnaz ol! Hemen şimdi!

Bir kaşını teklif sunarcasına kaldırarak, "Eğlenmek için ne yaparsın?" sorusunu tekrarladı.

2 2 2

ÖP VE SÖYLE

Bir an şaşırmış gibi oldu. Ardından gayet ciddi bir şekilde, "Çalışıyorum, Bayan Öpücük," dedi.

Lütfen Miranda Kiss'i; yılın En Salak Kızı'nı nezaket

ve içtenlikle karşılayın, diye düşündü. "Tabii ya. Ben de.

Ya müşterileri gezdiriyorum ya da grup çalışmalarındayım. Tony Bosun'un Arı Kızlar'ından biriyim de?

Paten takımı? Bu yüzden bunu yapıyorum," dedim.

Bakışlarını kullanmak yerine eliyle vurarak Town Car'ı işaret etti. "Tony'nin şirketi için şoför olman gerekiyor, 5B Lüks Taşımacılık. Onun takımında olmak için. Genelde haftasonları oyunlarımız olur, çarşambaları ise antrenman. Diğer günler de bazen..." Saç-

malamayı bırakmıştı.

"Arı'ları oynarken gördüm. Profesyonel bir takım, değil mi? Lise öğrencisinin oynamasına izin verirler mi ki?"

Miranda yutkundu. "Ah, elbette. Tabii ki."

Güneş gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

"Pekala. Takıma girmek için yalan söylemek zorunda kaldım. Tony benim yirmi yaşında olduğumu sanıyor. Ona söylemeyeceksin değil mi?"

"Senin yirmi yaşında olduğuna inandı mı?"

"Yeni bir savunma oyuncusuna ihtiyacı vardı."

Yardımcı Reynolds kendi kendine gülüyordu.

"Yani sen şimdi savunma oyuncusu musun? Şanslısın. Neden bir istisna yaptığını şimdi anlıyorum."

Hâlâ ona bakarak, "Seni asla tanıyamazdım," dedi.

"Şey, bilirsin hepimiz şu perukları ve gözlerimize ise yaldızlı maskeleri takıyoruz. Böylece hiçbirimizin 2 2 3

MICHELE JAFFE

birbirinden farkı kalmıyor." Patenle ilgili sevdiği şeylerden biri de buydu: Gizlilik. Kimsenin senin kim ol-duğunu ve yeteneklerini bilmemesi. Bu onun güvende ve dayanıklı hissetmesini sağlıyordu. Kimse seni başkalarından ayırt edemiyordu... hiçbir şeyden.

Yardımcı Reynolds ona bakabilmek için güneş

gözlüklerini çıkarmıştı. "Yani, kırmızı, beyaz ve mavi renkli kıyafetlerden birini giyiyorsun? Kısa gömlekli ve o sevimli pelerinli? Bir ara görmek isterim!"

Gözlerinin içine doğru gülümsedi. Dizleri güç-

süzleşmişti ve zihninde onu gömleksiz ama bir sürahi akçaağaç şurubuyla ve kocaman —

"İşte, benim kadını," dedi. "Sonunda buldum."

Ardından gitti.

Miranda onu daha yirmilerinde bir kızın yanına gidişini, gür san saçlı, ince ama kaslı kolunu ona atı-

şını ve boynundan öpüşünü izledi. Sutyen etiketinin üzerinde *36C beden, Sanri tarafından yapılmadı* yazan bir kadındı. Onun heyecanlı bir şekilde "Eve gidene kadar sabret. Çok ilginç yeni oyuncaklarım var, bazı-

ları sadece sana özel," dediğini duydu. Sesi boğuk ve heyecanlıydı

Miranda'yı geçip giderken çenesini onun olduğu tarafa doğru kaldırdı ve "Beladan uzak dur," dedi.

"Olur, sen de." Saçmalamıştı. Miranda ne kadar *aptal* olduğunu düşünerek kafasını arabanın üstüne vurmak istiyordu. Kitapta geçen dört numaralı bakışı (Lite Laff) yapmak istedi ama onun yerine nefesi kesildi.

2 2 4

ÖP VE SÖYLE

Park alanının karşısında dururlarken, bir kadının

ona kim olduğunu ve Yardımcı Reynolds'ın da

"Yerel

limuzin şoförü," dediğini duydu.

"O kız şoför mü?" dedi kadın. "Daha çok senin çıktığın Havvahi Havayolları'ndaki kizlardan biri

-ama

çok daha genci- gibi duruyor. Ve daha sevimlisi.

Böyle-

sine şirin ve genç kızların arasında görüşlerinin nasıl

hızlı yayıldığını bilirsin. Endişelenmemem gerektiği-ne emin misin?"

Miranda gülüşünü duymuştu. Sesindeki o gerçek zevki hissetmişti. "O mu? Bebeğim, o sadece bana aşık

olmuş liseli bir kız. Güven bana, endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok," dedi.

Ve düşündü: Çıkış kapısı. Şimdi. Lütfen.

Bazen gereğinden fazlasını duymak insanı mahveder.

2 2 5

MICHELE JAFFE

226

ÖP VE SÖYLE

10

Miranda, Santa Barbara Havaalanı'nın kerpiç duvarlarıyla, terrakota zemini, açık mavi ve sarı yaldızlı döşemesi ve duvarlardan sarkan betonvilleriyle resmi bir binadan çok Acapulco Joe'nun Şarap Evi'ne benzeyişini sevmiştir. Burası, birilerini bekleyen kalabalıkla, uçaktan inen insanları sadece zincirden oluşan bir çitin ayırdığı küçük bir yerdi.

Böylece uçaklar indikleri yere park edebilir ve bavul-lar arabayla alınıp götürülebilirdi.

Town Car'dan hoşgeldiniz tabelasını alıp, üzerinde yazan ismi kontrol etti -CUMEAN- ve yolcu-ların uçaktan indikleri yöne doğru kaldırdı. Orada beklerken, dört araba arkalarındaki altın rengi Lexus SUV'daki bir kadını dinledi. "Eğer uçaktan inse, bilirim. Çek defterini hazırlasa iyi eder," diyordu. Ar-dından hâlâ sıcak olan asfalttan sarmaşıklara doğru sürünerek giden salyangozun çıkardığı şlop şlop şlop sesine doğru kafasını çevirdi.

Duyduğu sesleri ondan başka kimsenin duymadı-

ğını ve kendisinin normal olmadığını anladığı o dakikayı hâlâ hatırlıyordu. Aziz Bartolomeo Okulu'ndaki yedinci yılının ilk yarısını - Vücudunuz Değişiyor: Ka-2 2 7

MICHELE JAFFE

dınlık videosunu oynattıktan sonraki kısım- doldurmuştu. Listeye koymadıkları değişikliklerden kafası karışmıştı: Kontrol edilemeyen hız patlaması, almaya çalıştığınız nesnelerin rasgele parçalanması, jum-ping jack yaparken kafanızı spor salonunun tavanına çarpmanız ve insanların giysilerinin üzerindeki toz-ları hemen farketmeniz gibi. Ama Rahibe Anna'nın bütün sorularını "Dalga geçmeyi bırak çocuk," diye cevaplamasından beri Miranda filmin gösterilmesine gerek olmadığını çünkü zaten her şeyin ortada oldu-

ğunu düşünüyordu. Bu, Cynthia Riley'i aldatmaması konusunda uyararak Johnnie Voight'un sevgisini ka-zanmaya çalıştığında ve beş sıra önündeki o kalemin sesini duyduğunda, her zaman yanlış cevaplar alıyordu. Miranda bütün bunlar sayesinde "özel yetenekleri olan biri" olduğunu anlamıştı. Johnnie dizlerinin üstüne çökerek Miranda'nın onun spor sutyenli ve ekose etekli tanrıçası olduğunu söylemek yerine; onu önce bir ucube sonra da her şeye burnunu sokan cadı-

nın teki diye çağırmış ve onu hırpalamıştı.

Böylece üst sınıfların ne kadar tehlikeli oldukları-

nı, insanları nasıl dışladıklarını öğrenmişti. Aynı zamanda kendiyile yaşıt erkeklerden daha güçlü oldu-

ğunu ve onların bunun hoş, hatta harika olduğunu düşünmediklerini de. Okul yöneticilerinin bile.

O zamandan itibaren normal davranmada ve dikkatli olmada uzmanlaşmıştı. Güçlerini geliştirmişti.

Ya da öyle sanıyordu. Yedi ay öncesine kadar—

Anıları bir kenara bırakarak ilgisini tekrar havaalanındaki insanlara çevirdi, işine. Yolun kenarında 228

ÖP VE SÖYLE

babasının omzunda oturan ve uçaktan inmiş, onlara doğru yürüyen kadına el sallayan ve şimdi de "Anne, anne, seni çok özledim!" diye bağırarak sarı bukletli kü-

çük bir kızı izledi.

Bu mutlu ailenin birbirini kucaklayışını seyretti. Birinin sanki midesine vurduğunu hissetti. Miranda'ya göre yatılı okula gitmenin avantajlarından biri; insanların evlerine davet edilmemeniz, onları hep birlikte kahvaltı yaparak normal aile gibi davranırken görmek zorunda olmamanızdı. Nedense, ne zaman gerçekten mutlu bir aile hayal etse onlar daima kahvaltı ediyor oluyordu.

Ve de normal ailesi olan insanlar Chatsworth Akademisi'ne gitmek zorunda değillerdi. "Güney Kaliforniya'da ilk Yatılı Deneyim." Ya da, Miranda'nın düşünmeyi sevdiği şekilde, ailelerin (ya da onun durumunda korumalarının) çocuklarını, onlara ihtiyaç-

ları olana kadar sakladıkları Çocuk Deposu.

Tek istisna oda arkadaşı, Kenzi'ydı. Birinci sınıftan itibaren dört yıldır Kenzi'yle birlikte yaşıyordu.

Kenzi Chin, Miranda'nın uzun süre birlikte yaşadığı tek isimdi. O, hep birlikte- kahvaltı- edilen mükemmel bir aileden geliyordu. Mükemmel bir teni, mükemmel notları ve mükemmel pek çok şeyi vardı. Kenzi bu kadar sadık ve kibar olmasaydı Miranda'nın ondan nefret etmesi gerekirdi. Biraz da deli doluydu.

Miranda'nın odalarına gelip onu altında sadece külodu ve bütün vücudu kurumuş, nane yeşili- renkli çamurla kaplı baş aşağı dururken bulunduğu o öğlen gibi.

2 2 9

MICHELE JAFFE

Miranda ona, "Bu sahneyi zihnimden çıkarabil-mek için hayatım boyunca terapiye gideceğim," de-mişti.

"Zaten darmadağın olmuş ailenle uğraşabilmek için uzun bir süre terapiye ihtiyaç duyacaksın.

Ben sana sadece konuşmak için TBS malzemesi veriyorum." Kenzi, Miranda'nın ailesinin geçimini Chatsworth'deki herkesten iyi biliyordu ve çoğu neredeyse uydurmaydı. Ama darmadağın olmuş kısmı doğruydı. Kenzi neredeyse kısaltmaları sevmiştir. Ve sürekli yenilerini üretmişti. Çantasını düşürüp yatağa devrildiğinde Miranda "TBS mi?" diye sordu.

"Tamamen Birinci Sınıf." Ardından Kenzi, "Baloya gelmediğine inanamıyorum. Her zaman ikimizin birlikte gideceğini düşünürdüm."

"Beth'in bundan hoşlanacağını hiç sanmam. Bilirsin işte üçüncü kişi olmak."

Beth Kenzi'nin kız arkadaşıydı. "Sakin yanımda o yaratık hakkında konuşma," dedi sahte bir ürpermey-le. "Beth ve Kenzi şovu resmen iptal edilmiştir."

"Ne zamandan beri?"

"Saat kaç?"

"3'ü 35 geçiyor"

"2 saat 6 dakika önce."

"Yani baloya kadar yeniden başlayacak."

"Tabii ki."

Kenzi'nin "iptalleri" yaklaşık bir hafta önce başlardı ve dört satten fazla sürmezdi. Bir ilişkiyi ayrılıkların draması ve barışmaların heyecanının canlı tuttuğunu 2 3 0

ÖP VE SÖYLE

düşünürdü. Aslında garip bir şekilde başarılı oluyor gibi görünüyordu; çünkü o ve Beth Miranda'nın gör-düğü en mutlu çiftti. Mükemmel ötesi.

"Her neyse. Konuyu değiştirmeyi bırak. Bence baloyu kaçırarak çok ciddi bir hata yapıyorsun."

"Kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğime eminim.

"Ben ciddiym."

"Neden? Bu kadar sorun yaratan ne? Sadece bir grup aptalla büyük bir dans. Biliyorsun ben hayatta dans edemem ve dans pistindeki insanların yakının da durmama da izin verilmemeli."

"Kırmızı, Beyaz ve Maviye selam çakmak ahmak-

ça değil, aksine vatansever. Ve sen de telaş etmede sin."

"Balo sadece büyük bir dans değil. Gençliğin ver diğı güvensizliklerden kurtulup gerçek benliğimize kavuşmanın ve yerini alacağımız büyüklerin dönemi ne atacağımız bir adım."

"Bence Libby Geer seninle aynı fikirde olmayacak.

Eğer hâlâ suskunsa."

"Sarhoş olmak için büyük bir şans. Tabii bu senin şanss ne olarak tanımladığına bağlı."

"Gelmediğine pişman olacaksın. Gerçekten mutsuz ve pişman mı büyümek istiyorsun?"

Evet, lütfen! Ayrıca, benim çalışmam gerek."

"Gören de dünyanın en önemli işini yapıyor sa nar. Her zamanki gibi işinin arkasına gizleniyorsun Sanki bir cumartesi izin alamazsın. En azından neden 2 3 1

MICHELE JAFFE

gelmediğinle ilgili dürüst davran."

Miranda Kenzi'ye kitaptaki ikinci bakışla (Masum Gözler) baktı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Sanki küçük atımmışsın gibi bana bakma. Senin için dört harfim var: VV-I-L-L."

"Benim de sana beş harfim var: H-A-Y-I-R."

Fakat Kenzi ona aldırış etmeden devam etti. Bunu gerçekten fazlasıyla profesyonelce yapardı. "VVİll'in Ariel'le gittikten sonra hastalıklara karşı muayene edilmesi ve aşı yapılması lazım ama senin bu kadar kolay pes edeceğine inanamıyorum."

Miranda'nın hayallerini %98 Will Javelin doldu-ruyordu. Baloya Ariel'le gittiğini öğrendiğinden beri ondan vazgeçmeye çalışıyordu. "Ailemin köy evinden sonra yeni göğüslerime isim verdim. Senin ailenin malikanesi var mı, Miranda? Tabii ya unutmuşum.

Sen evlatlık alınmıştın." Miranda kötü karmayı engellemek için, "Ariel'le ilgili hiçbir sorun yok." dedi.

"Evet, tabii. Dualarla iyileştirilemeyecek hiçbir şey." Kenzi ayağını düzgünce yere koyarak, amuda kalkmayı bıraktı. Havlusuna uzandı. "En azından balo sonrası aktivitelere geleceğine söz ver. Sean'ın ailesinin kumsaldaki yerinde. Geleceksin değil mi?

Hepimiz orada olacağız ve güneşin doğuşunu izleye-ceğiz. Hem gelirsen, VVİll'le ilk defa okul dışında ko-nuşma fırsatı bulacaksın. Ayrıca ne zaman bana geçen gece aranızda ne olduğunu anlatacaksın? Neden bu konu hakkında bu kadar KETUM davranıyorsun."

Miranda bunun anlamını biliyordu. Kendi yatağı 2 3 2

ÖP VE SÖYLE

ve Kenzi'nin yatağı arasındaki kitaplıktan bir tomar kağıt alıp onları düzeltirken "Ketum değilim." dedi.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun. Tartışmayı önlemek için Kutsal Ev Hanımı gibi davranıyorsun."

"Belki." Miranda şimdi de geçen seneden kalma gazete küpürlerinin fotokopilerine bakıyordu. Bunlardan ilki ve en yenisi: *"Kapakçağı, kimliği bilinmeyen merhametli bir insan tarafından yo-yoyla çite bağlanmış*

bir halde yakalandı," diyordu. Ardından birkaç ay önceki; Soygun: Hırsız silahının kontrolünü kaybedince yakalandı. Tanık Pez Dispenser'in saldırganın elindeki silahın "bir anda ortaya çıktığını" söyledi. Son olarak, 7 ay önceki;

"Mahalle bakkalının silahlı soygununda ana kapının ya-nındaki sokak lambasının düşmesi sonucu iki kişi yakalandı. " Midesinde bir ağrı hissettti.

Bu kendisine söylediği düzinelerce olaydan yalnızca üç tanesiydi. Ama bu yine de kendini iyi hissetmesini sağlayamadı. Kimsenin bu hikayelerin birbi-riyle bağlantısı olduğunu düşünmesi gerekmiyordu.

Hem de hiç.

Mahalle bakkalı ilkiydi. Vakit akşam üstüydü. Sisli bir havada sokak lambaları belli belirsiz ışık halkaları oluşturuyordu. Ron'un 24 Saat Açık Bakkal'ının içinden gelen tehditleri duyduğunda, Santa Barbara'da yan yolda arabayla paten antrenmanına gidiyordu. Ve sadece—müdahele etti. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sanki rüyada gibiydi ama bedeni ne yaptığını kesinlikle biliyordu; hırsızların nereye gideceği-ni, onları nasıl durdurması gerektiğini: Çok bilindik bir şarkının yıllar sonra hâlâ eskisi gibi hafızalarda 2 3 3

MICHELE JAFFE

kalması gibi. Bilmediği tek şey, nereden döndüğüydü.

Diğer üç gününü yatağında yorganına sarılmış

olarak mahalle bakkalı olayını takip etti. Kenzi'ye grip olduğunu söyledi ama işin aslı, korkuyordu: En-gelleyemeyeceği güçlerinden.

Korkuyordu çünkü onları kullanmak kendisine gerçekten iyi geliyordu. Sanki ilk defa hayatta oldu-

ğunu hissediyormuş gibi.

Korkuyordu çünkü insanların öğrenmesi durumunda neler olabileceğini biliyordu. Ona. Ve—

"Bunlarla ne yapıyorsun?" diye sorarak fotokopileri Kenzi'ye doğru salladı.

"Evde Çavuş Öpücüğü," dedi Kenzi saygıyla se-lamlayarak. "Saygısızlık etmek istemem bayan ama askerlikte ÇÜÇK, böyle söylerler. Sadece o korkunç sesini kullanarak konuyu değiştirmekten kaçamazsın."

ÇÜÇK; çok üzgün çok kötü anlamına geliyordu.

Miranda gülemedi. "Eğer konuyu değiştirmeye çalışı-

şıyor olsaydım, vücudundaki şeylerin annenin deko-ratörünün üç kıtada nam salmış kiliminin üzerine dö-

küldüğünü söyledim; çünkü o kilim sözüm ona Lucy Lavvless'ın olmalıydı. Gerçekten bilmek istiyorum, Santa Barbara'daki sokak suçuyla neden ilgiliydin?"

Kenzi kilimden ahşap zemine geçti. "Santa Barbara'daki sokak suçuyla değil, önlenmiş sokak su-

çuyla. Bu benim ilk gazetecilik projemdi. Bazı insanlar mistik bir gücün olduğunu söylerler. Belki Santa Barbara'nın kendisi bile geri gelebilir."

2 3 4

ÖP VE SÖYLE

"Sadece bir tesadüf olamaz mı? Suçluların sonu her zaman kötüdür. Öyle değil mi?"

"insanlar tesadüflerden hoşlanmaz. Tıpkı VVİll'le aranda ne olduğuyla ilgili sorularımı cevaplamaktan-sa, beni bu konu hakkında konuşturmaya çalışmanın bir tesadüf olmadığı gibi. Bir an, ikiniz -artık söyleyebilirim- çıkıyormuşsunuz ve ardından da odamı-

za gelecekmişsiniz gibi görünüyor. Ve berbat ederek, yine ekliyorum ki, benim için olağanüstü romantik bir gece."

"Sana zaten anlattım," diye sızlandı Miranda.

"Hiçbir şey olmadı."

Hava kararırken Town Car'a doğru eğilerek, Miranda *hiçbir şey* kelimesinin gerçekten yerinde bir söz-cük olduğunu düşündü. Hatta, hiçbir şeyden daha da kötüydü. VVİll'in suratındaki o dişinde- yeşil-bir- şey-var ile oo- merhaba- Çatlak- Profesör arasında gidip gelen korku ifadesiyle midesi bulandığında —

Bu tam da o şeyin onu vurduğu zamandı. Kenzi'nin masasında duran yazıların hepsi çarşambaları yaşanan olayların -ne yaptığını- anlatılıp perşembeleri de yayımlanan yazılardı.

"Çarşamba ve cumartesi öğlenleri boş," Caleb'in sözlerini tekrarladığını duydu.

Bu hiç iyi değildi. Gerçekten çok kötüydü. Saklanmak zorunda kalacaktı.

Arkasındaki altın renk Lexus SUV ilerlemeye baş-

ladığında Miranda içindeki çiftin havalandırmanın sesini bastıran bir sesle tartışıklarını duyabiliyordu.

2 3 5

MICHELE JAFFE

Direksiyonun başındaki kadın, kafasını kocasına ba-

ğırarak için çevirdi — Sakın bana yalan söyleme! Onunla *birlikte olduğunu biliyorum!* Önlerindeki yaya geçidin-den içlerinde sarışın küçük bir kızın da bulunduğu bir aile geçerken hızla gaza bastı....

Daha sonrasında ne olduğuyla ilgili kimse emin değildi. Bir saniyeliğine araba yaya geçidindeki aile-ye doğru gitti, ardından bir belirsizlik oldu ve kadın frene basabildi. Şaşkına dönmüşlerdi ama herkes gü-

vendeydi.

Altın rengi SUV'un o mesafede nasıl hızlandığını izlerken, Miranda düşünmeden hareket edip birinin hayatını kurtardığında her zaman hissettiği o heyecanı duymuştu. Bu uyuşturucu gibi bir bağımlılıktı.

Ve bir uyuşturucu gibi tehlikeli diye hatırlattı kendine.

Bence kendine bir sözlük edinmelisin. "Saklanmanın"

anlamı bu değil.

Kes sesini. Bir perende ve ufak bir hareket. Nadir de olsa büyük bir hile.

Bunu yapmamalıydın. Çok tehlikeli. Görünmez değilsin, biliyorsun değil mi?

Ama ben görünmüyordum. Bu hoştu.

Bu sefer.

Miranda, insanların kafalarının içinde sürekli spor kanalına kilitlenmiş bir sesin olup olmadığını merak ediyordu.

Her şey bir yana, ne yapmaya çalışıyorsun ki? Herkesi kurtarabileceğini mi sanıyorsun ? Daha kendin bile-236

ÖP VE SÖYLE

Kapa çenenı.

"Ne?" diye sordu bir kız sesi. Miranda onun sesli bir şekilde konuştuğunu ve orada birinin durduğunu anladı.

Aşağı yukarı Miranda'nın boylarında ama ondan daha gençti. Belki 14 yaşlarında. Sanki eski Madonna videolarını çalışıyormuş gibi giyinmişti. Üst üste gi-yilen t-shirtlerin sutyenlerin üzerine giyilip giyilme-diğini, parmaksız eldivenlerin, yapık saçların, kalın siyah göz kaleminin, lastik bileziklerin, ağlarla bağlı jartiyerlerin ve bilekli botların tekrar moda olup olmadığını merak ediyordu. Hazırdı.

"Çok üzgünüm," dedi Miranda. "Kendi kendime konuşuyordum." Olgun bir şoföre yakışan tavırlar sergilemiyordu.

"Ah." Üzerinde CUMEAN imzası bulunan şeyi Miranda'ya tutuyordu. "Buna bayılacaksınız. Ve bu,"

dedi Miranda'ya küçük kare bir kutu uzatarak.

Miranda uzattığı şeyi aldı ama kutuyu istemedi.

"O benim değil."

"Olmalı. Hatta benim de olmalı. Yani sonuçta ben Sibby Cumean'ım." imzayı işaret etti.

Miranda, hangi ailenin kızlarının akşamın sekizin-de, hiç tanımadığı biriyle gitmesine izin verdiğini merak etti. Kutuyu cebine koydu ve kızın arabaya bin-mesi için arka kapıyı açtı.

"Önden binemez miyim?"

"Müşteriler arka tarafı tercih ediyor," dedi Miranda çok profesyonel bir ses tonuyla.

2 3 7

MICHELE JAFFE

"Yani senin arka tarafta olmalarını tercih ettiğini söylüyorsun. Peki ama ben önden binmek istiyorsam ne olacak? Müşteriler istediklerini yapmıyorlar mı?"

5B Lüks Taşımacılık, ismini sahibi Tony Boşun koyduğu kurallardan aldı; B dakik, B kibar, B yardımsever, B güvenilir, B ağzı sıkı. Miranda, onun bu kuralları sarhoş oluğu bir gecede ortaya çıkardığından şüphelense de koyulan kurallara uymaya çalıştı ve bunun B uygun olarak sayıldığından nerdeyse emindi.

Kız kafasını salladı. "Neyse boş ver. Arkada otu-racağım."

Miranda'nın suratına hemen bir gülümseme yerleşti. Ne kadar da radikal bir gün geçiriyordu! VIP

müşterisi küçük bir şeytandı. Hayalindeki çocuk baloya başkasıyla gidecekti ve aşık olduğu şerif yardım-cısı da bunu bilmekle kalmadığı gibi kız arkadaşıyla birlikte dalga geçiyordu! Berbat.

En azından kendine olayların daha da kötüleşemeyeceğini söylüyordu.

Ah, başardın.

Kes sesini.

234

ÖP VE SÖYLE

4

Sibby Cumean havaalanından çıkar çıkmaz ko nuşmaya başladı:

"Ne zamandan beri şoförlük yapıyorsun?" diye sordu Miranda'ya

"Bir yıldır."

"Burada mı büyüdü?"

"Hayır."

"Başka erkek kardeşin var mı?"

"Hayır."

"Peki kız kardeşin?"

"H —hayır"

"Araba kullanmayı seviyor musun?"

"Evet"

"O sıkıcı takımı giymek zorunda mısın?"

"Evet"

"Kaç yaşındasın?"

" 2 0 . "

Hadi ama, o kadar olamazsın."

"Pekala. 18."

"Hiç seks yaptın mı?"

MICHELE JAFFE

Miranda boğazını temizledi. "Bunun uygun bir soru olduğunu sanmıyorum." Müdür yardımcısı Dr.

Trope gibi konuştuğunu hissetmişti. O da ona kampü-

se neden geç kaldığıyla ilgili bir başka mazeret daha dinlemeyeceğini, kuralların bir nedeni olduğunu ve bunun sırf eğlence için kuralları hiçe sayılmasının doğru olmadığını söylerdi. Gelecek yıl ne yapaca-

ğını planlayıp planlamadığını ya da kabul edildiği en seçkin kolejlerdeki yerini ceza alarak sorumsuzca kaybetmesinin hem okulun hem de kendisinin kötü görünmesine neden olacağından da bahsederdi. Son zamanlarda onun ne hale geldiğini hiç bilmiyordu. Bir zamanlar doktor olup dünyayı kurtaracak, kendinin ve okulunun onur kaynağı olan Miranda Kiss, şimdi kovulacak hale gelmişti—gerçekten istediğin bu mu genç bayan? Bu Kasım'dan beri haftada en az bir kez duyduğu tanıdık bir sestti.

"Sen bakiresin," diye sanki uzun süredir şüphe-lendiği bir gerçeği ortaya çıkarır gibi belirtti Sibby.

" B u - "

"En azından erkek arkadaşın var mı?"

" P e k - "

"Kız arkadaş?"

"Hayır."

"Peki hiç arkadaşın var mı? Muhabbet etmede pek iyi değilsin."

Miranda kızın akrabalarının neden havaalanına -

gelmediğini şimdi anlamıştı.

"Bir sürü arkadaşım var."

2 4 0

ÖP VE SÖYLE

"Elbette. Sana inanıyorum. Eğlenmek için ne yaparsın?"

"Soru cevaplarım."

"Lütfen bir daha komik olmaya çalışma." Sibby öne doğru geldi. "Hiç siyah göz kalemi çekmeyi dü şündün mü? Bu büyük bir gelişme olurdu."

B kibar! "Sağolun."

"Kenara çeker misin?"

"Kırmızı ışıktayız."

"Sadece -biraz ilerle- mükemmel."

"Yan aynadan, Sibby'nin penceresini açıp jipin içindeki çocuklara "Hey yakışıklılar, nereye gidiyor sunuz?" dediğini gördü

Çocuklar da "Ayışığında sörf yapmaya. Gelmek ister misin, tanrıça?" diye cevapladı.

Ben bir tanrıça değilim, öyle göründüğümü mü düşünüyorsunuz?"

"Bunu söyleyemem. T-shirtini çıkarırsan belki

"Belki bir öpücük verirsen."

Miranda pencereyi kapamak için düğmeye bastı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye kızdı Sibby

"Elimi kırabilirdin."

"Lütfen kemerinizi takın."

"Lütfen kemerinizi takın," diye taklit etti Sibby koltuğa yaslanırken.
"Sadece sosyal olmaya çalışıyordum .

"Sizi istediğiniz yere götürene kadar başka sosyal leşme yok.

2 4 1

MICHELE JAFFE

"Son zamanlarda kendini hiç dinledin mi? Sanki 18 değil de 80 yaşındaymışsın gibi konuşuyorsun."

diyerek aynadan sert sert Miranda'ya baktı. "Senin bir şoför olduğunu sanıyordum, bir gardiyan değil."

"Gideceğiniz yere zamanında ve güvende varabil-menizi sağlamak benim görevim. Bu arada cebinizde bulacağınız kartta da zaten bu yazılı."

"Birkaç çocuğu öpmenin neresi tehlikeli olabilir ki?"

"Birçok tehlikesi olabilir. Ya ağız mantarları varsa ya da ölüm öpücüğü?"

"Ölüm öpücüğü diye bir şey yok."

"Emin misiniz?"

"Benim eğlenmeyi biliyor oluşumu kıskanıyorsun çünkü sen bilmiyorsun. Bakire."

Miranda bakışlarını çevirdi ama hiçbir şey söylemedi. Arkalarından geçen arabalardaki telefon ko-nuşmalarını dinliyordu; kadının biri bir başkasına bahçıvanın yolda olduğunu söylüyordu. Adamın teki de gizemli bir ses tonuyla "Senin için esrarlı birinin geldiğini görüyorum

fakat kadın ya da erkek olup olmadığını söyleyemem," dedi. Başka bir adam da yine birine annesinin en sevdiği köpeği bile olsa o dişi kö-

peği ne kadar çok almak istediğini söylüyordu—

Sibby'nin bağırışıyla dikkati dağıldı. "In-Out Burger! Arabayı durdurmalısın!"

B yardımsever!

Miranda, Sibby'nin arabaya sipariş etmesine izin vermişti fakat sonradan Sibby'nin siparişleri alan ço-2 4 2

ÖP VE SÖYLE

cuğa "Eğer beni öpmenize izin verirsem, indirim yapar mısınız?" dediğini duyunca buna pişman olmuş-

tu.

"Bir dakika, siz gerçekten Crazycake'de mi büyü-

dünüz? Tanımadığınız bütün bu çocukları neden öpmek istiyorsunuz?" diye sordu Miranda.

"Geldiğim yerde bu kadar erkek yok. Ayrıca tanı-

makla ne ilgisi var? Öpüşmek harika bir şey. Uçakta dört çocukla öpüştüm. Gün sonunda bunu yirmi beşe çıkarmayı umuyorum."

iki çocuğu da arabaya hamburger siparişini aldığı sırada ekledi.

"Bütün hamburgerler bu kadar lezzetli mi?" diye sordu tekrar yola koyulduklarında.

Miranda dikiz aynasından ona bakıyordu, "Daha önce hiç hamburger yemediniz mi? Nerede yaşıyorsunuz böyle?"

"Dağlar," diye hemen cevapladı Sibby. Miranda, onun kalp atışında bir hızlanma hissetti. Bu demek oluyordu ki alışık olmamasına rağmen Sibby yalan söylüyordu. Deli Çocuk vakasını yaşamış birisi olarak yalan söylemek gayet normalken garip olan buna hâlâ alışık olmayışındı. Muhtemelen ailesi dışarıda ta-kılmasına izin vermiyordur.

Miranda Bu *Senin Problemin Değil* diye kendine hatırlattı. B ketum.

Yol boyunca farklı dört erkekten daha öpücük istedi. Varış noktalarına bir metre uzaklıktaydılar. Miranda Sibby'nin "Aman tanrım donut! Daima donut 2 4 3

MICHELE JAFFE

yemek istemişimdir. Duramaz mıyız? Lütfen lütfen-lütfen lütfen," diye çığlık attığında yolculuğun hiç bit-meyeceğini düşündü.

Zaten neredeyse bir saat gecikmişlerdi fakat donut isteyen birine karşı gelemezdi. "Hayret bir şey,"

demiş birine bile. Arabayı kenara çekerken içeride bir grup erkeğin oturduğunu gördü ve eğer burayı kırk dakikadan az bir sürede terk etmek isterse, Sibby'i onların yakınına oturtmanın tehlikeli olabileceğine karar verdi. "Ben gidip alırım, siz arabada bekleyin."

Sibby çocukları görmüştü. "Hayatta olmaz. Ben de geliyorum," dedi.

"Ya sen arabada durursun Öpüşme Canavarı, ya da donutlar içeride."

"Müşterilerle bu şekilde konuşmanın kibar oldu-

ğunu hiç sanmıyorum."

"Ben içerdeyken, şikayet etmek için cep telefonumu kullanmaktan çekinme. Anlaştık mı?"

"iyi. Hiç olmazsa camı açar mısın?" Miranda tereddüt etti. Sibby de "Hadi büyükanne, arabada duracağıma söz veriyorum. Sadece boğulmak istemiyorum. Tanrım!" dedi.

Miranda dışarı çıktığında Sibby de kendini pencereye sıkıştırmıştı; sarışın bir çocuğu öperken bedeni ve bacakları arabanın dışında, poposu da içeri doğru sarkıyordu.

"Affedersiniz," dedi Miranda, çocuğun omzuna dokunarak.

Hafif sarhoş olan çocuk dönerek, "Selam, rüya kız.

2 4 4

ÖP VE SÖYLE

Sen de mi öpüşmek istiyorsun? Seninkiler gibi dudak-lara özel bir şeyler ayarlayabilirim. 1 dolar ödemek zorunda bile kalmazsın." dedi.

"Sağol ama almayayım." Şimdi de Sibby'e bakı-

yordum. "Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum—"

"Ama popom içeride. Bakarsan, görebilirsin."

Miranda arkasını dönmüştü. Bu yüzden Sibby onun sinir krizi geçirdiğini göremedi.

Gözlemeleri Sibby'e verdi ve sürücü koltuğuna geçti. Sibby pencereden içeri girdiğinde, Miranda dikiz aynasından tekrar gözlerine baktı. "Erkeklerle öpüşmeleri için para mı veriyordun?"

"Verdiysem n'olmuş?" diye dik dik baktı Sibby.

"Herkes bedavaya öpüşmüyor." Daha da kızmıştı.

"Senin göğüslerin yok. Benimkiler seninkinden daha büyük. Bunun bir anlamı yok."

Sibby konuşmuyordu. Donutunu bile yemiyordu.

Zaman zaman iç çekiyordu.

Miranda üzülmeye başladı. Belki de gerçekten büyükanne gibi davranmıştı. Koltuğunun yanındaki *Erkeğinizi Nasıl Elde Edersiniz-ve Öpersiniz'* e baktı.

Hem zengin olup hemde estetikli göğüslerin bile olsa yine de senden 4 yaş küçük olmasına rağmen hayatın boyunca çıkacağın erkeklerden daha fazlasını bir günde öptüğü için belki de onu kıskanıyorsun.

Kes sesini aptal!

Hoş olabilir. Sohbet et. "Şimdi toplam kaç öpücük oldu?"

Sibby kucağına bakıyordu. "On!" Ardından ekle-2 4 5

MICHELE JAFFE

mek için kafasını kaldırdı "Ama yalnızca altısına para verdim. Hatta bir tanesine çeyrek vermiştim."

"iyi iş."

Miranda Sibby'yi sanki alay edildiğini düşünüp sonra öyle olmadığına karar vermiş, kuşkulu bir şekilde bakarken gördü. Sonra donutunu yemeye başla-dı. Biraz sonra "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Şimdi izin mi istiyorsunuz?"

"Ciddi söylüyorum, komik olmaya çalışma. Bu çok eziyetli."

"Önerilerin için teşekkürler. Sorun neydi?"

"Oradaki çocuğu neden öpmek istemedin? Seni öpmek isteyen çocuğu?"

"Sanırım tipim değildi."

"Öyleyse tipin kim?"

Miranda Yardımcı Reynolds'ı düşündü: Mavi gözler, gamzeli bir çene, kabarık ve sarı saçlar, her sabah sörf yapmaya gitmek. Daima güneş gözlüğü takan ya da kısık gözleriyle sana bakan ve gülümserken oldukça karizmatik duran bir tip. Ardından VVİİİ'İ düşündü: Akçaağaç şurubu kıvamındaki koyu renk teni, kıvrıkcık ve kısa saç, kocaman erkeksi bir gülümseme, konuşurken yankılanan bir ses, hokey-den sonra oyuncularla birlikte üstsüz durması, güne-

şin altında parlayan vücudu ve mükemmel pişirilmiş

Belçika vaffle'larında eriyen tereyağını gördüğünde hatırladığı gülüşü.

Kimsenin görmediği anlarda, deniz biyolojisi laboratuvarının çatısına atlaması değil. (Haftalık) 246

ÖP VE SÖYLE

"Bilmiyorum. Bu, tipten ziyade duyguyla alakalı," dedi Miranda sonunda.

"Kaç tane çocuk öptün ki? Yüz mü?"

"Hayır."

"iki yüz?"

Miranda utanmıştı. Sibby'nin anlamamış olmasını umdu. "Tahmin etmeye devam et."

Ona söylenen adrese beklenenden 1 saat 50 dakika geç geldiler, ilk defa bir müşteriyi zamanında ye-tiştirememişti.

Miranda kapısını açtığında Sibby, "Gerçekten tipin olan bir çocuğu öpmekle, öylesine bir çocuğu öpmek arasında fark var mı?" diye sordu.

"Bu çok karışık." Miranda, onun bu konuyu daha fazla irdelemediği ve bu konu hakkındaki bilgisizliği-ni itiraf etmek zorunda kalmadığı için

ne kadar rahat-ladığına şaşırmıştı.

Sibby'yle kapıya kadar yürürken burasının bir evden ziyade tanıklar için devlet binası kadar güvenli olduğunu düşündü. *Sınıflandırılmaz* kelimesinin söz-lük anlamı gibiydi Çünkü burası, bir taraftan ön bah-

çede isa'nın doğumunu canlandıran Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler, diğer tarafında da pembe ve turuncu salıncaklar arasına sıkışmış bir evdi. Bu evle ilgili fark ettiğiniz tek şey; içerisinin görünmemesi için kalın perdelerin asılı olması ve içeriye girilmemesi için altı metre yüksekliğinde tahta bir çitin arka bahçeyi kapı-

yor olmasıydı. Sokakta çok ses vardı -Miranda man-gal cızırtılarını, sohbetleri ve birinin ispanyolca Güzel 2 4 7

MICHELE JAFFE

ve *Çirkiri*'i izlediğini duymuştu- ama bu ev sanki ses yalıtımı yapılmışcasına sessizdi.

içeriden mırıldamaya benzer bir ses duydu. Bir havalandırmaya benziyordu ama değildi. Yukarı doğ-

ru baktığında hiçbir elektrik hattının bu eve bağlanmadığını gördü. Ve hiçbir telefon kablusunun da. Bir jeneratör. Burada her kim yaşıyorsa, dünyayla bütün bağlarını koparmıştı. Sonuç olarak bu yer gerçekten hoştu. Tabii eğer ürpertici, hoş anlamına geliyorsa.

Ve ön kapıyı açan kadın? Miranda tüyler ürpertici biri denilince akla gelebilecek en uygun kişiydi diye düşündü. Gevşek topuzlu, gri saçları vardı ve uzun bir etek ile biçimsiz bir kazak giyiyordu. 30 ile 60 arasındaki herhangi bir yaşta olabilirdi. Kesin bir yargıya varmak imkansızdı; çünkü yüzünü olduğundan daha çirkin gösteren çerçeveleri olan çift odaklı bir gözlük takıyordu. Böylelikle gözlük gözlerini daha büyük gösterip bütün yüzünü kaplıyordu. Tüm hayatını yaş-

lı akrabasına bakmaya adanmış ve tek aşığı Jane Eyre romanındaki Bay Rochester olan bir öğretmen kadar zararsız görünüyordu.

Ya da onun gibi bir şey. Görmekten mutlu olduğu o bakış için. Ama yanlış bir şeyler vardı; doğru olmayan çok küçük bir detay.

Bu. Senin. Problemin. Değil.

Miranda iyi günler dedikten sonra 1 dolar bahşiş alıp

-Çünkü, çok geç kaldın hayatım- oradan uzaklaştı.

Eve geri koşarken hızla çalılıklara çarptığında ya-rım blok uzaklıktaydı.

248

ÖP VE SÖYLE

10

"Ne *yaptığını sanıyorsun sen?* diye sordu kendine. Kar Beyazı ve Yedi Cüceler komşusunun ağacına çıkarak Sibby'yi getirdiği yerin bahçesine bakıyordu.

Polislere anlatmanı sabırsızlıkla bekliyorum. "Evet, memur bey, suç işlediğimi biliyorum, ama bu kadın çok

fazla şüphe çekiyordu çünkü takma kirpikleri vardı."

Tüyler ürperten, kült bir kostümle. Gitmediler.

Ayrıca burun hızması için bir deliği vardı. Ve de Fransız manikürü.

Belki de sadece kocaman gözenekleri vardı! Ve demo-de manikürlere hayranlığı.

Bizim gördüğümüzden daha farklı biriydi.

Bunun birine yardım etmekle ya da baloya gel-memek için bahane uydurmakla ve VVİll'in kafasını Ariel'in kocaman—

Kapa çeneni, aptal kutusu.

Mücevher diyecektim.

Hiç komik değilsin.

2 4 9

MICHELE JAFFE

Sen de hiç cesur değilsin.

Arka bahçede oturan iki çocuk vardı. Bir piknik masasında karşılıklı oturuyorlardı ve ortalarında bir kitap duruyordu, ikisinin de üzerinde t-shirt, bej pantolon ve Teva sandaletler vardı. Ayrıca bir tanesi kalın ve koyu renk çerçeveli güneş gözlüğü takıyordu. Di-

ğerinin de kirli sakalları vardı. Her ikisi de Zindanlar ve Ejderhalar oynayan aptal kolej çocuklarına benziyordu. Bu durum konuşmalarından da anlaşılıyordu; güneş gözlüğü takan, "Bu şekilde olmaz. Kurallar Kitabı'nda onun kendi adına değil başkaları adına gö-

rebildiğini söylüyor. Bilirsin, dilek perilerinin kendi isteklerini yapamadıkları gibi." demişti. Miranda ilk önce masanın üzerinde duran büyük otomatik tüfeği daha sonra da çitin üzerindeki hedeflerin vurulduğu-nu görmüştü.

Eee, nolmuş? Zırlı ahmaklar da var. Belki de Sibby'nin korumalarıdır. Evine dön. Sibby'nin sana ihtiyacı yok. O

iyi.

Eğer iyiye, neden dışarı çıkıp bu çocukları öpmeye çalışmıyor?

Miranda evin içinden bir şeyler duyabilmek için gayret etti. Ne var ki kesinlikle dışarı ses vermiyordu. Hareketli kapıdan bir çift çıktı. Bu ahmaklardan uzağa, avluya doğru gittiler. Kısa ve gergin fırtlarla sigara içen bir kadın ve bir de adam. Miranda kadının o kült hanım olduğunu anlayınca neredeyse ağaçtan düşecekti. Sadece gözlüklerini takmamıştı, eteğini ya da kazağını giymemiş, saçları da açıktı.

2 5 0

ÖP VE SÖYLE

Bu çok anlamsızdı.

Kadın, "Byron, bize mekanı söylemesi için hâlâ kıza ihtiyacımız var," diye fısıldadı.

"Söyleyecek."

"Ama henüz söylemedi."

"Sana daha önce de söyledim. Ben konuşturmayı başaramasam bile bahçıvan mutlaka başaracaktır. Bu konularda çok iyi."

Kadın tekrar: "Yanında birini getirmesinden hoş-

lanmıyorum. Bu planın bir parçası değil. Yaralanır mı?"

Byron isimli adam sözünü kesti. "Koy onu yerine ve sessiz ol. Misafirlerimiz var." Onlara katılmaya ça-lışarak Ahmak Çocukları gösterdi.

Kadın sigarayı yere attı ve ayağıyla söndürdü.

Sakallı ahmak nefes nefese, "O iyi mi?" diye sordu. 'O'yu söyleyişindeki vurgusu büyük yazılması gerektiğini açıkça belli ediyordu.

"Evet" diye garanti etti adam. "İşkenceli sorgu-sundan sonra dinleniyor."

Sibby hakkında konuşuyor olamazlar, işkenceli sorgu? Hayır asla.

"Bir şey söyledi mi?" diye sordu gözlüklü ahmak.

Adam da, "Sadece burada olmaktan ne kadar memnun kaldığını söylemiş." dedi.

Miranda neredeyse burnundan soluyordu.

Sakallı Ahmak "Will O'nu görebilecek mi?" dedi.

2 5 1

MICHELE JAFFE

"Değişim tamamlandıktan sonra."

Ahmaklar sersem sersem dolanıyorlardı ve Miranda da bunun gördüğü en garip şey olduğuna karar verdi.

Ama bu Sibby'nin tehlikede olmadığını gösteriyordu. Bu insanların ona taptıkları belliydi. Bu da demek oluyor ki—

"Bu arada, ona neden Bahçıvan deniyor?" Sahte kirpikli kadın adama sordu.

"Bir şeyleri çekip çıkarmada iyi olduğu için sanırım."

"Şeyler derken?"

"Dişler, tırnaklar, eklemler, insanları ancak bu şekilde konuşturabiliyorsun."

—Sibby'yi bulma zamanı.

Miranda'nın komşunun bahçesindeki ağaçtan in-mesiyle bir otomatik tüfeğin namlusuyla karşı karşıya kalması bir oldu.

252

ÖP VE SÖYLE

10

"Kaldır, kollarını" dedi Gözlüklü Ahmak.

M i r a n d a dediklerini yaptı çünkü çocuğun elleri o kadar titriyordu ki onu kazara vuracağından korktu.

"Kimsin sen? Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı elleri kadar titreyen sesiyle.

"Sadece onu görmek istedim." dedi yanlış bir şey söylemediğini umarak.

Çocuk gözlerini kıstı. "Onun burada olduğunu nasıl bildin?"

"Bahçıvan söyledi. Ama nerede tutulduğunu bilmiyorum. Bu yüzden görebilmek için ağaca tırmandım."

"Kim için çalışıyorsun?"

Bunun gözyaşlarıyla sonlanacağını biliyordum. Şimdi ne olacak, seni ukala?

Miranda kaşlarını kaldırdı ve "Kim için çalışıyorsun?" dedi. iyi niyetini göstermek için de "Yani, eğer önceden görmüş olsaydım senin gibi bir çocuğu asla unutmazdım." diye ekledi.

2 5 3

MICHELE JAFFE

işe yaramıştı! Zorla yutkunduğunu gördü. Ademel-ması yukarı aşağı gidip geliyordu. *Erkeğinizi Nasıl Elde Edersiniz- ve Öpersiniz* den bir daha asla şüphe etmeyecekti. "Ben deseni hatırlardım." dedi.

O tatlı tebessümüyle çocuğa gülümsediğinde ade-melmasının yine kıpırdadığını gördü. "Eğer elini sıkmak istesem, beni vurur musun?" dedi Miranda.

Çocuk kahkaha atıp silahı yere indirdi. "Elbette hayır." Hâlâ gülüyordu. Elini kaldırarak "Ben Craig,"

dedi.

"Merhaba Craig. Ben de Miranda," dedi ve elini sıktı. Ardından onu sırt üstü yatırdı ve son derece sessiz bir hareketle onun icabına baktı.

Bir süre dehşet içinde eline baktı. Bunu *kesinlikle* daha önce yapmamıştı. Çok soğukkanlı bir hareketti.

Aptal olup her şeyinizi tehlikeye atacaksanız yapmak istediğiniz her neyse yapsanız iyi olur. Bilirsiniz, yere ser-diğiniz çocuğa bakıp kalmak yerine?

Eğildi ve "Üzgünüm. Kendine geldiğinde başın için üç aspirin al, daha iyi hissedeceksin." diye fısıldadı kulağına, ardından güvenli evin etrafında dolaş-

maya başladı.

Açık bir pencere olmalıydı çünkü sesleri duyabiliyordu. Biraz önce dışarıda gördüğü adam şimdi bir başkasına "Rahat mısınız?" diye soruyordu.

Sibby de "Hayır, bu kanepayı hiç sevmedim. Ev-deki en güzel odanın burası olduğuna inanamıyorum.

Bir büyükanne odası gibi duruyor," diye cevaplamış-

tı.

2 5 4

ÖP VE SÖYLE

Heh!

Miranda Sibby'nin sesini takip etti ve kendini cad-deye bakan kristal aynalı camın önünde durup koyu mavi perdelerin arasındaki boşluktan oturma odasına doğru bakarken bulmuştu. Uzun ve rahatsız görünen bir kanepa, sandalye ve kahve masası vardı. Sibby, önünde bir tabak dolusu beyaz krema dolgulu çiko-latalarla sandalyede oturuyordu. Her şey yolunda görünüyordu.

Adam, Sibby'ye gülümseyerek kanepeye oturmuştu. "Pekala, seni nereye bırakmamız gerekiyordu?"

Sibby tabaktan bir parça çikolata aldı ve yedi.

"Sonra söyleyeceğim."

Adam hâlâ gülüyordu. "Şimdi söylemen güzerga-hı belirleyebilmem için çok iyi olur. O kadar dikkatli olamayız."

"Daha gitmemize saatler var. Biraz televizyon izlemek istiyorum."

Miranda adamın kalp atışlarının hızlandığını duymuş ve elinin kasılıp ardından eski haline geldiğini farketmişti. "Seni nereye götüreceğimizi söyler söylemez, izleyebilirsin," dedi adam.

Sibby suratını asmıştı. "Beni duymadın mı? Sonra söyleyeceğim dedim?"

"Bu sizin iyiliğiniz için. Aksi takdirde başka birini getirmek zorunda kalacağım. Benden daha....etkili biri."

"Tamam getirin. Ama beklerken televizyon izle-yemez miyim? Lütfen kablolu televizyonun olduğu-2 5 5

MICHELE JAFFE

nu söyle. Aman Tanrım. Eğer MTV yoksa, gerçekten sinirlenirim."

Adam yüzünde bir şeyleri kırıp dökmek istiyormuş gibi bir ifadeyle yerinden kalktı. Ardından ani bir şekilde kapıya döndü. Miranda koridordan odaya doğru ilerleyen ayak sesleriyle birlikte çok tanıdık a-

a kalp atışını duyuyordu, iki saniye sonra kapıdan içeri Yardımcı avuş Caleb Reynolds girdi.

"Gördün mü? Sibby tehlikede değil. Polis burada. Toz ol."

Yardımcı Reynolds adama, "Bu kadar uzun süren ne?" dedi.

"Konuşmuyor."

"Fikrini değiştireceğine eminim." Kalp atışı hızlanmıştı.

Sibby ona baktı ve "Sen de kimsin?" diye sordu.

Caleb "Bahçıvan benim," dedi.

Miranda, bunun hiç de iyi olmadığına karar verdi.

"Ön bahçeyi hiç beğenmedim," dedi Sibby ona.

"Gerçek anlamda bir bahçıvan değilim. Bu bir takma ad. Bana Bahçıvan diyorlar çünkü—"

"Aslında, o kadar da ilgilenmiyorum. Neler planlıyorsun bilmiyorum, Bitki Adam."

"Bahçıvan," diye düzeltti kızarak.

"—Ama eğer gözetmen tarafından nereden alına-cağımı merak ediyorsan beni hayatta tutmak zorundasın, değil mi? Yani beni ölümle korkutamazsın."

"Evet. Belki ölümle değil. Ama acıyla," diyerek 256

ÖP VE SÖYLE

baktı adam. "Aletlerimi getir, Byron."

Adam odayı terk ettiğinde Sibby, "Sana hiçbir şey anlatmayacağım." dedi.

Yardımcı Reynolds etrafta dolanıyordu. Sonra arkası pencereye dönük bir şekilde sandalyeye eğildi.

"Beni dinle—" dedi. Kalp atışı birden yavaşladı.

Miranda önce pencere ayağını kırarak sonra da o arkasını dönmeden boynuna yan bir darbeyle vurarak onu etkisiz hale getirmişti. Kulağına "üzgünüm" demek için eğildi. Ve ona bir ceza vererek aspirinlerden bahsetmedi. Sibby'yi kaptığı gibi arabaya doğru koştu

ve gaza bastı.

2 5 7

MICHELE JAFFE

258

ÖP VE SÖYLE

10

"Orada Olduğunu bile bilmiyordu" dedi Sibby.

"Onu kimin vurduğunu asla bilemeyecek."

"Amacım da oydu zaten." Caddeden fark edil-meyen eski tren raylarının yakınlarındaki terk edilmiş Amtrak bakım binasının yanına park etmişlerdi.

Burası Miranda'nın yedi ay önce enerjisini boşaltmak ve başka yerde yapamayacağı şeyleri denemek için gelmeye başladığı yerdı. Paten hız, denge, jimnastik ve riskli hareketler için çok uygundu. Fakat ileri judo teknikleri denememeniz gerekiyordu. Ya da silahlar.

Binanın yanındaki son yaylı tüfek deneyiminden kalan izler ve Will onu reddettikten sonra demiryolu-na bağladığı şey hâlâ duruyordu. Burada daha önceleri kimseyi görmemişti. Park halinde oldukları sürece onu ve Sibby'yi kimsenin bulamayacağından emindi.

Sibby arka koltukta uzanırken, "insanları böyle dövmeyi nereden öğrendin?" diye sordu. "Bana da öğretebilir misin?"

"Hayır."

"Neden? Sadece bir hareket?"

"Kesinlikle olmaz."

2 5 9

MICHELE JAFFE

"Neden ona vurduktan sonra üzgün olduğunu söyledin?"

Miranda ona döndü. "Artık soru sorma sırası bende. Seni öldürmek isteyen kim ve bunu yapmayı neden istiyor?"

"Tanrım, bilmiyorum. Birçok insan olabilir. Dü-
şündüğün gibi değil."

"Peki nasıl?"

"Karışık. Eğer sabahın dördüne kadar böyle takı-
lacaksak vakit geçirebileceğimiz bir yer biliyorum."

"Şimdiden itibaren altı saat."

"Bu da bana on öpücük şansı daha verir."

"Elbette. Birisi seni öldürmeye çalışırken dışarı çıkıp bulabildiğin kadar çok yabancıyla dil tangosu yapmaktan başka ne yapabilirsin ki?"

"Beni öldürmeye değil kaçırmaya çalışıyorlardı.

Hadi ama, eğlenceli bir şeyler yapmak istiyorum. Erkeklerle bir şeyler."

"Ya da yapmayabiliriz."

"Bak. Senin Func İne ile Dovvn'ın asli üyesi olman diğerlerimizin de üye olmak isteyeceği anlamına gelmez."

"Fun İne ile Dovvn'ın asli üyesi biri değilim. Eğ-

lenceden hoşlanırım. Ama—"

"Eğlence öldürücü."

" — Bir sürü insan seni kaçırmaya çalışırken so-kaklarda gezinme fikri bana hiç eğlenceli gelmiyor.

Bu daha ziyade 'Plan, Virgül, Dünya'nın En Salağı'

başlığıyla Guinnes Rekorlar Kitabı'na girmenin bir yolu 2 6 0

ÖP VE SÖYLE

gibi geliyor. Ayrıca bir sürü insan seni ararken masum insanlar da bundan zarar görebilir."

"'Eğer' değilse 'ne zaman.' Ve onlar benden başka herkesi önemser."

Miranda gözlerini çevirdi ve arkasını döndü. "Onlara bu yüzden masum insan deniyor. Çünkü senin yanında dururken kazara yaralanıyorlardı."

"O halde benden hemen kurtulmalısın. Gerçekten. Yalnızca eşlik etmek için altı saat boyunca evsiz birinin banyosunda oturmaktan başka yapacak bir şeyim olmasa da, şansımı farklı bir yerde denemem ikimiz için de en güvenilir yol olur diye düşünüyorum. Mesela demin yol üstünde önünden geçtiğimiz dondurmacı. Gişenin arkasındaki çocuğun dudakları-

nı gördün mü? Şahaneydiler. Beni oraya bırak ve onu doya doya öpeyim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Sahiden mi? Duyduğun o ses yüzünden mi? Benim arabadaki çocuk kilidiyle oynamam mı?"

Miranda dikiz lambasından Sibby'nin gözlerini gördü.

"Sen ciddisin," dedi Sibby. "Seni bu kadar huzursuz yapan korkunç bir şey olmuş olmalı."

"Huzursuz değilim. Sadece seni güvende tutma-ya çalışıyorum/."

"Düşündüğün şeyin ben olduğumdan emin misin? Dolabında ki bir iskelet olmadığından? Tıpkı—"

Miranda radyoyu açtı.

2 6 1

MICHELE JAFFE

"Kapa şunu! Bir şey söylüyordum. Ben bir müş-
teriyim."

"Artık değil."

Sibby bağırdı. "Kız kardeşine ne oldu?"

Miranda, "Neden bahsettiğini anlamıyorum,"
diye karşılık verdi.

"Yalan."

Miranda hiçbir şey söylemedi.

Sibby, "Daha önce bir kız kardeşin var mı diye sormuştum ve sen de ağlayacak gibi olmuşsun," diye kulağına bağırdı. "Neden anlatmıyorsun?"

Miranda radyoyu kapadı. "Anlatmam için bana üç neden söyle?"

"Daha iyi hissetmeni sağlar. Burada hiçbir şey yapmadan böylece otururken sohbet açılmış olur.

Ve eğer anlatmazsan tahmin yürütmeye başlarım."

Miranda arkasına yaslandı. Saatini kontrol ettikten sonra camdan dışarı baktı. "Hiç durma öyleyse."

"Onu o kadar kızdırdın ki o da kaçtı? Ya da senin baskılarına daha fazla dayanamadı? Kışında bir çu-bukla onu kaçırdın?"

"Duygularıma karşı bu kadar kibar olma. Hadi devam et. Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle."

Sibby arka koltuktan, "Bu biraz acımasız olmuş olabilir. Üzgünüm."

Miranda hiçbir şey söylemedi.

"Kışında gerçekte bir çubuk yok. O halde süremezsin, değil mi? Ha-ha?"

2 6 2

ÖP VE SÖYLE

Sessizlik.

"Söylemek istediğim senin başlatmış olman. Ka-pıyı kapamakla. Ben çocuk değilim. 14 yaşımdayım."

Sessizlik... Miranda'nın nedenini açıklayamadığı bir şekilde "öldüler" demesine kadar.

Sibby birden toparlandı. Ön koltuğa doğru eğildi.

"Kim? Kardeşlerin mi?"

"Herkes. Bütün ailem."

"Senin yaptığın bir şey yüzünden mi?"

"Evet. Ya da benim yapmadığım bir şey yüzünden."

"Hain Büyükanne, bu hiç mantıklı değil. Nasıl bir şey yapmış olamazsın; bir düşünsene? Ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayatıma dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Yani o günden bahsediyorsun."

"Hayır. Geçen seneyi. Ve ondan önceki seneyi. 10

yaşımdan 20 yaşına gelene kadar yaşadığım hiçbir şeyi. Tabii, başka birkaç boşluk daha var."

"Yani o olayın hatırlanamayacak kadar çok acı verdiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, sadece... silindi. Tek hatırladığım bazı belirtiler ve rüyalar. Kabuslar."

"Mesela ne gibi?"

"Olmam gereken yerde olmamam ve herkesi hayal kırıklığına uğratmam gibi..." Durdu ve el salladı.

"Bir dakika. Onlara olan şeyleri durdurabilecek olduğunu mu söylüyorsun? Tek başına? Benden sadece 4 yaş küçük olmana rağmen?"

2 6 3

MICHELE JAFFE

Miranda'nın boğazı düğümlenmişti. Daha önce hiç kimseye hikayesini bu kadar detaylı anlatmamıştı; Kenzi'ye bile. Hiçbir zaman. Yutkunmaya çalıştı. "Denemeliydim. Orada olmalı ve denemeliydim."

"Aman Tanrım. Bu iş artık zavallı bir partiye dö-

nüştü. Esne. işin bittiğinde beni uyandır."

Miranda aynadan ona doğru baktı. "Sana bu konu hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim. Ama sen ısrar ettin ve işte bende her şeyi anlatıyorum."

Tekrar yutkundu. "Seni küçük—"

"Ne olduğunu bilmiyorsun bile! Nasıl bu kadar kötü hissedebilirsin ki? Ayrıca, bunun nasıl olur da senin de bir hatan olabileceğini anlamadım. Orada değildin ve üstelik 10 yaşındaydın. Geçmişte yaşan-mış gizemli bir şey olduğu konusunda bu kadar saplantılı olma. Anı yaşa."

"Affedersin az önce 'anı yaşa' mı dedin?"

"Evet. Bilirsin, geçmişi unutup şu an neler olduğu-na odaklanmak. Radyoda çalan şarkı gibi? Berbat. Dı-

şarıda bir şehir dolusu öpemediğim çocuk var." Miranda derin bir nefes aldı. Hiçbir şey söyleyemeden Sibby ko-nuşmasını sürdürdü. "Biliyorum. Dövdüğün insanlara, ailene söylemediğin için üzgün olduğunu anlattığını ve onları koruyamadığın için şimdi beni koruman gerektiğini hissettiğini biliyorum. Şimdi anlıyorum."

"Hayır. Ben—"

"Yapma. Sürekli inkar. Bu arada, neden 'güvenli'

kelimesi bütün bir gece arabada oturmak anlamına geliyor? Kalabalığa karışacağımız bir yer yok mu?

2 6 4

ÖP VE SÖYLE

Saklanmak yerine? Kalabalığa karışmak konusunda hiç iyi değilim. Tereyağı gibiyim."

"Şüphesiz tereyağı gibisin. Aslında Madonna- aradı- ve- Borderline-videosundaki- kostümünü- geri- istiyor* kıyafetinin içinde, tam anlamıyla görünmezsin."

"Bu iyiydi, eğlence öldürücü. Hadi ama, bir yerle-re gidelim."

Miranda koltuğunda tam arkasına döndü: "Sana söylememe izin ver. Birisi seni öldürmeye çalışıyor."

"Hayır. Öldürmeye çalışmıyorlar. Sürekli aynı şeyi söyleyip duruyorsun ama sana söyledim. Beni öldüremezler. Artık sende bir saplantı haline gelen insanların öldürüleceği düşüncesinden kurtulmaya çalış. Ve ben de sana karşı dürüst olmalıyım çünkü artık sıkılmaya başladım. Radyoyu neye ayarladın, K-CRAP? Bu arabanın içinde altı saat durmamız imkansız."

Miranda ona katılmak zorundaydı. Çünkü ger-

çekten yapsalardı, Sibby'yi kendisi öldürürdü.

işte o anda gidecekleri en uygun yeri bulmuştu.

"Kalabalığa mı karışmak istiyorsun?" dedi.

"Evet. Erkeklerle."

"Adamlar," dedi Miranda.

"Ne?"

"Normal bir Amerikan kızı bu yüzyılda onları adam diye çağırır; çocuk diye değil. Ama eğer karış-

mak istiyorsan."

Sibby bir an şaşırıp kaldı. Ardından hafifçe gü-

lümsemi. "Evet, çocuklar."

"Evet,' değil 'Tamam,' Bir yetişkin gibi konuş-

2 6 5

MICHELE JAFFE

mazsan."

"Tamam."

"Ve 'aman tanrım', 'tanrım' ya da 'hayret bir şey7, değil."

"Ben—"

'Tamam. Ayrıca kimse 'anı yaşa' demedi. Demeyecek de."

"Biraz bekle."

"Hayır. Öpüşmek için erkeklere asla para ödemek yok. Buna ihtiyacın yok. Seni öptükleri için kendilerini şanslı hissetmeliler."

Sibby kaşlarını çattı. "Neden bana karşı bu kadar iyisin ve bana neden yardım ediyorsun? Benden hoş-

lanmıyorsun bile."

"Çünkü evden uzak olmanın ve yeni bir yere alış-

manın ne demek olduğunu iyi bilirim. Kimseye kendini anlatamamanın."

Birkaç dakika sessizlik içinde arabayı sürdükten sonra Sibby, "Birini kendi ellerinle öldürdüğün oldu mu?" diye sordu.

Miranda dikiz aynasından ona baktı. "Henüz de-

ğil."

"Ha-ha."

ÖP VE SÖYLE

10

Yürüdükleri sırada "Delisin sen," dedi Sibby.

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Bu dünyanın berbat bir yer olduğunu söyledin. Sana katılmıyorum.

Bu dünya bir masal gibi büyüleyici."

Miranda omuz silkti. Santa Barbara tarih kurumu-nun Büyük Salonu'na, balo davetlilerinin belli etmeden çıkıp sarhoş olmaları ve etrafa bakınmaları için açık bırakılmış acil çıkış kapısından girdiler. Miranda sarhoş olmanın ne kadar da cezbedici olduğunu gö-

rebildi. Balo salonunun duvarları yıldız işlemeli mavi atlasla kaplıydı. Salonun ortasındaki dört büyük ko-lona kırmızı beyaz kurdeleralar bağlanmış; köşelerdeki masalar da Amerikan bayrağı ile örtülmüştü. Masanın ortasmda süs olarak içindeki balıkların bir şekilde beyaz ve maviye boyandığı küçük akvaryum ile basma kumaşlar; masanın kenarlarında da Rushmore Dağı, Beyaz Saray, özgürlük çanı, sönmüş gayzer gibi Amerika'yı simgeleyen şeyler kesmeşekerden yeniden yapılandırılmıştı. Ariel VVest'in babasının inceliği.

Ariel geçen gün toplantıda, balodan sonra bütün süs-2 6 7

MICHELE JAFFE

lemelerin Santa Barbara'nın yoksul insanlarına bağış-

lanacağını bildirmişti.

Miranda öyle olduğunu bilmiyordu, insanlar alt-larından geçtikçe bir aşağı bir yukarı deli gibi sallanan tavandan ipe sarkan balonlar ya da bayraklar... Ama Miranda midesi bulanacak gibi olmuştu.

Sibby mutluluktan uçuyordu.

"Hatırlarsan, buradaki çocukların çoğu sevgilileriyle geldi. O yüzden biraz zeki ol Öpücük Canavarı."

"iyi, tamam."

"Seni çağırdığımı duyduğun an hemen geleceksin."

"Oradan köpeğinmişim gibi mi duruyorum?" Miranda ona sert sert baktı. Sibby de "Peki tamam, eğ-

lence öldürücü." dedi.

"Ve eğer ters giden herhangi bir şey hissedersen—"

"Sana haber vereceğim. Her şeyi anladım. Hadi artık git ve eğlenmene bak. Ah, ama doğru, muhtemelen nasıl eğlenileceğini bilmiyorsun. Kararsız kaldığın anda 'Sibby olsa ne yapardı' diye düşün."

"Bu listedeki aboneliğimi kaldırabilir miyim, lütfen?"

Sibby salonu incelemekle o kadar meşguldü ki cevap vermedi. "Şuradaki ateşli akşam yemeği de kim?"

diye sordu.

Miranda ateşli akşam yemeğini aradı ama tek gör-düğü Philip Emory'ydi. "Adı Philip."

"Merhaba Philip," dedi Sibby kur yaparak.

268

ÖP VE SÖYLE

Miranda buz pateni çantasını masanın altına gizledi. Sadece çalışanların kullandığı tuvalette üniformasını çıkarıp yanında getirdiği

elbiseyi giydi. Kırmızı, beyaz ve mavili olsa da paten takımı üniformasının, balonun konseptine uygun olduğunu düşünmüyordu. Paten çantasının içinde iki çeşit üniforma vardı: Ev üniforması-üstü beyaz satenden, ipli ve mavi pelerin ile kırmızı, beyaz ve mavi çizgili etek (eğer 12

santim uzunluğunda ve külotlu çorapla tutturulması gereken bir şeye etek dersiniz) ve dışarıda giymek için diğerinden farklı; mavi bir üniforma. Beyazın daha resmi durduğuna karar verdi. Şoförlük yaparken giydiği topuksuz ayakkabılarla hoş bir görüntü yaratmayacağından emindi.

Bir süredir orada duruyordu. Kendisinden başka herkesin yorulmak nedir bilmeden dans pistinde nasıl kalabildiklerini merak ediyordu. Birkaç kalp atışı hissettiğinde Kenzi olduğunu fark etti. Ardından onun ve Beth'in kalabalığı yararlanarak ona doğru geldiklerini gördü.

"Gelmişsin!" dedi Kenzi ona kocaman sarılarak.

Miranda'nın Kenzi'yle ilgili sevdiği şeylerden biri de; mutlu olmasa bile aşırı mutluymuş gibi davranabil-mesi ve hiçbir şekilde utanmadan insanlara onları sevdiğini söyleyip sarılmasıydı. "Burada olmana çok sevindim. Sen olmadan hiçbir eğlencesi yoktu. O halde, gençliğinin getirdiği güvensizliklerin zincirlerini kırmaya hazır mısın? Geleceğine sahip olmaya?"

Kenzi de Beth de bir şeylere sahip gibi giyinmiş-

lerdi diye düşündü Miranda. Kenzi daracık, sırtı açık, 2 6 9

MICHELE JAFFE

mavi bir elbise giymiş ve sırtına da safir rengi gözleri olan siyah bir panter çizdirmişti. Beth ise kırmı-

zı satenden mini bir elbise giymişti. Kolunun üstünü kaplayan yakut gözlü, altın sarısı yilandan bir kelep-

çe çizdirmişti. (Ya da en azından Miranda gözlerinin yakuttan olduklarını sanıyordu; çünkü Beth'in ailesi Bollyvood'da iki önemli sinema oyuncusuydu.) Onlar için yetişkinlik, VIP listesinde adının yazılı olması ve dört dörtlük bir Dj ile tam anlamıyla mükemmel ve heyecanlı bir parti demekti.

Miranda paten kıyafetine baktı. "Sanırım, sıra benim kendi geleceğime geldiğinde, Ice Capades B-ta-kımının bir üyesi gibi giyineceğimi tahmin etmeliy-dim."

"Asla böyle düşünme. Harika görünüyorsun,"

dedi Beth. Miranda kendisiyle dalga geçildiği yargı-

sına vardı. Oysaki Beth, aşağılama duygusu olmadan doğan insanlardan biriydi

"Gerçekten öyle," diye onayladı Kenzi. "Bu kıyafetlerle çok çekici görünüyorsun. Senin büyümüş halin için çok güzel şeyler görüyorum."

"Ben de senin için bir göz doktoruna randevu—"

diye kehanette bulundu Miranda. Biraz uzakta Miranda Sibby'yi Philip Emory'yi dans pistine çekiştirirken gördü.

Miranda Kenzi'ye döndü. "Benim eğlenceli biri olduğumu düşünüyor musun? Hain büyükanne miyim? Eğlence öldürücü müyüm?"

"Hain büyükanne mi? *Eğlence öldürücü* mü? diye tekrar etti Kenzi. "Neyden bahsediyorsun? Paten an-2 7 0

ÖP VE SÖYLE

tremenlerinde yine başını mı çarptın?"

"Hayır. Ben ciddiyim. Eğlenceli biri miyim?"

"Evet," dedi Kenzi ciddi bir şekilde.

"Tabii ki," diyerek Beth de Kenzi'yi onayladı.

"Ketum olmadığınız sürece," diye düzeltti Kenzi.

"Ve adet olmadığınızda. Bir de doğum gününüz yaklaştığında. Bir de şu zaman vardı ki—"

"Unut gitsin." Miranda'nın gözleri tumba dansın-da başı çeken Sibby'ye döndü.

"Şaka yapıyorum," dedi Kenzi. Miranda'nın gözleri dans pistinden ona odaklandı. "Gerçekten eğlenceli biri olduğumu düşünüyorum. Yani, cadılar bayra-mı için başka kim Magnum PI gibi giyinirdi ki?"

"Ya da Değerli Anlar heykelcikleriyle Davvson's Creek'i tekrar yayınlayarak. Kanser gözetim merkezindeki çocukları nasıl eğlendirdiğini düşün?" dedi Beth.

Kenzi de başıyla onayladı. "Çok doğru. Kanserle mücadele eden çocuklar bile seni eğlenceli buluyor.

Ve de sadece onlar değil."

Cümlesinin son kısmını söylerken Kenzi'nin ses tonundaki bir şey Madison'u endişelendirmişti. "Ne yaptın sen?"

"inanılmazdı," dedi Beth.

Miranda daha da korkmuştu. "Söyle."

"Bir şey değil. Sadece biraz araştırma yaptım,"

dedi Kenzi.

"Ne tür bir araştırma?" Miranda ilk kez Kenzi'nin bu kadar meraklı olduğunu fark etti.

MICHELE JAFFE

Kenzi "Will ve Ariel ile ilgili. Onlar için tam olarak çıkıyorlar diyemeyiz." dedi.

"Ona sordun mu?"

"Buna röportaj denir," dedi Kenzi.

"Hayır. Lütfen bana şaka yaptığını söyle." Ara sıra gazeteciliğe merak salan bir oda arkadaşınızın olması oldukça tehlikelidir.

"Rahatla biraz. Hiçbir şeyden şüphelenmedi. Sanki ayaküstü sohbet ediyormuşuz havası verdim." dedi Kenzi.

"Harikaydı," diye doğruladı Beth.

Miranda saklanacağı o kapıları hiç bu kadar iste-memişti.

"Her neyse. Ona neden Ariel'in onu baloya davet ettiğini sordum. O da birini kıskandırmak için dedi."

Tabii ben de kim olduğunu sordum, O da 'Hiçkimse.

Bu sadece Ariel'in kuvvet alarak büyüdüğü şey: Baş-

ka insanların kıskançlığı. Çok zekice değil mi? Hem de bir erkek için?" diye devam etti.

"Çok akıllı bir çocuk," diye ekledi Beth. "Ve de hoş."

Miranda, dans pistindeki Sibby'ye bakarak dalgınlıkla kafasını salladı. Karanlık bir köşede Philip'le durduğunu fark edene kadar onu göremedi. Konu-

şuyorlardı. Öpüşmüyorlardı. Sibby anlayamadığı bir nedenden ötürü gülümsüyordu.

"Gördün mü? Onu mutlu ettik!" dedi Kenzi.

Miranda'nın ona gerçeği söylemesine gerek kalmadı-

ęı için mutluluğu sesinden belli oluyordu.

2 7 2

ÖP VE SÖYLE

"Bütün bunları sağladığınız için teşekkürler," dedi Miranda. "Bu—"

"En iyi bölümü henüz duymadın," dedi Kenzi

"Ona madem sevgili değillerse neden baloya birlikte gitmeyi kabul ettiğini sordum. O da, 'çünkü daha iyi teklif yapan olmadı.' dedi."

Beth de "O tatlı gülüşüyle." diye hatırlattı.

"Haklısın. Tatlı gülüş. Bunu söylediği sırada tam bana bakıyordu. Senden bahsettiği çok açıktı!"

"Çok açıktı," dedi. Miranda. Bütün kuruntulu hallerine rağmen arkadaşlarını çok severdi.

"Bana Lobotomi Merkezi'ndeki tüm tedavileri uy-gulayan kişiymişim gibi bakmayı kes, Miranda." dedi Kenzi. "Çok haklıyım. Senden hoşlanıyor. Üstelik he-nüz bir sevgilisi de yok. Düşünmeyi bırak ve bir an önce onun ilgisini çek. Git ITM'yi yaşa."

"ITM mi?"

"Anı yaşa," diye ayrıntılara indi.

Miranda'mn nefesi kesilmişti. "Hayır."

"Ne?" diye sordu Kenzi.

"Yok bir şey," diye kafasını salladı Miranda. "Sevgilisi olmasa bile VVlll'in *benimle* çıkmak isteyeceğini sana düşündüren ne?"

Kenzi gözlerini kısarak Miranda'ya baktı. "Senin ne kadar hoş ve zeki olduğunu söyleyerek seni kandırdığımı mı düşünüyorsun? Ben senin en yakın arkadaşınım, son zamanlarda hiç aynaya baktın mı?"

"Ha-ha bana güven."

2 7 3

MICHELE JAFFE

"Hoşçakal!" dedi Beth. Kenzi'nin sözünü kesip onu sürükleyerek, "Sonra görüşürüz!" dedi.

"Unutma salon! ITM!" dedi Kenzi omzunun arkasından bağırarak. "Bir kutu adam iç!"

"Nereye—" Miranda konuşmaya başladı. O anda arkasında ve etrafında dönen bir kalp atışı hissetti.

Neredeyse omzunu VVill'in göğsüne çarpıyordu.

2 7 4

ÖP VE SÖYLE

11

"Merhaba," dedi.

O da "Heyy, Tanrım." TANRIM. Şu kız mantıklı tek bir söz söyleyemez miydi? Sağol. Saçmalık.

Ona kaşını kaldırdı. "Baloya geleceğini bilmiyordum."

"Ben, son dakika fikrimi değiştirdim."

"Çok hoş görünüyorsun."

"Sen de öyle." Ama bu, yanında jambon ve patates tava (ekstra kızarmış) ile birlikte sunulan çift tarçınlı, elmalı krep yığınının andıran

görünüşünün yanında hafif kalıyordu. Sanki Miranda'nın hayatında gördü-

ğü en muhteşem şeydi.

Kendini ona bakarken buldu. Ardından bakışları-

nı başka yöne çevirdi; utanmıştı. Bir an sessizlik oldu.

Bir tane daha. Dört saniyenin üstüne çıkmasına sakın izin verme diye kendi kendine hatırlattı. Çoktan bir saniye olmuş olmalıydı; üç ve iki. Bir şey söyle! Söyle

"Uzay pantolunu mu giyiyorsun?" diye sordu Miranda ona.

2 7 5

MICHELE JAFFE

"Ne?"

Bu konuşma nasıl sona ermişti? Ah, evet. "Çünkü kalçan çok güzel," demişti.

Sanki deli gömleği için ölçülerini alıyormuş gibi bakmıştı. Söze "Bence—" diye başladı. Sonra duraksadı. Konuşmakta zorlanıyormuş gibi geldi. Üç kere boğazını temizledi ve en sonunda "Bence o satır 'sanı-

rim senin kalçan bu dünyadan değil' olmalı." dedi.

"Bu daha anlamlı. Anlıyorum. Gördün mü? Bunu çocuğun senden nasıl hoşlanmasını sağlayacağını anlatan kitapta okumuştum. Bu satırın her zaman işe yaradığını söylemişlerdi ama ben tam ortada kesildim ve porselenden önceki satır, kafalarını karıştırdığım en güzel yeri de burası." Ona bakmaya devam etti.

Kitabın bir diğer tavsiyesini hatırladı. "Kuşkulanıyorsanız, bir öneri sunun." Uzandım ve elime geçen ilk şeyi kapıp çenesine doğru

tuttum. "Ceviz?"

Boğuluyormuş gibi bir hali vardı. Birkaç kere bo-

ğazını temizledi. Cevizleri alıp masadaki kasenin içine geri koydu. Ona doğru öyle bir adım attı ki burunları neredeyse birbirine değecekti. Ardından, "Bununla ilgili bir kitap mı okudun?" dedi.

Miranda kalp atışının sesini kendi sesi yüzünden duyamıyordu. "Evet okudum; çünkü gördüğün gibi bu işlerde hiç iyi değilim. Yani, eğer bir çocuğu öper-sen senden uzaklaşır ve sanki suratın mor çamura dönmüş gibi sana bakar. Haklı olarak sen de kendi-kendine- yetme durumunda biraz zaman harcamaya ihtiyaç duyarsın—"

276

ÖP VE SÖYLE

"Gergin olduğunda daha çok konuşuyorsun,"

dedi. Hâlâ yakın durmaktaydı.

"Hayır konuşmuyorum. Saçmalama. Sadece sana açıklamaya çalışıyorum—"

"Gerginliğinin sebebi ben miyim?"

"Hayır. Gergin değilim."

"Titriyorsun."

"Üşüdüm. Üzerimde neredeyse hiç kıyafet yok."

Bakışı bu kez dudaklarına kaydı. Ve tekrar gözlerime. "Fark ettim."

Miranda'nın soluğu kesilmişti. "Bak, ben—"

Gitmeden onu bileğinden tuttu. "Beni öpmeni asla unutamam. Geri çekildim çünkü elbiselerini çı-

karmama engel olamamaktan korktum. Böyle bir şey kesinlikle ilk buluşmamızı sonlandırmak için doğru bir davranış olmazdı. Sadece ilgilendiğimi anlamayı istemedim."

Ona bakıyordu. Ortılığı yine sessizlik bürüdü ve bu kez ne kadar süreceğinden endişelenemiyordu.

"Neden bana söylemedin?" dedi en sonunda.

"Denedim ama seni her gördüğümde birdenbire ortadan yok oldun. Benden kaçtığın fikrine kapıldım."

"İşlerin daha da karışmasını istemedim."

"Tabii. Çarşamba günü öğle yemeği için yemek odasına geldiğimde çiçeğin arkasına saklanmanın eminim ki tuhaf bir tarafı yok."

"Saklanmıyordum. Ben... Nefes alıyordum. Bilirsin oksijen. Çiçekten. Fazlasıyla temiz bir hava."

2 7 7

MICHELE JAFFE

Git kafanı bir fırına sok.

"Tabii tabii. Nasıl da düşünemedim."

"Bu sağlıkla ilgili bir şey. Herkes bilmez."

Tamamen pişene kadar da çıkma.

"Hayır, eminim onlar—"

Miranda pat diye söyleyiverdi. "Gerçekten onu mu kastettin? Seni öptüğümde hoşlanmandan?"

"Gerçekten hoşlandım. Hem de çok."

Elleri titriyordu. Parmak uçlarında kalkarak onu kendine doğru çekti.

Müzik biterken, acil çıkış lambası yanarken tiz bir ses mikrofondan "Lütfen herkes en yakın çıkış kapılarına gitsin ve binayı hemen terketsin." diye bildirdi.

O ve Will çıkış kapısı arayan kalabalığın etkisiyle, çelik yelek giymiş dört adam tarafından farklı yönlerle savruldu. Mesaj tekrarlanmaya devam etti ama Miranda bunu duymuyordu ya da ARIEL Vest'in GECESİNİ MAHVETMELERİNİN bedelini birinin ÖDEYECEĞİNİ bağırmasını ya da kafası güzel olan bir adamın, çocuğun tekine bir baloyu sona erdirmenin en şeker yolu olduğunu söylemesini... Miranda yine Yardımcı Reynolds'ın bir ki üç ça-ça kalp atışını duyuyordu. Çelik yelek dolayısıyla biraz boğuktu.

"Bu biziz, değil mi?" dedi Sibby Miranda'nın yanına koşarak. O Nazi askerlerinin de burada oluşu nedeni bu değil mi? Bizim için."

"Evet."

"Sen haklıydın. Gizlenmem gerekiyordu. Hepsi benim hatam. Kimsenin yaralanmasını istemiyorum.

278

ÖP VE SÖYLE

Teslim olacağım ve böylece -"

Miranda onu durdurdu. "Bunca şeyden sonra mı?

Sadece 3 saat kalmışken? Ve sen de bunu oldukça karıştırmışken? Asla olmaz. Daha her şey bitmedi. Bu şeyden tamamen kurtulabiliriz."

Güven verici konuşmaya çalışıyordu ama aslında dehşete kapılmıştı. Sadece ne yaptığını bir düşün?

Hiçbir fikrim yok.

Sibby ona baktı. Gözleri umutla parlıyordu. "Bu dediklerinde ciddi misin? Bir çıkış yolun var mı?"

Miranda yutkundu, derin bir nefes aldı ve Sibby'ye

"Beni takip et," dedi Kendi kendine de şöyle dedi: Lütfen başarısız olma.

2 7 9

MICHELE JAFFE

ÖP VE SÖYLE

10

işe yaramıştı.

Neredeyse. Çıkışları kapatan altı koruma vardı; dört tanesi de çıkanları kontrol etmek için kapılarda bekliyordu. Toplamda on kişilerdi. Hepsinin üstün-de çelik yelek ve maske vardı, içeride bir bombanın olduğunu ve buranın en kısa sürede tahliye edilmesi gerektiğini söylüyorlardı. Hiç kimse, kalabalığı dışa-rıya yönlendirirken neden otomatik silah taşıdıklarını sormuyordu.

içlerinden birine "Genç adam, silahlarınızı öğren-cilerimden uzak tutmanızı rica ediyorum." diyen Dr.

Trope dışında kimse. Bu da Miranda ve Sibby'ye kalabalığın arasıa karışma fırsatı vermişti.

iki askerin icabına bakmıştı. Ariel "Dr. Trope? Dr.

Trope? Bakın, işte orada. Miranda Kiss. Baloya davet-siz olarak gelenin o olduğunu size söylemişim. Orada, işte tam ortada duruyor. Bir şeyler—" diye bağır-dı.

Otomatik silahlı dört adam kalabalığın içinde güçlkle ilerliyordu. Miranda Sibby'ye "Eğil!" diyefı-

2 8 1

MICHELE JAFFE

sıldadı. Adamlardan ikisi kalabalığın içinde daha iyi görebilmek için zıpladı. Ardından Büyük Salon'a geri döndüler.

Arkasında Dr. Trope'un "Nerede o? Nereye gitti?

Hiçbir öğrencimi burada bırakmayacağım." dediğini duydu. Ardından da Nazi askerlerinin "Lütfen efendim, burayı terk etmek zorundasınız. Onu bulacağız.

Bize güvenin." dediğini.

Miranda eğer buradan sağ çıkarsa, Dr. Trope'a daha iyi davranacağına karar verdi. *Tabi eğer başara-bilirse.*

Sibby'yi gayzere sürükledi. "Hemen içeri gir,"

dedi.

"Neden Beyaz Saray'da gizlenemiyorum? Neden bu iş bir yanardağda olmak zorunda?"

"Beyaz Saray'a ihtiyacım olabilir. Lütfen dediğimi yap. Eğer gece görüş gözlükleri takıyorlarsa, seni bu-lamayacaklardır."

"Peki ya seni? Üstündeki beyaz."

"Ben de bir bibloya benziyorum."

"Vay canına. Bunda gerçekten çok iyisin. Şu plan yapma olayında. Bunu nereden öğrendin—"

Miranda da aynı şeyi merak ediyordu. Anonsu duymasıyla birlikte beyninin neden çıkışlara olan uzaklığı hesaplamaya başladığını ve kapıları izleyip etrafta eli silahlı adamlar aradığını merak ediyordu.

Hislerinin şiddetlenmesi rahatlamasını sağladı; çün-kü bu bazı güçlerin işbirliği yaptığı anlamına geliyordu. Peki gerçekten on tane

silahlı adamı yıkabilecek 2 8 2

ÖP VE SÖYLE

gücü var mıydı? Daha önce en fazla üç kişiyi tartak-lamıştı. Kaldı ki ellerinde makinalı tüfekleri de yoktu.

Dürüst değil kurnaz olmanın sırasıydı. Sibby'ye "Botlarını ver," dedi.

"Ne için?"

"Düşmanlarımızın bazılarından kurtulmak için.

Ve böylece dışarı çıkabilelim."

"Ama ben bunları çok severim—"

"Ver onlan bana. Ayrıca lastik bilekliği de."

Miranda planını yapmıştı. Korumalardan birinin yaklaştığı sırada nefesini tuttu. Telsize "Güneybatı yönündeki sütun. Bir tanesini yakaladım." dediği-ni duydu. Kurdellaları çekmek için silahının arkasını kullanırken, onların birbirine karıştığını görmüştü.

"Bu da nesi—" dediğini duydu.

Ardından George VWashington'un o sevimli burnunu, Sibby'nin lastik bilekliği ve çatal yardımıyla yaptığı sapanla adama fırlattı. Hedefinden intikamını almıştı; çünkü burun tam da yere devrilmesini sağlayacak noktaya isabet etmişti Sütundaki kurdellalarla ellerini ve ayaklarını bağlarken, o akli karışacak kadar sert bir şekilde tepetaklak düşmüştü. "Gerçekten çok üzgünüm," dedi. Küçük sandviçlerle konuşma-sına engel olmak için ağzını tıkayıp onu ters çevirdi.

Ardında da gülümsedi. "Ah, Merhaba Craig. Şanslı gününde değilsin, değil mi? Umarım başın ağrımı-

yordun Efendim? Ağrımıyor mu? Ama ağrayacak.

Seni çözdüklerinde el ve kol bileklerine krem sürmeyi dene. HoşçakaL"

2 8 3

MICHELE JAFFE

Solundan başka bir korumanın hızla geldiğini fark edince tuzak kurmak için kolunun altına koyduğu çizmeleri kaptı. Bir tekini frizbi atar gibi ona fırlattı.

Onu da yere seren bir atış yapmıştı.

ikisi halloldu, geriye sekiz tanesi kaldı.

Ayakkabıyla vurduğu ve dışarıda donmakta olan kişiden de özür diledi. Botların bir işe yaradığını bilmek güzeldi. Belindeki telsiz çalışınca, "Leon, Bah-

çıvan konuşuyor. Neredesin? Yerini bildir. Tamam?"

dedi.

Miranda baygın vaziyette yatan korumanın telsi-zini aldı: "Adının Caleb Reynolds olduğunu sanıyordum Yardımcı. Neden Bahçıvan diyorsun? Ya da, arkadaşımın da dediği gibi; Bitki Çocuk?"

Bir cızırtı sesi. Ardından telsizdeki Yardımcı Reynolds,

"Miranda? Sen misin? Neredesin? Miranda?" dedi.

"Buradayım," diye fısıldadı kulağına. Arkasında belirivermişti. Arkasını döndüğünde, boğazına dayalı olan çizmenin topuğuyla eli boynunu sarmıştı.

"Bana bunu mu saplayacaksın?" diye sordu.

"Bilmen gereken tek şey şu: Eğer kaç kişi olduğunuzu ve ne planladığınızı bir an önce anlatmazsan bu sana pahalıya mal olacak."

"Burada on, dışarıda da çıkışları denetleyen beş kişi. Ama ben senin tarafındayım."

"Sahi mi, Bahçıvan? Evde öyle görünmüyordu."

"Kızla konuşmama fırsat vermedin bile."

"Ondan daha iyisini yapmak zorunda kalacaksın."

Karışık kaset değilim, benimle oynayamazsın."

2 8 4

ÖP VE SÖYLE

"Onun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Ne olduğu mu? Pek sayılmaz."

Kalp atışı hızlanmıştı. "Etten- kemikten- bir- kahin."

Cumean Sibby. Dünyanın geleceğini kontrol edebilen on kişiden biri."

"Sahi mi? Bense onu sadece azgın bir doğaya sahip, sinir bozucu ve on dört yaşında bir kız sanmış-
tım."

"Sibby değişik bedenleri yönetir. Ya da onlar böy-le düşünüyor. Birlikte çalıştığım insanlar. Pis işler."

Kehanetlerinin ahlaksızlar tarafından kötüye kullanılmasını önleyerek, onu koruyormuş gibi davranırlar. Bir keresinde kızı sekiz basamaklı bir fiyat için fidye karşılığı serbest bırakabileceklerini konuşurlarken duymuştum." Kalp atışı konuştuğu yavaşlıyordu. "Benim işim de nereden alınacağını öğrenmekti."

Böylece kızın onlarda olduğunu kanıtlamak için ıvır zıvırlarıyla birlikte oraya birini gönderebilecek ve gö-

zetmenin ödeme yapmasını sağlayacaklardı."

Miranda ıvır zıvır kelimesinin söyleniş tonunu hiç beğenmemişti. "Ama sen gitmeyecektin öyle mi?"

"Bu dini ritüelleri sadece hırslarını örtmek için kullanıyorlar. Bu iğrenç bir şey. İlk önce onları, ardından da seni durdurmak için görevliyim." Tedirgin bir şekilde, kalbi aniden hızlanmıştı. "Ama karşıma birden sen çıkıverdin ve her şeyi mahvettin."

Miranda gerçekten sinirlendiğini anlamıştı. "Na-sıl durduracaksın?"

"Ondan, alınacağı adresi öğrenmem gerekiyordu, 2 8 5

MICHELE JAFFE

değil mi? içeri daldığında, ona tam olarak ne söylemesi gerektiğini anlatacaktım, özel timle birlikte seç-

tiğim yeri. Bu kaçıklar da oraya gittiğinde polisler yakalanacaklardı. Bunlar olurken ben de Sibby'yi ger-

çek randevusuna götürecektim. Ama sen geldin ve her şeyi berbat ettin. Aylardır süren polis çalışmaları suya düştü." Kalp atışı yine yavaşladı.

Miranda gitmesine izin verdi. "Çok üzgünüm,"

dedi.

Dönüp kaşlarını çattı, sonra da 'Hoş görünüyorsun,' dedi. Bir an durdu ve devam etti: "Bunu tekrar deneyebiliriz, biliyorsun değil mi? Buna benzer bir kı-

yafetin var mı?"

"Paten üniformam mı? Evet. Ama aynı renk değil.

Daha mavi."

"Benzer olduğu sürece önemi yok. Eğer seni ikizi gibi giydirirsek Sibby olduğuna inanmalarını sağlayabiliriz. Onu güvenli bir yere götürürken de seni yem olarak kullanırız."

Hızlı hızlı konuşarak, planın geri kalanını geli-

şigüzel anlattı. Miranda, "Bizim de peruk ve maske takmamız iyi olur. Tam anlamıyla kılık değiştirmek için." dedi.

"Haklısın. Mükemmel. Önceden içeri sızdığın ça-lışma girişine git. Dış kapıda bekleyen biri var fakat solda boş bir kapı daha var. Ofise giden bir kapı. Ben bu adamlarla ilgilenirim. Sonra gel—"

Konuşmayı kesti. Silahını kaldırdı ve arkasında duran birini vurdu. Döndüğünde, bu kişinin koruma-lardan biri olduğunu gördü.

286

ÖP VE SÖYLE

"Bizi birlikte gördü," dedi. "Bu piç kurularından birinin seni almasına veya birine söylemesine izin veremem. Onların dikkatini buraya çekeceğim. Sen Sibby'yi al, üstünü değiştir ve ofiste bekle."

Çoktan harekete geçmişti ama birden durdu. "Bizi nasıl buldun?"

Nefes alıp veriş i yavaşladı. "Arabana bir dergi koyarak."

"Anlamalıydım," dedi Miranda. Onun telsizden haber yolladığı bir sırada kaçtı. "Bir adam vuruldu, bir adam vuruldu."

Miranda ona geri döndüğünde Sibby çılgına dön-müştü. "Neler oldu? Vuruldun mu?"

"Hayır. Bizi buradan çıkaracak birini buldum."

"Nasıl?"

Kıyafetler değiştirilirken Miranda her şeyi anlattı. Müdürün odasına Büyük Salon'un kenarlarından geçip gittik. Yardımcı Reynolds'ın korumalara onları odanın diğer tarafında meşgul edecek emirler verdiği-ni duydu. Hatta bir yerde "Hayır, sakın ışıkları yakma, bu onların işine gelir!" demişti. Sanki biri öldürülmüş

gibi acıyla dolu bir ses duydu. Çok etkilenmişti.

Kimseye rastlamadan müdürün ofisine ulaştılar.

Sibby sandalyede oturuyordu. Miranda da müdürün şminesinin üstündeki kocaman saatin çıkardığı tik taklarla bir ileri bir geri gidip geliyor; eşyaları, kristal kaseyi, mektup ve zarf kutusunu eline alıp tartıp bıra-kıyordu. Arkalarında güneş batarken, iskelenin köşesinde oturan bir adam, bir kadın, iki ocuk ve köpekten oluşan aile fotoğrafı durmaktaydı. Köpek birinin 2 8 7

MICHELE JAFFE

şapkasını takıyordu; ailenin gerçekten bir üyesiydi.

Fotoğrafın zerine bir el kondu. "Merhaba Miranda? Bir şey soruyorum?"

Miranda fotoğrafı yerine koydu. "Affedersin. Ne?"

"Onun hakkında yanılmadığını nerden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum. Güven bana."

"Ya yanılıyorsan—" "Yanılmıyorum."

Miranda, saatin tik taklarıyla, hâlâ odanın içinde dolanıyordu. Sibby, "Bu saatten nefret ediyorum," dedi Tık. Adım Sibby: "Bunu yapabileceğimden emin değili Miranda durdu. Ve ona baktı. "Tabii ki yapabilirsin-"

"Senin kadar cesur değilim."

Affedersin? Bunu- şimdi kaç erkek oldu? 23 mü?" "

"Bunu 24 tane erkeği öpmüş bir kız mı söylüyor?

Cesur birisi varsa o da sensin." Miranda tereddüt etti ama ardından "Benim kaç erkek öptüğümü biliyor musun?" dedi. "Kaç?" "3"

Sibby şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Birden gülme ye başladı. "Tanrım, bu kadar ezik olmana şaşırmamalı. Bunun işe yaraması lazım, aksi takdirde gerçek ten çok sönük bir hayatın olmuş olacak." "Sağol."

288

ÖP VE SÖYLE

11

18 dakika sonra, Yardımcı Çavuş Caleb Reynolds onları bir aralıktan izleyerek müdürün ofis kapısı-

nın dışında bekliyordu. Her şeyi yerli yerine koymak tahmin ettiğinden de uzun sürmesine rağmen oyunun nasıl sona ereceği konusunda rahat ve güvende hissetmişti. Özellikle de, Arı'ların paten kıyafeti içindeki iki kızı daracık mini etekleri ve üstleriyle, maske takıp ve hatta peruk giyerken gördükten sonra. Her şeyleriyle aynıydılar. Sadece biri mavi diğeri beyaz giyinmişti. Tıpkı küçük oyuncak bebekler gibi. Evet, onları bu şekilde hayal etmek hoşuna gitmişti. Küçük oyuncak bebekleri. Pahalı bebekler Mavi oyuncak bebek "Onu öpmek istemenin kararında etkili olmadığına emin misin, Miranda?"dedi.

Beyaz oyuncak bebek de "Onu öpmek istediğimi de nereden çıkarıyorsun? Öpücük Canavarı olan sensin." dedi.

"Onu öpmek istediğimi de nereden çıkarıyorsun?"

diye taklidini yaptı mavi oyuncak bebek.

MICHELE JAFFE

"Lütfen. Birazcık eğlenmeyi öğrenmelisin. Anı yaşa."

"Belki, senden kurtulur kurtulmaz öğrenirim"

dedi Sibby.

Mavi bebek dilini çıkardığında neredeyse Reynolds'ı güldürüyordu. Bu ikisi çok tatlılar. Mavi bebek "Ben ciddiym. Ona güvenebileceğimizi nereden biliyorsun?" dedi.

"Kendisinin yapması gereken işleri var," diye açıkladı beyaz bebek. "Ve o bizimkilerle birlikte çalış-

ıyor."

Bu sefer gerçekten güldü, ilk kısımla ilgili ne kadar haklı olduğuna dair bir fikri yoktu, ikinci kısımla ilgili de ne kadar yanlış olduğuna.

Caleb kapıyı açmasıyla ikisinin de gözlerinde

'kahramanımsın' ifadesiyle ona doğru döndüğünü gördü.

"Hazır mısınız Bayan Cumean?"

Mavi bebek başıyla onayladı.

Beyaz bebeği "Ona iyi bak. Onun ne kadar önemli olduğunu biliyorsun." diyordu.

"Bakarım. Yerleştirip, operasyonun ikinci kısmı için geri gelirim. Sakın kapıyı benden başkasına açma."

"Tamam."

Bir dakikadan az bir sürede geri döndü.

"Her şey yolunda mı? Sibby iyi mi?"

" Her şey harikaydı. Adamlarım tam yerlerindeydi. Bundan daha kolay olamazdı."

2 9 0

ÖP VE SÖYLE

"Peki, ben kaçmadan önce ne kadar daha bekle memiz gerekiyor?"

Ona doğru yürüdü. Duvara yaslandı. Ve "Planlar da ufak bir değişiklik oldu." dedi

"Ne, beni öptüğün bir kısım mı ekledin? Sibby gibi davrandığım kısımdan ve korumaları ÖZEL TİM

tuzağına düşürmeden önce?"

Bunu söylediğindeki gülümsemesi hoşuna gitmişti. Yanağını okşadı. "Tam olarak değil, Miranda,"

dedi. Elleri yüzünden boynuna kaydı.

"Sen neyden bahse—"

Cümlesini bitiremeden önce duvara vurdu. Ayakları yerden kesilmişti. Caleb'in ise elleri boynundaydı Ellerini iyice sıkarken "Artık sadece sen ve ben varız Senin hakkında her şeyi biliyorum. Kim olduğunu Neler yapabildiğini." dedi.

"Gerçekten mi?" dedi boğulurken.

"Evet, gerçekten. Prenses." Gözlerinin büyüdüğü nü ve zorla yutkunduğunu gördü. "Bunun senin dik katini çekeceğini biliyordum."

"Neyden söz ettiğini bilmiyorum."

"Başına konan büyük ödölü biliyorum. Ölü ya da diri. Miranda Kiss aranıyordu. Orijinal planımda seni bir süreliğine serbest bırakmak ve birkaç hafta sonra almak vardı. Fakat sen işime burnunu soktun.

Kendi işlerinle meşgul olamaz mıydın, prenses? Artık önüme çıkma riskini göze alamam."

"Sibby'yle olan işinde önüne çıkmamdan mı bahse diyorsun? O halde, parayı isteyen kişi sendin. Onlara yanlarında olduğunu düşünmelerini sağlayıp ihanet 291

MICHELE JAFFE

eden de sendin. Tıpkı bizi aldattığın gibi."

"Sen ne kadar akıllı bir kızsın."

"Beni öldürüp onu da kaçırarak, böylelikle parayı alacaksın? Öyle mi?"

"Evet. Tıpkı monopoly gibi Prenses. Başa dön ve iki yüz doları topla. Ama bu durumda kız için o para elli milyon oluyor."

"Vay canına." Gerçekten etkilenmiş bir halde baktı. "Peki benim için ne kadar alacaksın?"

"Ölü mü? Beş milyon. Ama canlıyken daha fazla edersin. Açıkçası herkes, senin olağanüstü güçlere sahip bir Harika Kız olduğunu düşünüyor. Ama işi şansa bırakamam."

"Bunu zaten söylemiştin," diye sinirini bozdu.

"Ne var Miranda? Sıkıldın mı?" Elini sıktı. "Sonu bir hikaye kitabı gibi bitmediği için üzgünüm," dedi gülerek. Boğarken gözlerinin içine bakıyordu.

Nefes almaya çalıştığını söyleyebilirdi. "Eğer beni öldürmeyi planlıyorsan bunu bir an önce halledemez misin? Bu biraz rahatsız edici de."

"Ne, ellerim mi? Yoksa başarısız olduğunu hissetmen mi?"

"Ben başarısız değilim."

"—Yine."

Suratına tükürdü.

"Hâlâ ateşlisin. Sana imreniyorum. Seninle gayet iyi anlaşabilirdik. Ne yazık ki, buna zaman yok."

Son bir kez çabaladı, ellerini -ya da önkolunu- bo-

ğazından çekmeye çalışarak son bir kere denediyse de 2 9 2

ÖP VE SÖYLE

yumrukları onu yere serecek kadar güçlü değildi.

Yüzüne o kadar yakındı ki nefes alıp verişini his sedebiliyordu.
"Diyeceğin bir şey var mı?"

Gözleri bir anlığına onun gözlerine haykırdı. Ar dından keskin bir çatırtı duyuldu ve kafasına ağır bir darbe aldı. Sendeledi. Elleri kızı bıraktı ve bayılarak yere düştü.

Mavi bebek, onu neyin yaraladığını asla bilmedi Saati, onu yere serebilmek için hâlâ tutmaktaydı. Ya da kim?

2 9 3

MICHELE JAFFE

ÖP VE SÖYLE

10

Mavi üniformasını giymiş olan Miranda, kafasına az önce saatle vurduğu adamı kenara çekip Sibby'nin yanına gitti. Her birinden zincir

sarkan kelepçeler hâlâ bileklerinde duruyordu. Bilekleri ve elleri titriyordu.

Baygın bir şekilde yatan kızı yavaşça kaldırdı.

"Hadi Sibby, aç gözlerini."

Bu kadar uzun sürmemesi gerekiyordu. Plan çok basitti: O ve Sibby kıyafetlerini değiştirdiklerinde kimliklerini de değiştirmiş olacaklardı. Miranda'nın da bildiği gibi, Reynolds onları aldattığında, takımına Sibby'yi değil Miranda'yı vermiş olacak; böylece Miranda onların üstesinden gelecek ve Sibby'yi kurtara-caktı.

En azından, böyle olması gerekiyordu.

"Tamam Sib, artık uyanma vakti," dedi Miranda.

Onu kucağında, göğsünün üzerinde baskı oluştura-cak şekilde taşıyordu. Olabildiğince hızlı hareket et-mişti. Sibby'nin kalp atışlarını duyabiliyordu; son derece zayıf ve yavaştı. Gittikçe de zayıflıyordu. Aslında 2 9 5

MICHELE JAFFE

böyle bir şey olmuyor.

"Kalk ve ışılda, Sibby "dedi. Sesi çatallaşmıştı.

Miranda, Yardımcı Reynolds'ın beş adamının kendisini bekliyor olmalarını umuyordu. Kaçmak için kullanacakları arabada birinin olması gerekmez miydi? Özellikle de suni kristallerle süslenmiş, muştası olan havaalanından aldığı kadını hiç beklemiyordu.

Başına aldığı darbe, Miranda'yı bir boruya kelepçele-yip etkisiz hale getirmek için onlara zaman kazandır-dı. Bu yüzden kelepçeleri kırıp onları sert yumruklar-la alt etmesinin ardından serbest kalması normalden çok daha uzun sürdü. Bu da Yardımcı Reynolds'a Sibby'nin boğazıyla planladığından daha fazla vakit geçirmesini sağladı.

Çok daha fazla.

Kalp atışı giderek zayıflıyor, duyulması imkansız hale geliyordu.

"Üzgünüm Sibby. Daha erken gelmeliydim. Elimden geleni yaptım ama kelepçeleri çıkaramadım. Çok güçsüzdüm ve başaramadım. Ve Miranda ağladı-

ğını fark edemeyecek kadar kötüydü. Sendeledi ama koşmaya devam etti. "Sibby, iyileşmelisin. Gidemezsin. Eğer hayata geri dönmezsen, inan bana bir daha asla eğlenemem. Bir an bile." Kalp atışı bir fısıltı; kollarındaki kız ise bembeyaz bir hayalet gibiydi. Miranda hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. "Tanrım, Sibby.

Yalvarırım—"

Sibby'nin göz kapakları kıpırdadı. Yanaklarına renk geldi ve kalbi yeniden atmaya başladı, "işe yaradı mı?" diye fısıldadı.

296

ÖP VE SÖYLE

Miranda yutkundu. Ona sarılma isteğine karşı gelmeye çalıştı, "işe yaradı."

"Sen—"

"istenildiği gibi kafasına saatle vurdum."

Sibby güldü. Elini Miranda'nın yanağına götürdü. Ve gözlerini tekrar kapadı. Arkalarında tarih kurumu-nu bıraktığında, arabaya binene kadar gözlerini hiç açmadı. Arabada doğruldu ve etrafına bakındı. "Ön koltuktayım."

"Evet öyle." Sibby yanağını bir ileri bir geri oynattı. "iyi bir plandı. Birbirimizin yerine geçmek için kıyafetlerimizi değiştirmek ve engellerden o kadar da korkmamak."

"Onların hepsi hâlâ dışarda." Miranda pelerini *sahip olmaya hazır mısırı? dediğini düşünerek* madım." Kenzi'nin baloda, *gençliğin verdiği güvensizliklerin zincirlerini kırmaya hazır mısın? Kendi geleceğine* arkaya attı. "Zinciri kırdım fakat bileklikleri çıkara madım." Kenzi'nin baloda, *gençliğin verdiği güvensiz İlklerin zincirlerini kırmaya hazır mısın? Kendi geleceğine sahip olmaya hazır mısın? dediğini düşünerek.*

"Bitki çocuğa n'oldu?"

"Onlara, onun ve vurduğu korumaların nerede olacaklarına dair isimlerini vermeden sadece ufak tü yollarla söyledim. Muhtemelen hapse girmek üzere dir."

Haklı olduğunu nereden bildin? Bizi kandırmaya çalıştığını?"

"insanların yalan söylediklerini anlayabiliyorum."

"Nasıl?"

"Farklı şeyler. Sıradan mimikler. Ama daha çok kalp atışlarını dinleyerek."

297

MICHELE JAFFE

"Hızlanırsa yalan söylediği gibi mi?"

"Bu dunun herkeste farklı işler. Yalan söyledikle-rinde verdikleri tepkiyi anlayabilmen doğruyu söyle-diklerinde verdikleri tepkileri bilmene bağlıdır. Mesela onun kalp atışı yalan söylediğinde yavaşlıyor; sanki daha dikkatli olmaya çalışırcasına."

Sibby daha yakından baktı. "Sen de insanların *kalp atışlarını duyabiliyor musun?*"

"Pek çok şeyi duyabildiğim gibi."

Sibby Şimdi anlıyordu. "Bitki ocuk beni sen sandığı için mi boğazımı sıkıyordu? Bana Prenses diyordu. Ve bazı insanların senin Harika Kız ya da ona benzer olağanüstü güçlerinin olduğunu söylediğinden bahsediyordu."

Miranda göğsünün sıkıŐtıldığını hissetti. "Öyle mi söyledi?"

"Aynca başına konmuş bir ödölün olduğunu söyledi. Öü ya da diri. Yine de üzülererek söylüyorum ki değerinin on katı fazlasıyım."

"Böbürülenmenin zamanı değil."

"Bu doğru mu? Harika Kız olman?"

"Sanıyorum ki beynine oksijen girmiyor. Harika Kız sadece çizgi roman karakteri. Yani bir uydurma.

Oysaki ben gerçek ve normal bir insanım."

Sibby homurdandı. "Kesinlikle normal değilsin.

Sen tam anlamıyla bir zır delisin." Durdu. "Bu bir cevap değildi. Gerçekten süper güçleri olan bir prenses misin?"

"Sen de bütün olacakları önceden bilen kutsal bir kahin misin?"

298

ÖP VE SÖYLE

Göz göze geldiler, ikisi de hiçbir Şey söylemiyor-du.

Sibby gerildi. Ön koltuğa iyice yerleşti. Miranda radyoyu açtı ve sessizlik içinde yol aldılar, ikisi de gü-

lümsüyordu.

Sibby, birkaç metre sonra, "Açlıktan ölüyorum.

Bir hamburger yemek için duramaz mıyız?" diye sordu.

"Pekala. Ama unutma ki bir plan üstündeyiz ve bu yüzden tanımadığın çocukları öpmeye kalkma."

"Bunu diyeceğini biliyordum."

2 9 9

MICHELE JAFFE

ÖP VE SÖYLE

10

Miranda arabanın içinde oturmuş, Sibby'yi alıp istediği yere götürecek sürat teknesinin ufukta kayboluşunu izliyordu. *Rahatlamak için zamanın yok diye hatırlattı kendisine. Yardımcı Reynolds hapse atılmış olabilirdi. Bir ihtimal, konuşabilirdi. Seni bulmasıyla ilgili nasıl yalan söylediğini hatırlıyorsun. Bu da Chatsvoorth'de birilerinin bir şeyler bildiği anlamına gelir. O halde sorulması gereken soru: Miranda'nın başına ödülü kim koymuştu ve—*

Cep telefonu çaldı. Arka koltuktaki ceketine ulaştı.

Telefonu alabilmek için elini cebine sokmaya çalıştı fakat kelepçeler buna izin vermiyordu. Ceket ters çevirdi ve içindeki her şeyi döktü.

Telefonun son kez çalışına yetiştı. "Alo."

"Miranda? Ben Will."

Kalbi durmuştu. "Merhaba." Birden utandı. "Baloda eğlendin mi?"

"Zaman zaman. Sen?"

"Ben de. Bazı yerlerinde."

3 0 1

MICHELE JAFFE

"Bomba paniğinden sonra sana bakındım ama gö-
remedim."

"Evet. O anlar tam bir kaostu."

Bir an ikisi de durdu ve birden aynı anda konuş-
maya başladılar. Will "Önce sen." dedi. Miranda da

"Hayır, sen." dedi. ikisi de güldü. Will ardından, "Dinle, balo sonrası aktiviteler için Sean'ın yerine gelmeyi düşünüyor musun bilmiyorum. Herkes burada. Çok eğlenceli geçiyor. Ama—" dedi.

"Ama?"

"Belki onun yerine kahvaltıya gitmek istersin.

VVaffle House'da? Sadece ikimiz?"

Miranda nefes almayı unutmuştu. "Harika olur," dedi.

Bu kadar istekli görünmemesi gerektiğini hatırlayınca da "Yani, sanırım sorun olmaz." diye ekledi.

Will güldü, kurabiyenin- üstünde- eriyen- sıcak- tereyağını- andıran gülüşü... "Bence çok harika olur,"

dedi.

Miranda telefonu kapadı. Ellerinin titrediğini fark etti. Bir çocukla kahvaltı edecekti. Sıradan bir çocukla değil. VVill'le birlikte. Uzun pantolonu giyen çocukla.

Onun ateşli olduğunu düşünen çocukla.

Büyük bir ihtimalle de deli olduğunu. Not: Çünkü kelepçelerle süsleme çok da yardımcı olmayacak.

Kelepçeleri eliyle çıkarmaya çalıştı ama başaramadı. Ya bunlar normal kelepçe değildi, ya da bir gecede on kişiyi birden dövmek - aslında sekiz; çünkü iki tanesini iki kere halletmişti- gücünün sınırıydı.

Gücünün sınırları olması da ayrıca ilginçti. Güçleri 3 0 2

ÖP VE SÖYLE

hakkında epeyce bilgi sahibi oldu. Daha sonra.

Şu anda, kelepçeleri çıkarmanın başka bir yolunu bulabilmek için yirmi saati vardı. Arabayı rahat kul-lanabilmek için kucağındaki eşyaları ceketinin cebine tıktırdı. Sonra, daha önce hiç görmediği bir kutuyu farkedince durdu.

Bu tanıştıklarında Sibby'nin ona verdiği kutuydu.

Bunun gerçekten sadece sekiz saat önceye ait olması mümkün müydü? Ne demişti? Garip bir şeydi. Miranda şimdi hatırlıyordu. Sibby isim kartını ve kutuyu uzatırken, "Bu senin olmalı." diyordu. Ama söyleyiş

tarzı değişikti. "Bu senin olmalı."

Miranda kutuyu açtı. içinde, siyah kadifeye sarıl-mış bir kelepçe anahtarı vardı.

Kendi geleceğine sahip olmaya hazır mısın ?

Denemeye değerdi.

3 0 3